

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
DEVIL
gets his
DUE

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTAN HAKKINI ALIR

ELIZABETH O'ROARK

*Graham'ın mali sorumluluğunu Keeley'nin aklından geçeni söyleme
istekliliğiyle birleştiren Deanna Heaven'a. Arkadaş olmamızı sağlayan
dışa dönük insanlara minnettarım.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

2. Keeley.
3. Keeley.
4. Keeley.
5. Graham
6. Keeley.
7. Keeley.
8. Graham
9. Keeley.
10. Graham
11. Keeley.
12. Graham
13. Keeley.
14. Keeley.
15. Graham
16. Keeley.
17. Keeley.
18. Graham
19. Keeley.
20. Graham
21. Keeley.
22. Graham
23. Keeley.
24. Keeley.
25. Graham
26. Keeley.
27. Keeley.
28. Keeley.
29. Graham
30. Keeley.
31. Keeley.
32. Graham
33. Keeley.
34. Graham
35. Keeley.
36. Keeley.
37. Graham

38. Keeley.
39. Keeley.
40. Keeley.
41. Keeley.
42. Graham
43. Keeley.
44. Graham
45. Keeley.
46. Graham
47. Keeley.
48. Keeley.
49. Graham
50. Graham
51. Keeley.

Şeytanla Anlaşma Önizlemesi
Ayrıca Elizabeth O'Roark
Teşekkür Yazar
Hakkında

Telif Hakkı © 2022 Elizabeth O'Roark Gelişim

Editörü: Sali Benbow-Powers Editör: Kelly

Golland

Metin Düzenleme: Julie

Deaton Kapak Tasarımı:

Lori Jackson Model: Onofre

Contreras Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

9 Eylül 2022

Nasıl başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim: Ben becerdim Yukarı.

Bu noktada hiçbir şeyi düzeltemem. Her şeyi kağıda döküyorum çünkü seni incitmekten nefret ediyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şey, ki bu gerçekten bir şey söylüyor.

Düşüncesiz ve sorumsuz davrandım ama bu zaten bilmediğiniz bir şey değil. O yüzden bırak da gerisini anlatayım.

KEELEY

OCAK

!!

İki hedefim var," diye açıklıyorum, Gemma'ya bir margarita uzatıyorum ve Bu sırada da elime bulaştırıyorum. Bunun nedeni ya margaritanın çok dolu olması ya da günün ilk margaritası olmaması. Langham Hotel'in burada bir etkinlik düzenlememe izin verdiği için pişman olacağını hissediyorum.

Gemma gülümsüyor. "Sadece iki tane mi? Dur tahmin edeyim, ikisinde de tasarruf hesabı yok."

Onu çimdikliyorum. "*Partin* için iki gol, pislik."

Gemma, benim büyük kızgınlığıma rağmen kaçtı ve erkek arkadaşıyla son derece zarif ve ağırbaşlı bir şekilde evlendi; bu durumu bu hafta sonu düzeltmeyi umuyorum. Yeni kayınbiraderi Graham işin içine girene kadar plan buydu zaten.

"Tamam." Gemma bardağının sapını bir peçeteyle siler ve masanın üzerine koyar. "Şu 'hedefleri' dinleyelim." *Hedefler* kelimesinin etrafına tırnak işareti koyuyor, bu da daha onları duymamışken bana biraz haksızlık gibi geliyor ama altı yıllık arkadaşlığımıza dayanarak tamamen adil - nasıl olduğumu biliyor.

"Bir, sana hayatının düğün partisini vermek için. İki, Six Bailey'nin canına okumak. Bu sırayla olması şart değil."

Kocasının birçok ünlü arkadaşından biri olan Six Bailey, seksi, dövmeleli bir erkek çocuğu, bir makine gibi sevişecek ve ben ondan bıkmadan önce çekip gidecek türden bir adam. İlgime karşılık verecek mi? Muhtemelen. Sarışınım ve

Mavi gözlü ve tıpkı bir zamanlar *sahned*e iki yarı ünlü rock yıldızının yumruk yumruğa kavga ettiğı anneme benziyor. İlgi kısmı kendiliğinden halloluyor gibi.

Bu nedenle, Altı Bailey zaten kesin bir şey ve muhtemelen Gemma'nın korkunç kayınbiraderinin bu hafta sonunu mahvetmeyi başaramayacağı tek bölüm.

Gemma, "Graham'la bir konuda anlaşabildiğimize sevindim," diyor. "Bu partinin gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Anlaştığımızı söyleyemem," diye mırıldandım. Çünkü Santorini'deki bir haftalık parti teklifimden geriye ne kaldı? Bugün bir otel barında happy hour ve ardından yarın öğleden sonra partisi. Evet, bir öğleden *sonra* partisi. Sanki vaftiz törenini kutluyoruz.

"Ben'e ikinizin berbat bir çift olacağınızı *söyledim*. Unutmadan, Stuart Weitzman'da Sydney stiletto'nun yeni bir rengi stokta var ve-"

"Bekle, *ne?*" Ben araya girdim. "Ben berbat bir çift *olmayacağımızı* mı düşündü?" Hangi akıllı başında insan, Graham Tate ile benim birbirimizi paramparça etmeyeceğimize inanabilirdi ki, hem de seksi bir şekilde değil, eğer fırsat verilirse?

Çok fazla telefon görüşmesi sayesinde keşfettiğim gibi, Graham her noktada yapması gerekeni yapan bir adam. *Diğer* kadınlar ona "tutucu" derdi: para biriktirir, makrolarını takip eder ve gelecek on yılını planlar. Çocuklarını büyütme ve iş etkinliklerinde doğru şeyleri söyleme becerinizi değerlendirirken sizi bir dizi kibar ve saygılı randevuya çıkaracaktır.

Şahsen, üremek, doğru şeyi söylemek veya birinin standartlarını karşılamak gibi bir arzum yok. Çoğunlukla "tutulmak" istemiyorum ve bu nedenle tutuculardan vebadan kaçır gibi kaçıyorum.

"Yıllar önceydi," diyor elini sallayarak. "Graham vardı-oh, bekle, buradalar!"

Beni uzun boylu ve son derece yakışıklı yeni kocasına doğru sürüklerken parmakları koluma giriyor... ve yanında Graham olması gereken ama kesinlikle olamayacak olan daha da ateşli adama.

Graham ile altı hafta boyunca telefonda tartıştıktan sonra kafamda bir Graham imajı oluştu, bu yüzden kel ve ufak tefek olması gerektiğini ve bir şekilde Ben'den yirmi yıl daha yaşlı görüldüğünü biliyorum - aslında iki yaş daha genç olmasına rağmen. Gittiği her yere yanında bir abaküs ya da ansiklopedi taşıyor ve bunları kendisinden başka kimsenin umurunda olmayan şeyleri tartışmak için kullanıyor. Vergiler, sağlık hizmetleri ya da politika gibi.

Dolayısıyla, genç bir süper kahramanın kemik yapısına sahip olan ve çok güzel bir takım elbise giyen geniş omuzlu adam Graham olamaz.

Bu adamı abaküsle hayal edebiliyor muyum? Hayır. Bu adamı ansiklopediyle düşünebilir miyim? Evet, ama sadece sapıkça bir şekilde. Mesela seni kütüphanenin arkasında becermek üzeredir ve seni oraya yapıştırmadan önce masadaki kitapları süpürme zahmetine girmez.

O Graham *değil*. Ben'e çok benzemesi dışında -aynı siyah saçlar, aynı mükemmel kemik yapısı, aynı oyun kurucu yapısı- ve Gemma şu anda bir doğa belgeseli anlatıyormuş gibi İngiliz aksanıyla "iki düşman yüz yüze geliyor" diyor.

"Sanırım çoğulu *nemeses*," diyor Graham olamayan adam yüzünde hayalet gibi bir sırıtişla. Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip. "Bu toplantıyı beklerken araştırdım."

Alçak, çakıllı sesini tanıyorum - şimdi onunla birlikte gelen yüzü gördüğüm için daha da seksi. Ayrıca ona yumruk atma isteğimi de tanıyorum.

Ugh. Graham *arıyor*. Sanırım bu, her an bana bu margaritaların ne kadar olduğunu soracağı ve kendi payına düşen masraflardan düşeceği anlamına geliyor.

Ne büyük kayıp. O çene hattında bir bıçak bile bileyebilirdin. Ne yazık ki.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ama önce göğüs dekolteme baktıklarını gözden kaçırmıyorum. *Güzel*. Bu elbiseyi varlıklarımın en iyi şekilde yararlanmayı umarak aldım ve eğer sıkıcı *Graham* bile bakıyorsa, Six Bailey çantada keklik.

"Vay, vay, vay," diyorum. "Bakın kim aktüerya tablolarını partiye gelecek kadar uzun süre bırakmış."

"Ben işimde aktüeryal tablolar kullanmıyorum. I-"

"Zaten sıkıldım, belli ki sen *Graham*'sın." Elimi uzatıyorum.

"Öğlen vakti kaba ve sarhoş olduğuna göre sen de Keeley olmalısın," diye sırtıtarak cevap veriyor. Elimi sıkıca kavıyor ve kısa bir süreliğine beni tükettiğini, o iri bedeninin beni yatağın derinliklerine ittiğini hayal ediyorum. Bu fikrin neden olması gerektiği kadar kuru nefese neden olmadığından emin değilim. Belki de margaritaları yavaşlatmalıyım.

Gemma'ya bakıyorum, haftalardır uzun uzun tartıştığım Ben'in ne kadar berbat biri olduğunu nihayet görmesini umuyorum ama hiç oralı olmuyor. Kollarını Ben'in boynuna dolamış, ikisi *fısl fısl birbirlerine* gülümserken dudakları kıl payı ayrılıyor.

"Tanrım," diye inliyor *Graham*, tam ben "iğrenç" diye fısıldarken.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım bu üzerinde anlaşabileceğimiz ilk ve son şey olacak."

Bara doğru dönüyorum ve o da beni takip ediyor. "İdeal olarak anlaşmamız ya da anlaşmamamız gerekmeyecek çünkü bu hafta sonu benden uzak durmanı çok istiyorum."

"Size bir şekilde yakın kalmanızı istediğim izlenimini mi verdim? Eğer öyleyse, özür dilerim. Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz."

Barmene en baştan çıkarıcı gülümsememi veriyorum. "Bunlardan birkaç taneye daha ihtiyacım olacak," diyorum sahne fısıltısıyla, içkimi kaldırarak. "Bugün hayatta kalmamın tek yolu bu."

"Eğer bugün hayatta kalmaman bir şekilde bir seçenekse-" *Graham* barmenin elindeki viski şişesini işaret ediyor. "-muhtemelen beni kurtarırdı

biraz para."

YA BÜYÜK OL YA DA EVİNE GİT, benim dediğim bu. "*Eve git*" derken *ölmeyi* kastediyorum, ki zaten yakın zamanda bunu yapacağım.

O'Keefe kadınları genç ölür. Annem Melinda O'Keefe Connolly'nin kolon kanserinden ölmeden önce otuz altı yaşına kadar yaşaması mucizeden başka bir şey değildi. Kız kardeşi Mary O'Keefe hayatında bir kez bile sigara içmemişti ama yine de otuz dört yaşında akciğer kanserinden öldü. Büyükannem yirmi sekiz yaşında melanomdan öldü ve büyük büyükkannem doğum sırasında öldü, ama bahse girerim doğum olmasaydı kanser onu da yakalayacaktı.

Bu nedenle, dünyada sahip olduğum zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum ve bu hafta sonu başlangıç gibi geliyor. Dermatoloji ihtisasım resmen geride kaldı, yani -üç aylık gözlemciliği atlattıktan sonra- tam özgürlük ve doktor maaşı benim olmak üzere. Beni öldürse bile bu hafta sonunun tüm eğlencesini çıkaracağım ve eğer beni öldürürse -O'Keefe laneti ve her şey- Altı Bailey'nin iyi bir yol olduğundan şüpheleniyorum: uygunsuz giyinmiş, bildiği tek sıfat ya da isimmiş gibi *fuck* kelimesini ağızından düşürmüyor ve şu anda baldızının göğüslerini dikizliyor. Açıkça.

Bana dönmeden önce ona "Vay anasını Drew, göğüslerin *kocaman olmuş*," diyor. "Yorum yapmamda bir sakınca yok çünkü onunla ilk ben çıktım."

O hiçbir şekilde bir bekçi değil ve benim ruh eşim olabilir. İki gecelik ruh eşim.

Drew'in kocası Josh, "Bu hiç iyi değil," diye homurdanıyor. "Bu konuşmayı daha kaç kez yapmamız gerekecek bilmiyorum ama sonuncusu gibi bittiği için mutluyum."

"Kes şunu, Altı," diyor Drew. "Bu benim *aylardır* bebekten uzak geçirdiğim ilk gece ve kocamın keyfinin yerinde olmasını istiyorum."

Six içkisinden uzun bir yudum alır. "Böyle bir göğüsle, onun ruh hali hakkında endişelenmene gerek kalacağını sanmıyorum."

"Bir kelime daha edersen kışına tekme yi basarım" -Josh birasını masaya koyuyor- "lanet olası bir kelime daha edersen."

Ağır içki? Şiddet tehditleri? Ciddi bir sınır eksikliği mi? Açıkça halkımı buldum.

"Kavga yok," diyor Drew, ikisinin arasına bakarak. "Ben ciddiyim." Josh'un elini tutuyor ve ona baktığında, sanki tüm dünyada ihtiyacı olan her şeye sahipmiş gibi *sakinleşiyor*.

Evlilikle ilgili hiçbir şey bana cazip gelmiyor, başkasının gelirini tüketebilmek dışında, ama şimdi onları izlemek bana bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettiriyor.

Gemma ve Ben beni benzer şekilde etkiliyor. Her zaman o kadar mutlu ki artık kim olduğunu zar zor anlıyorum - keşke kan örneği almanın ince bir yolu olsaydı da Ben'in ona ilaç vermediğinden emin olabilseydim.

Six'in gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. "Tanrım, çok seksisin. Eminim bunu zaten biliyorsundur. Peki seni elde etmek için on puan üzerinden ne kadar çekici olmam gerekiyor-"

Özellikle merak uyandıran bu soruyu tamamlayamadan, karanlık bir gölge üzerimizde beliriyor.

"Seni ödünç alabilir miyim?" diye soruyor Graham dirseğine elini koyarak. Bu, babam tarafından bir fiçı biradan sürüklenerek çıkarılmak gibi bir şey, eğer babam gerçekten seksi, genç ve beni bir yere sürükleyecek kadar hayatıma dahil olsaydı.

Uzaklaşırken Altı'ya gülümsedim. "Bu hızlı olacak."

Bahse girerim pek çok kadın Graham'ı terk etmeden önce bunu söylüyordur.

"Ne oldu?" Köşeyi döndüğümüzde tıslıyorum. "Altı Bailey için çok özel planlarım var ve sen şu anda hepsini kesintiye uğratıyorsun."

"Hayatta bazı hedefleriniz olduğunu duyduğuma sevindim," diye s ö z e g i r d i . "Önceki konuşmalarımız bu izlenimi vermemişti. Mutlu saatler

bu şeyin bileşeni bitti. Hesabı ben ödedim."

İnledim. Graham'ın güzel bir şey yapacağına güvenmek de beni suçlu hissettiriyor. "Bunu yapmana gerek yoktu. Sana her şeyin yarısını karşılayacağımı söylemiştim."

"Ben de sana bunun gerekli olmadığını söylemiştim."

"Ne kadar ucuz olduğunuza bakılırsa, bunların hiçbirini karşılayamayacağınızı varsaymak zorundayım." Six bize doğru bakıyor, ben de bir parmağımı kaldırarak Graham'la sıkıcı sohbetimize dönmeden önce beklemesini rica ediyorum. "Bana ne olduğunu söyle, ben de sana Venmo göndereyim."

"Kendimi tutuyor olmam *cimri* olduğum anlamına gelmez. Eğer sana bıraksaydım, uçan bir yatta olurduk ve arkasından konfeti gibi yüz dolarlık banknotlar atardık."

Duruyorum. İlk defa Graham'ın söyleyeceği bir şey ilgimi çekiyor. "Uçan yatlar mı? Öyle bir şey var mı?"

Ağzı seğiriyor, gözleri üzerimde geziniyor ve bir elini yüzünde gezdirmeden önce dudaklarımda dinleniyor. "Hayır, Keeley, öyle bir şey yok. Ama sürekli bahsettiğin Santorini'deki haftadan o kadar da uzak değil, sanki Ben ya da Gemma işten o kadar izin alacaklarmış gibi."

Haklı ama partiyi Los Angeles'taki bir *golf sahasında düzenlemenin* iyi bir fikir olduğunu düşünmesine izin vermeyi reddediyorum. "Catalina'da yapabilirdik. Rezervasyon yaptırabilirdim-"

"Doksan yaşındaki büyük teyzem bunun için Boston'dan geldi. Ülkeler arası bir uçuştan sonra bir tekneye binmek zorunda kalmamalı."

Six sırtarak beni izliyor ve alt dudağını yalıyor. Bu konuşmayı gerçekten bitirmem gerekiyor.

"Ah, demek bu partiyi, katılan *doksan yaşındakileri* rahat ettirecek şeylerle sınırlıyordunuz. Ne pahasına olursa olsun eğlenceyi en aza indirmek istediğini sanıyordum."

"Eğer eğlenmiyorsan," diyor, gözleri boş bardağıma kayıyor, "eğlendiğinde neler olacağını görmekten korkarım."

MUTLU SAAT, AKŞAM YEMEĞİNE GEÇER ve ardından oteldeki bir kulübe taşınır. Tüm sıkıcı evli insanlar gitmiştir, ama nedense sıkıcı huysuz Graham Tate hala güçlüdür... ve sürekli içmektedir, harcamaya olan nefreti ve sefaletle olan sevgisi göz önüne alındığında bu onun yapacağı bir şey değildir.

Eğer sadece ne kadar sarhoş olacağımı görmek için bekliyorsa, şaka yapıyor demektir... Ben zaten *aşırı* sarhoşum. Neyse ki, süper gücüm gerektiğinde ayık bir insan gibi davranmak, gerçi sanırım bu sadece işlevsel bir alkolikseniz ya da sabahın birinde içeri girdiğinde babasının kınamasından kaçmaya çalışan bir gençseniz süper bir güç.

Six bir elini belime doluyor ve sonra elbisemin yakasını göğsümden uzaklaştırıyor. Her geçen dakika elleri daha da sertleşiyor, ki bunu tuhaf bir şekilde... rahatsız edici buluyorum. Onunla sadece tek bir nedenle takılan biri olarak, neden umursadığımdan emin değilim - bu sadece bir iki hafta içinde onu hayalet gibi görmemi kolaylaştıracak.

Six saatine bakıyor ve gitmemizi önermek üzere olduğunu biliyorum ama ben hazır değilim. Ona dans edeceğimi söyleyerek geri çekiliyorum. Neden oyalandığım hakkında hiçbir fikrim yok. Graham nerede bu arada? Bunu nasıl mahvedebileceğini düşünerek bana bakmasını beklerdim.

Kalabalık dans pistine kayıyorum ve hareket etmeye başlıyorum. Alkol ve dansın birleşiminde her şeyin mümkün olduğunu hissettiren bir şey var. Bu, pervasızca bir karar vermeyi düşündüğünüzde kapıldığınız, yükselen, neşeli bir duygu: *Tüm birikimimi Hırvatistan'a bir gezi için harcamak mı? İşimi bırakıp birkaç ayımı uyuyarak ve sörf yaparak mı geçireyim? Birkin çantaya beş bin dolar mı harcayayım?* Bunların kötü kararlar olduğunu bilirsiniz ama yine de... sadece bunları düşünmek bile sizin için bambaşka, daha iyi bir hayat olabileceğini hissetmenize neden olur.

Bu duygudan daha fazlasını istiyorum ve bir el kalçamı sardığında ve bir nefes kulağımı sıyırdığında onu nerede bulacağımı merak ediyorum.

"Bana gerçekten o adamla yatmayı planlamadığını söyle," diyor nefret ettiğimi *bildiğim* bir ses, ama garip bir şekilde şu anda o nefreti hissetmiyorum.

Graham'ın yakınımda durduğunu görmek için dönüyorum, o kadar yakın ki bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğmem gerekiyor.

Sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi bana o şekilde bakıyor ve kızgınlık alevleniyor. Mükemmel burnu ve güzel ağzıyla üzerime abanıp beni suçlu hissettirebileceğini sanıyor. Yanılıyor. "Neden onunla yatmayayım?" diye soruyorum ve eli kalkıp Çenem.

"Gerçekten bilmek istiyor musun, Keeley?"

Başımı sallıyorum çünkü ona bu kadar yakınken zihnim bir anda boşalıyor. Nefesindeki burbon kokusunu alabileceğim kadar yakınımda, ki bu koku bu kadar çekici olmamalı. Hiç çekici olmamalı ama yine de - *Tanrım*- ona bu kadar yakın durup da içine çekilmeyecek her kadına meydan okurum.

"Çünkü o senin istediğın kişi değıl," diyor parmakları saçlarıma dolanırken, "ve bunu sen de biliyorsun."

Ve ben ona ne kadar şaşırtıcı bir şekilde yanıldığını söyleyemeden, ağzımı kendine doğru çekti.

Graham Tate'i öpüyorum.

Hayır. Beni öpüyor ve bunda hiçbir çekingenlik yok. Son on yıldır başka hiçbir şey düşünmeyen bir adam gibi öpüyor. Sanki beklemek zorunda kaldığı için kızgın. Sanki onu bu kadar zorladığım için bana kızgın.

Graham'a olan küçümsemem hala içimde yaşayan, nefes alan bir hayvan olsa da... *Aman Tanrım*, öpüşebiliyor.

Tırnakları tenimi aşındırıyor, eli kalçamda sıkıca duruyor ve beni kendine çekiyor. Öpücük yetenekli. Ve *iğrenç*. Sonuç olarak, Graham'dan bekleyebileceğim bir şey değildi. Ve yine de... belki de beklerdim. Her ne kadar şok edici olsa da, aslında hiç şok olmadım. Sanki tam da bunu bekliyormuşum gibi geliyor.

Beni karanlığa doğru daha da çekiyor ve ben bunu kesinlikle bir dakika içinde durduracağım. Belki en fazla iki dakika.

Sırtım duvara çarparken "Altı bir gitarist," diyorum. "El becerileriyle tanınır."

Beni tekrar kendine doğru çekerken ağzında bir gülümseme beliriyor, iri ereksiyonu karnıma bastırıyor. "Dilimle neler yapabildiğimi görene kadar bekle."

KEELEY

Güneş kör edici, balkon kapılarından içeri uzun bir ışık gibi süzülüyor •
çelik bıçaklar.

Odamin balkonu olmaması dışında. *Bir balkonu kesinlikle fark
ederdim, değil mi?*

Bir çift geniş omuz ve neredeyse askeri mükemmellikte tıraş edilmiş bir
başın arkasını görmek için dönüyorum. Tek bir dövme bile yoktu.

Six Bailey değil.

Dün gece ne oldu lan?

Daha da önemlisi, bu adamın nesi var? Çünkü son *derece* hareketsiz.

"Tanrım," diye inliyorum, şahdamarına dokunmak için uzanıyorum,

"yine mi?" "Az önce nabzımı mı kontrol ettin?" diye soruyor çakıllı bir
ses. İşte o zaman

ilk dehşet anımı hissettim.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Uykulu gözlerle, şiş dudaklarla ve tıraşa ihtiyaç duyarak yuvarlanıyor.
Başka biri onun sabahları oldukça iyi görüldüğünü düşünebilir ama bu kişi
Graham Tate ile hiç sohbet etmemiş biri olmalı.

Ben geceyi toparlamaya çalışırken o elini yüzünde gezdiriyor.
Margaritalar, daha fazla margarita. Graham ile tartışmalar, misafirlerin
gelişi. Ve Altı. Onunla konuştuğumu hatırlıyorum. Bana gülümsediğini
hatırlıyorum.

beni sikmeyi çok isteyen birinin yolu. Sonra Graham'ı hatırladım.

Karanlık bir köşede dudakları dudaklarımda.

Üzerimde belirip elbisemi kalçalarımın üzerine doğru itiyordu. En çok da bunu yapmasını ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum. Ona acele etmesini söylediğimi, cevap olarak dudaklarını çekiştiren memnun yarı gülümsemeyi.

Tanrım, ne kadar utanç verici.

"Böyle bir şey olmadı," diyerek ayağa fırlıyorum ve tüm vücudumun, özellikle de bacaklarımın arasındaki bölgenin morarmış olduğunu görmezden geliyorum. Vajinam dün gece dayak yemişti. Savunmasız bir durumdayken düşmana kendini kullandırmayı seçtiği için dayacağı *hak ediyor*.

Elbiseme ulaşmak için bir prezervatif paketinin üzerinden geçiyorum, sutyenimle birlikte yerde duruyor ve bir prezervatif paketi daha. Külotumdan iz yok, sanırım onları yazıyorum. "Bundan kimseye bahsetmeyiz ve aklımızdan çıkarırız."

Yataktan beni izliyor, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, çarşaflar beline kadar inmiş. "Çünkü sen hâlâ rock yıldızını becerme görevindesin."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum çünkü çarşaf onun mutlu izlerini görebileceğim kadar alçalıyor ve bakmaya devam etmek istiyorum. "İnsanoğlu her basit hatanın hedeflerinin önüne geçmesine izin verseydi, hala mağara çizimleriyle iletişim kuruyor olurduk," diye cevap veriyorum, başka bir prezervatif paketinin üzerinden geçerek. *Tanrım, bunu tam olarak kaç kez yaptık?*

Bir elini başının arkasına götürürken telefonuna uzanıyor, pazusu bu hareketle etkileyici bir şekilde esniyor. "Yeterince adil, boksör. Bu gece onları öldür. Gerçek anlamda olmasa da, görünüşe göre bu senin başına gelen bir şey."

"Eminim bir noktada herkesin başına geliyordur," diye mırıldanıyorum ve o da gülüyor.

Güzel bir kahkaha ve bir yanım bunu tekrar duyabilmeyi diliyor. Kapıya yönelmeden önce tıraşsız çenesi, pazuları ve ağzıyla ona son bir kez bakıyorum.

Graham Tate ne kadar kötü olsa da, aldatıcı bir şekilde iyi bir ambalajda geliyor.

DUŞ ALIYORUM ve olanları unutacağımı umarak iki saatliğine kendi yatağıma yığılıyorum. Ne yazık ki uyandığımda kendimi *aşırı kullanılmış* hissediyorum, bu da ya dün gece maraton koştuğum ya da benim iki katım büyüklüğünde biriyle tekrar tekrar seks yaptığım anlamına geliyor.

Eğer hayatım bir film olsaydı, bu uyanış çağrısı olurdu, kendimi toparlamam gerektiğini anladığım an: içkiyi bırakmak, ilacı bırakmak ve hayatımla ilgili anlamlı bir şey yapmak - bir restoran açmak veya *Beverly Hills'in Gerçek Ev Kadınları'na* katılmak gibi.

Ancak şu anda bir uyandırma çağrısını karşılayamam, çünkü iğrenç, büyük boy Graham'ın yanında ev sahibesi rolü oynayabilmemin tek yolu biraz daha içmek.

Yumurta, domuz pastırması ve bir mimoza sipariş ediyorum ve artık kahvaltı servisi yapmadıklarını öğreniyorum, bu da kendimi yargılanmış hissetmeme neden oluyor. Mimosayla yetinip bikinimi giyiyorum ve dün gece kaldığım yerden devam ediyorum: midemde yemek yok ve garip bir mutsuzlukla körelmeye hevesliyim.

Dışarıda yürüyorum. Hava konusunda şanslıydık - Los Angeles'ta Ocak ayı havuz havası sayılabilecek kadar sıcak değildir ama bugün hava yetmişlerde ve güneşli. Görünüşe göre bu fikre sahip olan tek kişi de ben değilmişim. Gemma yeni arkadaşlarıyla çevrili bir kabinin gölgesinde uzanıyor ve her şeyin ne kadar farklı olduğunu, onun ne kadar farklı olduğunu düşünmemek elde değil. Onun adına çok mutluyum ama göğsümde bir sızı olduğunu da inkar edemem.

Eskiden birlikte berbat durumdaydık. Ben yetişkinlerle ilgili her konuda kötüydüm, o ise duygusal olarak o kadar kopuktu ki bazen sosyopat olup olmadığını merak ederdim. Ama basitçe hasar görmüş olduğu ortaya çıktı ve şimdi düzeldi.

-Deli gibi aşık ve her zaman iyi ayarlanmış kocası ve arkadaşlarıyla yetişkin işleri yapıyor. Beni de dahil etmeye çalıştı ama ben her seferinde bir bahane bulup bundan kaçtım. Hepsinin etrafında olmak beni bahçede açmayı başaramayan tek çiçek gibi hissettiriyor.

Yürümek için kendimi zorlamam gerekiyor. Gemma sıkışmam için yer açıyor ve ben oturduktan sonra Ben'in en iyi arkadaşının hamile eşi Tali ayağıma vuruyor.

"Yani... dün gece görev tamamlandı mı?" "Görev mi?" Ondan Gemma'ya bakarak tekrarlıyorum.

"Josh'ın kardeşiyle yatma planın hakkında konuşmuştuk. Hatırlamıyor musun?"

Kızı sıırılsıklam bir halde yanına geliyor ve Tali onu kucaklamak için yanına çekmeden önce etrafına bir havlu sarıyor. Neredeyse büyüdüğümde bile annem bana karşı böyleydi. Eğer yakınlarda bir yerdeysem, bana sarılırdı.

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Planlandığı gibi gitmedi."

Gemma sessizce güler. "Bu çok ironik. Graham görünüşe göre *çok* yoğun bir gece geçirirken senin planların başarısız oldu."

Bakışlarım onunkilere yöneldi. "Oh?"

"Ben, odasının dün gece orada bir parti düzenlemiş gibi görüldüğünü söyledi. Sanırım

-" sesi fısıltıya dönüşüyor, "Elise ile birlikte olabilir. Onunla henüz tanıştın mı bilmiyorum."

Açıkçası, durum böyle olsaydı tüm bu Graham durumu çok daha az garip olurdu. Bu kadar geç saate kadar dışarıda kalmasının nedeninin Elise olup olmadığını ve eğer öyleyse, onun yerine nasıl benimle birlikte olduğunu merak ediyorum.

Tali'nin kocası Hayes sandalyenin dibinde beliriyor, karısına ve çocuğuna o kadar şefkatle gülümsüyor ki bakışlarımı kaçırarak zorunda

kalıyorum.

Ortak bakışları ve sessiz bütünlükleriyle tüm bu lanet çiftler ruh halimi her saniye daha da düşürüyor ve zaten sınırdıydı.

İhtisasımı bitirmeye hazırdım ama bunun için de üzgünüm. Hastanedeki arkadaşlarımı özleyeceğim. Dört yılımı geride bırakmak için sabırsızlandığımı söyleyerek geçirmiş olmama rağmen kaosu özleyeceğim. NIH'de üç aylık bir eğitimim var ve sonrasında bir işim yok, bu yüzden kutlama olması gereken şey biraz daha az kutlama gibi geliyor ve diğer herkesin şu anda ilerlediğine, iş bulduğuna, evlendiğine veya çocuklarının başlarının üzerinden uzun sevgi dolu bakışlar attığına dair bu sonsuz kanıta gerçekten ihtiyacım yok. Bu şeylerin çoğunu *istemediğim için duyduğum burukluğun* bir anlamı yok ama yine de hissediyorum.

Hayes kızını kollarına alıyor ve başparmağını ağzına götürürken başı göğsüne yaslanıyor. Çok sevimli küçük bir şey. İşler farklı ilerleseydi ben de böyle bir kızım olmasını isterdim.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum ayağa fırlayarak. Bir sürü içkiye ihtiyacım var.

Bara doğru yürüyorum. Bu başkente gitmeden önce evdeki son hafta sonum ve nihayet dünyanın en kötü doktoru Dr. Patel'den kurtuldum. Bütün bu mutlu lanet insanlar bunu benim için mahvedecekse lanetleneneğim.

Barın arkasındaki adamlardan birine gülümsüyorum ve o da hemen yanıma geliyor. "Ben-"

Bir el kıcıma indi.

"İki cin tonik," diyor Six barmene, sonra da yere bakıp benden eminmiş gibi sırtıyor. "Dün gece ne oldu? Dans pistine gittin ve bir daha geri dönmedin."

Bir parmağımı şakağıma bastırıyorum. *Lanet olsun*. Planım yüzde yüz yolundaydı ve sonra Graham Tate bir şekilde içeri girdi ve her şeyi mahvetti.

"Gerçekten hatırlamıyorum. Yatağa gitmiş olmalıyım."

Başka biriyle. Kazara. Çok sık.

"Bugün hâlâ vaktimiz var," diyor Six. Hesabı imzalıyor ve bana cin toniklerden birini uzatıyor. "Slam it. Az önce insanları tavuk dövüşüne davet ettim, bu tam sana göre bir şey olmalı, küçük vahşi şey."

Graham hiç kuşkusuz *küçük vahşi bir şey* olmanın neden arzu edilen bir nitelik olmadığına dair uzun bir liste hazırlayabilecekken, o bunu bir iltifat gibi sunuyor.

"Tahminlerime göre," derdi, "sen, Keeley, senin yaşındaki ortalama bir kadının araba kazası geçirme, fatura ödemeyi unutma ya da kafeterya masasında müstehcen bir şekilde dans ettiği için azarlanma olasılığından yüzde doksan daha fazlasın."

Altı beni havuzun merdivenlerinden aşağı, bir çocuğun banyosu kadar ılık suya götürüyor.

Olabildiğince alçalıyor. "Tırman."

"Kiminle savaşıyoruz?" Bir bacağımı onun omzuna atarken soruyorum.

"Ben," diyor arkamdaki derin ses ve tüylerim diken diken oluyor.

Kollar. Graham içeri girerken dönüyorum, onun kadar sıkıcı birinin olması gerekenden bin kat daha iyi görünüyor. Tek bir dövmesi bile yok, ama bu kadar heykelsi bir vücuda sahipseniz dövmeye ihtiyacınız olmaz; vücudu başlı başına bir sanat eseri. Keşke çenesini çalıştırarak bunu mahvetmek zorunda kalmasaydı.

"Keeley, bu Elise," diyor ve yanındaki, benim bir şekilde fark edemediğim kızı gösteriyor. O benim tam zıttım, yani bir tavuk dövüşüne katılamayacak kadar zarif ve kibar görünüyor. Onu *mahvedeceğim*. "Ben ve Gemma'nın şirketinde."

Ugh. Bir avukat. Onun için ne kadar mükemmel. Birbirlerini saatlerce sıkabilirler.

Çürük kasık kemiğim Six'in kafasının arkasına baskı yapıyor - evren bana Graham'ın belki de *her zaman* sıkıcı olmadığını hatırlatıyor.

Elise, Graham'ın omuzlarına tırmanırken Six ve ben havuzda daha da ilerliyoruz. "O çok küçük," diyorum Six'e. "Çabucak bitecek."

"Sen de ufacıksın, vahşi şey."

Ufak, evet, ama çok sert. Bunun Shakespeare'e ait olduğundan eminim ama Shakespeare'in *sık* kelimesini o kadar sık kullandığını sanmıyorum, bu yüzden kendime saklıyorum. Eğer berbat ediyorsam, Graham mutlaka duyacak ve işaret edecektir.

"Hazır mısınız?" Graham soruyor ve biz de dönüyoruz.

Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla Elise'i geniş omuzlarının üzerinde zahmetsizce tutuyor ve ben de buna karşılık olarak ürperiyorum. Muhtemelen korku ama tam olarak korku gibi *hissetmiyorum*. Dün geceye dair çok belirgin, keskin birkaç anım var. Hiçbiri korku içermiyor. Aslında tam tersi, ama bana Elise'i Graham'ın omuzlarından beş saniye içinde indirmem için gereken enerji patlamasını veriyorlar.

Altı whoops. "İşte benim *kızım*!"

"Bunun eğlenceli olması gerekiyordu, Keeley," diyor Graham, ıslak saçları yüzüne yapışmış, rimeli akan Elise'in sudan çıkmasına yardım ederken. "Ölüm maçı değil."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Görünüşe göre boyundan büyük işlere kalkışmışsın."

Gözleri yavaşça, sahiplenerek üzerimde geziniyor, dudaklarımdan göğüslerime ve kalçalarımın doğru iniyor, sonra bana yaklaşıyor. Eli belime değdiğinde, nefesi kulağımı sıyırdığında ürperiyorum. "Keeley," diyor, sadece benim duyabileceğim şekilde, "ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

O uzaklaştığında göğüs uçlarım o kadar sıkışıyor ki havuzdan çıkarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak zorunda kalıyorum. Ve onları bu hale getirenin hava sıcaklığı olmadığından eminim.

Parti otelin uzun, eğimli arka bahçesinde yapılacak. Graham'ın şiddetli itirazlarına rağmen siyah beyaz bir tema. Muhtemelen birilerinin bundan çok hoşlanacağından endişeleniyordu.

Sprey bronzluğum ve kirpik uzantılarım sayesinde bu gece çok fazla makyaja ihtiyacım olmadı, bu yüzden çoğunlukla yumuşak kırmızı bir

dudak ve biraz vurgulayıcı. Bir yığın

Saçlarım başımın üstünde, yüzümün etrafına birkaç tutam saçılmıştı - erkeklerin *az bakım gerektirdiği ve doğal* olduğu için övecekleri türden bir görünüm çünkü bunun ne kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikirleri yok. Bunlar size "*doğal güzel*" *olduğunuz* için şanslı olduğunuzu çünkü "*diğer kızların kullandığı tüm o saçmalıklara ihtiyacınız olmadığını*" söyleyecek olan ve sadece kontür için kırk beş dakika harcadığınızı asla fark etmeyen erkeklerle aynı kişiler.

Beyaz elbisem kolsuz ve vücuda oturuyor, kaburgalarım kadar inen bir v kesimi var. Bu sabah göğsümde ve uyluğumun iç kısmında keşfettiğim morluklar gibi, dün gecedan kalma izlerin görünmediğinden emin olmak için yansımama doğru eğiliyorum. Sonra elbisenin ortaya çıkardığı güzel yan göğüslere hayranlıkla bakıyorum. Garip bir şekilde, başımı sallayıp kendimi Altı'ya odaklanmaya zorlamadan önce aklıma ilk gelen Graham'ın tepkisi oluyor.

Midemde küçük bir korku çukuruyla asansörü aşağıya indiriyorum. Partinin sonunda Six'le ayrıldığımda, şüphesiz Graham'ın dikkatli bakışları altında olacak ve sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissetmeme neden olacak. Dürüst olmak gerekirse, dün gece onu nasıl seçebildim? Bir rock yıldızıyla takılmaktansa enflasyon hakkında konuşmayı tercih eden son derece sıkıcı bir kız olan birden fazla kişiliğim mi var?

Arka kapıdan çıkıyorum ve çimenlikte gördüğüm ilk şey Graham oluyor, tabii ki baştan aşağı siyah giyinmiş ve yemek şirketiyle bir şeyler tartışıyor. Bir an için -içime tiksinti dolmadan önce- sadece bakıyorum. Rüya gibi kıyafetler giyiyor ve *Tanrım* o ağız onda ziyan olmuş. Böyle bir ağızla sinema perdesinde olmalıydı. Tamam, belki de çoklu kişiliğim yoktur. Sadece bir tanesi özellikle sığ.

Sonra sanki bakışlarımı hissetmiş gibi dönüp beni içine alıyor, gözleri yüzümden aşağıya, göğüslerime, belimin kıvrımlarına ve tekrar yukarıya kayıyor. Burun delikleri sanki kokumu yeni almış bir hayvan gibi parlıyor.

"Rock yıldızını baştan çıkarmaya hazırsın o zaman?" diye sordu. Bir an için Altı'yı tamamen unutmuştum.

"İstediğim tekila kızağını iptal etmeseydin daha kolay olurdu."

Gözleri kapanır. "Kimseyi sarhoş etmene gerek olduğunu sanmıyorum, Keeley," diye mırıldanıyor. Elini bir dosyaya atıyor ve önüne bir kâğıt parçası koyuyor. "Oturma planının üzerinden geçmemiz gerekiyor." Küçük .5 işaretleriyle dolu bir masayı işaret ediyor. "Bu nedir?"

Gözlerimi deviriyorum. "O masa çocuklu insanlar için. Biliyor musun, bu konudaki endişen için biraz geç kaldın."

"Ve benden uzaktalar mı?" diye sorar.

"İkimizden de uzakta," diye yanıtlıyorum.

"Tanrı'ya şükür." Kaşlarını kaldırıyor.

"Çocukları sevmiyor musun?"

İçimde bir yerlerde küçük bir iç çekişin serbest kaldığını hissediyorum. Aslında çocukları severim ama çocuk sahibi olmayı planlamadığım için onların varlığı kafamın arkasında her zaman doğru yolu seçip seçmediğimi soran küçük bir ses çıkarıyor. Gecenin geri kalanını bu sesi bastırmaya çalışarak geçirmemeyi tercih ederim.

"Anladığım kadarıyla Coachella'ya katılmanın ve Cabo'ya spontane seyahatler yapmanın önüne geçiyorlar."

"Bu," diye yanıtlıyor, "altı haftadır senden duyduğum ilk mantıklı şey."

PARTİ, aksamadan giden, zarif ve zarif bir olaydır. Bunu Graham'a asla itiraf etmeyeceğim ama sanırım kendi halime bırakılsaydım ortaya çıkaracağımdan çok daha fazla *Ben ve Gemma* etkinliği olurdu.

Bunu Graham'a itiraf etmeme de *gerek yok* çünkü o zaten biliyor ve bundan zevk alıyor. "Görünüşe göre Los Angeles'ta düzenlenen bir parti 'eğlencenin zıttı' değil," diyor yanıma gelerek.

Yukarı, yukarı, yukarı bakıyorum. Adamla göz göze gelmek için neredeyse geriye doğru eğilmek zorunda kaldığınızda küçümseyici veya küçümseyici görünmek gerçekten zor.

"Sanki neyin eğlenceli olduğunu biliyorsun."

"Dün gece hiç şikayet duymadım."

Başım tekrar ona doğru kalkıyor. "Öncelikle, dün gecenin hiç yaşanmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Etrafıma bir göz attım. "İkincisi, dün geceyi *hatırlamana* şaşırdım." Beni odasına geri götürmek ayıkken vereceği bir karar değildi elbette.

Bakışları ağızıma düşüyor. "Yeterince hatırlıyorum," diyor ve sesinde bir şey var. Çakıllı ve ilgili bir şey ve bir anı canlanıyor: avuç içi, karnımın üzerinde düz bir şekilde bana doğru inerken, beni yerimde tutuyor. Bunu yaparken bana bakışı: aç, yüzde yüz içinde.

"Huh," dedim yüksek sesle, ama öyle demek istememiştim. Çünkü birdenbire, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde, onun başka bir yönü olduğunu anladım ve bu hoşuma gitti. Hem de çok.

Altı yakınlarda bekliyor ve benim bu küçük sohbetten olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmam gerekiyor ama... ama... "Peki, tam olarak ne hatırlıyorsun?"

Bakışları yüzümde geziniyor, beni değerlendiriyor. Ağızı cevap vermek için açılıyor ama sonra Six'in kolu omuzlarıma dolanıyor ve bir tepsi önüme itiliyor. "İçkiler," diyor Six. Graham'a sırtıyor. "Sen de iç. Benim kıza asılıyor olsan da."

Graham, "Onun *senin* kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum," diye ısıırıyor.

Six, Graham'ın ses tonundan habersiz, "Endişelenme dostum," diye cevap verir. "Kin tutmam ve kardeşin beni iki farklı olayda hapisten çıkardı, bu yüzden seni ailemden biri olarak görüyorum."

"İki kez hapse mi girdin?" Graham tepside bir shot alıp kadehimi kaldırırken sırtıyor. Hiç kimse kendini beğenmiş bir hıyar olmayı daha seksi hale getiremezdi. "Birbiriniz için biçilmiş kaftansınız gibi görünüyor."

Graham'ın iğnelemeleri Altı'nın kafasının üzerinden geçti.

"Aynen öyle!" diyor ve Graham'a başını sallamadan önce içkisini çarpıyor. "Bu iş bittiğine göre hepimiz şehir merkezindeki bara gidiyoruz."

Var mısın?"

Kendimi tutuyorum, sessizce Graham'ın çekip gitmesini, kimsenin duymadığı küçük ülkelerin karşılaştırmalı GSYİH'lerini ya da eğlenceli bir Cumartesi gecesi olarak gördüğü her neyse onu hesaplamak için izin vermesini istiyorum. Ama onun yerine bakışları bana takılıyor.

"Evet," diyor. "Neden olmasın."

Eminim bir kez daha horoz engelleyiciyi oynamak için. Orada sürpriz yok.
-Hiçbir kadının memnun ayrılmamasını sağlamak muhtemelen onun kişisel sloganıdır.

O morluklar, bacaklarımın arasındaki ağrı... Hiçbir şeyi kanıtlamazlar.

KEELEY

Bom, bom, bom.

Ses, mikrofona çarpan bir basketbol topu ya da top ateşi gibi.

Bu iğrenç gürültüyü yapanın *kafam* olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken gözlerim yavaşça, silik bir şekilde açılıyor. Neredeyim ben? Langham'daki her oda golf sahasına bakıyor, sıkıcı ve sonsuz bir yeşil deniz. Ama ben bir şehre bakıyorum.

Los Angeles olmayan bir şehir.

Hiç bilmediğim bir odada uyanmadığımı iddia etmek isterdim - açıkçası yalan, çünkü bunu daha dün yaptım - ama en azından bugüne kadar hiç yanlış *şehirde* uyanmadığımı söyleyebilirim.

Lütfen Altı olsun, lütfen Altı olsun, diye düşünüyorum
yuvarlanırken. Graham Tate'in güzel yüzü yastığa
yapışmış. *Lanet olsun, Keeley.*

Birden müzik başlıyor ve pencerenin dışındaki bir fıskiye den havaya su fışkırıyor - Vegas'a gittiğimden hep Bellagio'da kaldığım için nerede olsa tanırım.

Lanet Vegas'tayım.

Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir ki? Vegas, Los Angeles'tan arabayla beş saat uzaklıkta. Hiçbirimiz bu yolculuğu yapacak kadar ayık değildik ve ne kadar sorumsuz olsam da içkili biriyle asla arabaya binmezdim.

Gözlerimi kapatıyorum, önceki gecedен kesitler gözümün önünde canlanırken midemin dönmemesini ve başımın zonklamamasını istiyorum: Graham bir dans pistinde yanımda, çok emin ve çok ciddi görünüyor, bu da muhtemelen kötü bir şey yaptığım anlamına geliyor. Ve sonra, Six'in baldızı Drew ile Los Angeles şehir merkezindeki bir gece kulübünün dışında dururken - o sarhoş, duygusal konuşmalardan biri, ancak ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ve dürüst olmak gerekirse... sarhoş süper güç ve hepsi benim gibi değil.

Telefonumu bulmayı ve tüm bu gizemi sona erdirmeyi umarak elimi körü körüne uzatıyorum, komodine *çarptırıyor*.

Daha gözlerim açılmadan, dehşet bir leke gibi içime yayılıyor. Çünkü bu bir yüzük sesi, ki bu benim takmadığım bir şey.

Sade platin kordona bakarken midem bulanıyor. Başım zonklayarak protesto edercesine dönüyorum. Graham'ın eli şu anda yastığımın üzerinde duruyor. Ve o da bir tane takıyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Keeley, lütfen bunu yapma.*

Gözlerim açıldı ve *evet*, bunu yaptım.

Gece boyunca bir ara Graham ve ben Vegas'a gittik ve evlendik.

Önceden planlanmış olamazdı. Ama bir şekilde Vegas'a vardık ve birimiz *"Hey, şu küçük şapelin önünden geçiyoruz ve Elvis'le evlensek komik olmaz mıydı?"* diyecek kadar sarhoştı ve diğеrimiz de *"Hadi yapalım"* diyecek kadar sarhoştı.

Bir koridorda yürüdüğüme dair belli belirsiz bir anım olsa da, burada ve şimdi bunun gerçekleşmediğine karar veriyorum. Bunun hakkında *konuştuk*, yüzükler aldık, çok geç geldik ve uyuyakaldık. Gerçi komodinin üzerindeki prezervatif ambalajlarına bakılırsa *doğrudan* uykuya dalmamışız.

Tanrım, neden bu kadar az şey hatırlıyorum? Kafamda sadece dün geceye dair görüntüler var: bir şampanya şişesi açılıyor ve limuzinin arkasında kemerini çekiştirirken Graham'ın karanlık bakışları üzerimde, dişleri hassas tenimi sıyrıyor, her şeyin aciliyeti. Kulağıma karşı sesi, *"Siktir, çok sert boşalacağım."*

Başka bir eyaletten beş saat yolculuk yapıp birbirimize ömür boyu bağlandığımız kısmı değil de sadece seksi hatırlamam ne kadar da *Keeley'ce*.

Graham uyandığında bu durum karşısında benden daha fazla dehşete düşecek ve suçlama da o zaman başlayacak çünkü Graham Tate'in yaptığı en çılgınca şeyin vergilerinde ev-ofis kesintisi beyan etmek olduğuna eminim.

Bu nedenle, tek bir olası çözüm vardır: bu yataktan kaymak, Kaliforniya'ya geri dönmenin bir yolunu bulmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak.

Ama Tanrım, içmeyi bırakmalıyım.

GRAHAM

Vegas'ta bir otel odasında akşamdan kalma bir şekilde uyandım.

Annem bu hafta sonu rahatlamam ve biraz eğlenmem için bana yalvardığında, Aklındakinin bu olduğundan şüpheliyim.

Oda tam bir felaket; bir şekilde mutfak tezgahındaki bir bar taburesini devirmeyi, bir perde çubuğunu koparmayı ve duvardaki çerçeveli bir resmi kırmayı başardık. Daha az umursayamazdım. Ve geçirdiğimiz geceye rağmen, şimdiden kaya gibi sertim.

Yeni karımı selamlamak için döndüğümde yatağın boş olduğunu görüyorum. Banyoya doğru bakıyorum, ama yavaşça ondan hiçbir iz olmadığını fark ediyorum: dün gece odanın etrafında bıraktığı kıyafet izleri gitmiş.

Buradaki tek sürpriz benim şaşırmış olmam. Başka türlü olabileceğini hiç düşünmemiştim.

KEELEY**NİSAN**

Bir kadının dönüştüğü her filmde dibe vurmuş bir kadın vardır.

O an: topuğu kırılır ve kendi hatası olmadan bir müşteriye yaptığı büyük sunumu mahveder. Derhal kovulur ve dışarıda yürürken gökyüzü açılır, taksiler durmayı reddederek geçerken onu sıırıslıklam eder.

Dört ay önce iğrenç Graham Tate ile evlenmiş olarak uyandığım dibe vurma anım biraz daha kötü ve çok daha az suçsuzdu. Bunun tamamen benim hatam olmadığına dair bir yol bulmaya çalıştım ama henüz bulamadım.

Sonunda hayatımla ilgili bir film yapıldığında (*Keeley Connolly: Dior'daki Doktor*), tüm bu durumu biraz daha sempatik görünmem için incelikli hale getirmemiz gerekecek. Ve neden olmasın? Film zaten gerçekte çok az benzerlik taşıyacak. Örneğin beni on altı yaşında bir genç oynayacak ki bu Hollywood'da kadınlar için yirmi dokuz, Graham'ı ise ellili yaşlarının sonunda bir aktör oynayacak ki bu da Hollywood'da erkekler için otuz dört demek. Üç aylık gözlemciliğimi henüz tamamladığım Ulusal Sağlık Enstitüleri, DC'nin en mülayim banliyösünün ortasındaki ruhsuz bir beton orman yerine sarmaşıklarla kaplı ve pastoral bir yer olacak.

Eminim benim dibe vurduğum anı da aynı şekilde kitlelere sempatik göstermenin bir yolunu bulabilirler.

Bunun olduğuna hala inanamıyorum, ancak bu karmaşanın tek iyi yanı, açıkça ihtiyacım olan kıcıma tekme atmamı sağlamasıydı.

O geceden beri tek bir içki bile içmedim. Başlangıçta bunun nedeni Graham'la evlendiğim için dehşete düşmüş olmamdı. Sonra yorgunluktan oldu - uzun çalışma saatleri ve DC'nin bitmek bilmeyen gri kışı yaşama isteğimi azalttı. Tanrıya şükür sonunda Los Angeles'a döndüm.

Çantalarımı LAX'te Gemma'nın el sallayarak durduğu kaldırıma sürüklüyorum.

Ben yaklaştıkça gülümsemesi kayboluyor. "Tanrım, Keeley, bir deri bir kemik kalmışsın."

Yine de bu sabah kotumun düğmeleri iliklenmedi. Şimdi bunu düşünmek istemiyorum.

Bavulumu onun bagajına attım. "Başkent berbattı. Hava berbattı, yemekler midemi bulandırıyor, *havanın* kokusu bile midemi bulandırıyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben Washington'da büyüdüm ve bir kez bile yemeklerde ya da havanın kokusunda bir farklılık fark etmedim."

Yanılıyor. Koku iğrenç. Hastane banyosundaki nemli kağıt havluların kokusu ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacak. Her işediğimde nefesimi tutmaya çalışırken neredeyse bayılıyordum.

"Meşguldüm," dedim ona. "Yemek yiyemeyecek kadar meşguldüm. Ve şimdi taco'ya ihtiyacım var. Oradaki Tex-Mex arzulanan çok şey bıraktı."

En sevdiğim restorana gidiyoruz, menüdeki her şeyden bir tane istiyorum ama midem birkaç ısırıktan fazlasını kaldırmıyor.

Tabağı itiyorum. "Sanırım DC hâlâ kanımda var." Esniyorum. Bu lanet dünyada tek istediğim uyumak.

"Keeley, şu anda yeşil görünüyorsun. Bu bir süredir devam mı ediyor?"

Annemin en yakın arkadaşıyla mutfak masamızda yaptığı konuşma tam olarak buydu. O zaman on dört yaşındaydım ve midemin nasıl bulandığını, her şeyin yolunda olduğunu düşünürken nasıl annemi de kaybedebileceğimi fark ettiğimi hala hatırlıyorum, tıpkı kuzenlerimin bir önceki kış annelerini kaybettikleri gibi.

"Sadece yorgunum. Uzun birkaç ay oldu." Gemma bana baktı. "Hamile değilsin, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum... Beni *bundan* daha iyi tanınması gerekirdi. "RİA'm yüzde doksan dokuz etkili ve prezervatifler de yüzde doksan sekiz etkili... Bu da beni yüzde yüz doksan yedi oranında hamile kalmaz hale getiriyor. Bunun *mevcut* bir hamileliği tersine çevirebileceği anlamına geldiğinden oldukça eminim."

Gemma'nın kahkahası sessizdir. "Bunun o anlama geldiğini sanmıyorum. Eğer hamile değilsen... Yani, aile geçmişini göz önüne alırsak, kontrol ettirmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

İrkildim. Tüm bunları bir araya getirmemek için çok uğraştım - açıklanamayan yorgunluk, mide bulantısı - ama bu sabah pantolonumun düğmesi iliklenmediğinde ilk aklıma gelen annem oldu. Annem, kanserinin bildiğimizden çok daha ilerlemiş olduğunun bir işareti olan midesindeki sıvı birikimi başlamadan önce teşhisini yeni almıştı.

"Şu anda bunu dert edemeyecek kadar meşgulüm," diye ısrar ediyorum, bir zamanlar annemin de aynı şeyi söylediğini duyduğumu görmezden geliyorum. "İşim Pazartesi başlıyor ve buraya yerleştikten sonra iyi olacağım."

Ama ona yalan söyleyebilsem bile kendime yalan söyleyemem; ya gerçekten ölüyorum ya da hamileyim ve bunların ikisi de olmak istemiyorum.

Bu gezegende geçireceğiniz zamanın kısa olacağını bilmek bir tür seyahate çıkmak gibidir: ev avına çıkmayacak ya da *anlamlı bir* şey yapmaya çalışmayacaksınız, ancak iyi restoranlarda savurganlık yapacak ve öğlenleri çok daha fazla pına colada içeceksiniz. Dürüst olmak gerekirse, genç ölmek o kadar da kötü değil. Örneğin insanlar cenazede hala ne kadar güzel olduğumdan bahsedecek ve emeklilik birikimlerimin tükenmesi konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacak.

ilk sırada.

Tamam, sanırım umut ışığı sınırlı ama geride birini bırakmadığım sürece bununla başa çıkabilirim. Kimseye bir şey yaşatmak istemiyorum.

Annem öldüğünde yaşadıklarımı, kuzenlerimin anneleri öldüğünde yaşadıklarını.

İşte bu yüzden Gemma'nın beni bırakmasından saatler sonra nihayet hamilelik testi yaptırdım ve iki aynı pembe çizgiyi görünce gözyaşlarına boğuldum; çünkü ölmeye razıyım ama bunu takip eden acıyı bir çocuğa yüklemeye asla razı olamam.

Ertesi gün kadın doğum uzmanım Julie, "Yaklaşık on altı haftalık görünüyorsun," dedi.

On altı haftalık. Duymayı beklediğimden daha kötüymüş, gerçi bunun gebe kalmayla değil, son regl dönemiyle ilgili olduğunu biliyorum. Sadece hayatımın en aptalca hatasına tahmin ettiğimden çok daha fazla yaklaşmışım.

Transdüseri karnımın üzerinde kaydırmaya devam ediyor. Ekrana değil ona bakmaya özen gösteriyorum, çünkü saklamayı seçmeyebileceğim bir şeyin görüntüsüne bağlanmak istemiyorum. "Sekiz Ekim'de doğuracaksın. Bir süredir adet görmediğinizi varsayıyorum."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Stres olduğunu sanıyordum. Ben sadece... Anlamıyorum. "RİA'lar kusursuzdur."

"Sadece düşmemişlerse."

Ona göz kırpyorum. "Ben *farkına* bile varmadan mı?"

Omuzunu silkiyor. "Dışarıda ve sen fark etmedin, değil mi? Nadirdir ama olur böyle şeyler."

Sadece benim. Bu sadece benim başıma gelebilir.

Bana bir kağıt havlu uzattı. "Hiç mide bulantın olmadı mı? Yorgunluk?"

Kanser olduğunu varsaydım ve görmezden geldim. Evet, üç ayımı metastatik melanom üzerinde çalışarak geçirdim, belki de kendi içimdeki aynı derecede kötü bir şeyi görmezden geldim. Bazen ben bile düşünce süreçlerimin çılgınlığı karşısında şok oluyorum.

O dönüştürücüyü yerine koyarken ben de karnımı sildim. "Meşguldüm. Sadece stres olduğunu düşündüm."

"Babası resimde mi?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ki bu *"eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim yoksa," demekten daha iyi geliyor. Tanrım, o kadar insan arasından neden Graham olmak zorundaydı ki?*

Bakışlarımı karşılıyor ve omuzları çöküyor. Tam olarak ne sormak üzere olduğunu biliyorum.

"Ne yapmak istediğini biliyor musun?" Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi söylüyor ve muhtemelen de biliyor. Asistanlıklarımız çakıştı ve ben önceliklerimi hiçbir zaman tam olarak gizlemedim. Sadece profesyonellik onu şunu söylemekten alıkoyuyor: *"Burning Man'e bebek getiremezsin, bilgin olsun. Sörf tahtası üzerinde bebek getiremezsin."*

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bunun zamanlaması... daha kötü olamazdı."

Pazartesi günü yeni bir işe başlıyorum ve ne birikmiş param ne de yardım edecek bir ailem var. Ayrıca uzun zaman önce bir çocuğun bu resimde olmadığına karar verdim.

Randevudan çıktığımda, Brentwood'da kayıtsızca dolaşıyorum. Bir çocuk benim hayat planlarıma uymuyor. Hatta, bu Aralık ayında Kosta Rika'da sörf yapmak, önümüzdeki Şubat ayında Karnaval'a katılmak ve bunu yapmama izin verecek bir yer bulduğumda jetpack denemek gibi gelecek yılki planlarıma bile uymuyor.

Hamile kalmak istemeyenlerin hamile kalmamasından yanayım. Sorun şu ki... Ben o insanlardan biri olduğumdan emin değilim.

Evet, bunu yazdım ama şu anda bir zamanlar kim olduğumu hatırlıyorum: Barbie'leri hamileymiş gibi davranan, gelecekteki çocuklarının isimlerini ve mesleklerini çoktan seçmiş olan küçük kız. Tabii ki bu gerçekleştiğinde NSYNC'den JC ile evli olacağımı da düşünmüştüm, ama yine de... çoğunlukla çocuk sahibi olmakla ilgiliydi.

Tam on yıl boyunca, her yalnız Noel'i -yarısını annemle, yarısını babamla- bir yetişkin olarak sahip olacağım büyük ailenin hayalini kurarak geçirdim. Tüm bunları şimdiye kadar nasıl unuttuğumdan emin değilim.

Ama sanırım unutmadım. Her şeyi aklımdan çıkardım çünkü on beş yaşındayken bile bunun bencilce bir şey olacağını biliyordum. Otuz yaşına girmek üzereyim, annem öldüğünde ondan sadece birkaç yaş küçüktüm,

ve her şeyi doğru yapıyordu. Kardeşim yok, babam yaşlı ve Graham berbat biri. Peki bu çocuğu doğurursam ve O'Keefe laneti tekrar başlarsa ne olacak?

Malia Mills'e gidiyorum ve bir beşik parasına kaç tane bikini alabileceğimi düşünüyorum. Goop'a gidiyorum ve kendimi bir bebek arabası yerine Mara Hoffman elbisesine sahip olmayı tercih edeceğime ikna etmeye çalışıyorum.

Sonra dışarı çıkıyorum ve İngiliz aksanlı küçük bir çocuk annesinin elini sallarken "*çok zekice anne*" diyor ve gözlerim doluyor. Belki de sadece bir İngiliz tarafından hamile bırakılmadığım ve çocuğumun asla havalı bir aksanı olmayacağı içindir. Ama daha çok bunu *istediğim için*. Küçük elini benimkine koyan bir çocuk istiyorum, güveni mutlak olsun istiyorum. Kendimden başka biriyle ilgilenmek istiyorum ve bunu şimdiye kadar arzuladığım herhangi bir çantadan, ayakkabıdan ya da seyahatten çok daha fazla istiyorum.

Bu bebeği istiyorum ve kendime bunun ne kadar bencilce olduğunu söylerken bile göğsümde, olabilecek en kötü kararı vermeden önce hep hissettiğim o yükselen duygu var.

Sonunda aldığım tek şey doğum öncesi vitaminleri oluyor. Anne olacağım.

KEELEY

Kathleen Fox beni işe aldığında "Sen bizim için mükemmelsin" dedi ve ben de gerçekte ne demek istediği konusunda hiçbir yanılsama içinde değildi. Her şeyden önce şikayet etmeden uzun saatler çalışabilmemle ilgiliydi, ama aynı zamanda *bendim de*. Görünüşümü, Hermes kemerimi, Balenciaga çantamı onaylıyordu. Beverly Hills Skin ile ilgili her şey özendiricidir ve personel de bir istisna değildir; çalışanlar kusursuz ve sevimlidir. Çoğunlukla iyi genlere sahip olsalar da, hastalarının paylaşacaklarını umdukları bir ya da iki sırrı olan kadınlara *benziyorlar*.

Ama şimdi gerçekten bir sırrım var: beni işe aldıkları her şey değişmek üzere. Taahhütlerim olmak üzere ve artık iki beden tasarımcı olamayacağım ya da Hervé Léger bandaj elbiselerine sığamayacağım.

Peki bunu onlara nasıl söyleyeceğim? Yetişkin bir kadın ve doktor olarak bir ay önce mülakata girdiğimde bunu bilmediğime inanacak değiller ya. Sanırım yakında netleşecek, ama bugün netleştirmeyi kesinlikle planlamıyorum.

Resepsiyonda çalışan ve Zendaya'nın yerine rahatlıkla geçebilecek ama daha iyi bir cilde sahip olan Trinny bana tesisleri gezdiriyor. Beni hızlandırmak için acele ediyorlar çünkü üç hafta önce ayrılan Dr. Lee'nin ve Şubat ayında ayrılan Dr. Fryer'ın yerine geçiyorum.

Modern ve göz alıcı dekor, tıpkı mülakat yaptığım zamanki gibi: hasta odalarında beyaz kürk örtüler, siyah lake zeminler, bekleme odasında Voss ile doldurulmuş cam önlü bir buzdolabı. Hastanedeki çalışma kaosundan sonra tek istediğim, hoparlörlerden rahatsız edici olmayan müziklerin çaldığı ve havanın potpuri gibi koktuğu sessiz, klimalı bir ofisti. Bu ve ay sonunda Louboutin'lere harcayabileceğim dolgun bir maaş çeki, tüm bunlar Arjun Patel'in herkesin önünde sıtmayla ilişkili nadir bir cilt hastalığını teşhis etmem için beni öne çekmesi olmadan olacaktı.

Ve onu aldım, ama şimdi sürüp sürmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sen gelene kadar herkesi erteliyorduk," diyor Trinny yüzünü buruşturarak. "Yani, çok fazla olacak."

"Dört yıllık asistanlıktan yeni çıktım," diye cevap veriyorum. "Bedava Voss içebildiğim ve geceleme yapmadığım sürece sorun olmayacağına eminim."

Gülümsüyor ama ikna olmuş görünmüyor ve bir saat sonra nedenini anlıyorum. Hastalarım şimdiden çifte randevu almış durumda ve her biri sinirli; bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldıklarına inanamıyorlar ve yeni birini görmeye zorlandıklarına inanamıyorlar. Dr. Fox ya da Dr. Joliet'i istediler ama onun yerine beni buldular.

"Önce Dr. Brown ve Dr. Fryer gitti, sonra Dr. Lee, şimdi de *sizin* doktorum olduğunuzu mu söylüyorlar?" diye soruyor rosacea hastası asabi bir kadın. "Beni başka birine itmeleri daha ne kadar sürecek?"

Gülümsemem belirsizlikle titriyor. Bu kadar çok doktorun ayrılması garip *mi*? Bunun sadece yeni işe başlayanların ayaklarını ıslatıp daha yeşil çayırlara gitmesi olduğunu düşünmüştüm, ama sanırım *kimsenin* kalmaması biraz garip.

Ancak herkesin birkaç ay içinde bir çocuğu olmayacak. Yani burada ne için bulunduğum önemli değil, hiçbir yere gitmeyeceğim.

"Kalıyorum," diye teminat veriyorum. Homurdanıyor.

"Evet, göreceğiz."

GEMMA ve ben ilk haftamın sonunda Batı Hollywood'daki Louboutin'de buluşup yeni işimle ilgili teorik olarak "kutlama alışverişi" yaptık. Neşeli görünmek için elimden geleni yapıyorum, ancak son birkaç gün bir gösterge ise, kutlanacak pek bir şey yok.

"Bunlar sensin," diyor Gemma, elindeki mor süet stiletto'yu bana doğru uzatarak.

Bir şey istediğimde hissettiğim o eski, tanıdık açlığı hissediyorum. Uzanıyorum... ve sonra kendimi durduruyorum. Muhtemelen en *az* sekiz yüz dolar ve şimdi ne almam gerektiğini bile bilmiyorum: beşik mi, alt değiştirme masası mı, araba koltuğu mu? İnsanların çocuk yetiştirmenin maliyetinden ne kadar şikayetçi olduğunu düşünürsek, bu işin burada biteceğini sanmıyorum.

Ayakkabının içine bakıyor. "Dene bakalım. Yedi numarasın, değil mi?" "*Tamam*" demek istedim.

Onun yerine "Hamileyim," diyorum. Sesi soluğu kesildi. "Ne?"

Arkamdaki pelüş koltuğa çöküyorum. "Hamileyim. Ekim'de doğuracağım." Bunu yüksek sesle söylediğimde biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum. Arada iki mevsim var. *İki mevsimde her şeyi çözebilirsin. Bir sürü zamanım var.*

O da benim kadar rahatlamış görünmüyor. "Kim...? Ne-" diye mırıldanıyor ve yanımdaki koltuğa çöküyor. Uzun arkadaşlığımız boyunca Gemma'yı ilk kez suskun görüyorum. "Babasının kim olduğunu biliyor musun?"

Gerginim. İşte burada işler karışıyor. Artık resmileştğine göre muhtemelen Graham'a söylemem gerekiyor. Beni durduran şey, çoğunlukla, Graham'a söylemek *istememem*.

Annemle babam ben iki yaşındayken ayrıldılar ve çocukluğumun büyük bir kısmını onların çekişmelerinin merkez üssü olarak geçirdim. Beni dışıya götürmekten kimin sorumlu olduğu, haftaların nasıl paylaşılacağı ve giysilerimin satın alan ebeveyne iade edilip edilmeyeceği

konusunda . Babam her şeyi mahvetmek için devreye girerdi.

Annemin yapmaya çalıştığı planı ve hatta bana aldığı çorapları, elimde onlarla evine geldiğimde çöpe atmıştı. "*Bana hangi çorapları giyebileceğini söyleyemez,*" demişti.

Bir çocuğa bunu yapmak istemiyorum ve *kendime* de bunu yapmak istemiyorum, önümüzdeki on sekiz yılı Graham ile okul, diş teli veya deodorant konusunda benimle aynı fikirde olmadığı için avukatlar aracılığıyla mücadele ederek geçirmek istemiyorum.

Gemma Ben'e, Ben de Graham'a söylerse, ben de söylemek zorunda kalacağım.

"Bir fikrim var," diye yanıtlıyorum. "Onun dahil olmasını isteyip istemediğime henüz karar vermedim."

"Keeley," diyor sesindeki o uyarı notuyla, vergilerimi ödemeyebileceğimi söylediğimde aldığı notla aynı, "bunu tek başına yapmak zorunda olmamalısın. Ve kesinlikle bir çocuğun masraflarını tek başına karşılamamalısın."

Tanrım, Graham'ın ne iş yaptığını bile bilmiyorum. Bu kadar cimri olduğuna göre, iyi para kazanıyor olamaz. Çıktığım onca milyonerden sonra, onun yerine bir binerden hamile *kalacağıma inan*.

"Kendi param var" diyorum, kaşlarını kaldırıyor, çünkü her gün dünyadaki son günümüüş gibi para harcıyorum. "Biriktirmeye başladığımda param *olacak*," diye düzeltiyorum.

"Bana hâlâ adını söylemediğiniz bu adama da haksızlık ediyorsunuz."

Nefes veriyorum. "Gemma, annenle baban çirkin bir velayet savaşı yaşadı. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Çocuğum için bunu istemiyorum ve eğer bundan kaçınırsam her şey çok daha kolay olacak."

"Ben ve ben kimsenin bebeği senden almasına izin vermeyeceğiz," diyor. "Bunu biliyorsun."

Ama babanın kim olduğunu öğrendikten sonra bunu bilemem. Çünkü Ben kesinlikle kardeşinin tarafını tutacak ve Gemma bölünecek ve bana göre bu, ne kadar az ilgisi olursa olsun oyların yüzde yetmiş beşinin çoktan Graham'a gittiği anlamına geliyor.

Ve çocuk *istemiyor*. Kendisi söyledi. Bu nedenle, bir bakış açısına göre, bunu bir sır olarak saklamak benim için cömert bir davranış.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Sadece bazı şeyleri çözmem gerekiyor, tamam mı?"

Bundan kurtulma şansım olup olmadığı gibi.

Gelebilir miyim? Ben'in kardeşi ama Doğu Yakası'nda yaşıyor. Partiden beri onun adını bir kez bile duymadım, o yüzden benimkini de bir daha duymama ihtimali yok mu?

İkimiz de dükkandan elimiz boş çıktık. Gemma bana sarılıp vedalaşıyor ve ben de eve dönerken yolda durup önce çörek, sonra da onları telafi etmek için iğrenç sağlıklı şeylerle dolu bir açai kasesi alıyorum. Geçen hafta bir ara yemek beni hasta etmeyi bıraktı ve sevdiğim şeylerle yeniden tanışmak için hiç vakit kaybetmedim: pizza, kurabiye ve taco, kıtlıktan yeni çıkmış biri gibi yemek.

Birbiri ardına çörekler yiyorum ve ancak yatarken açai kasesini paketinden çıkarmayı unuttuğumu fark ediyorum, ki zaten hiç istemediğim için bu mantıklı.

Olağanüstü bir anne olacağım.

GRAHAM

Her gün Keeley'nin adının yüzüme vurulmasını bekliyordum. aylarca. Ne de olsa bu kadın yabancılara bir rock yıldızını baştan çıkarma planından bahsetmişti. Vegas'taki düğünümüzü kendine saklayamayacağı belliydi. Ve eğer ortaya çıkacaksa, muhtemelen burada, tatilden sonraki ilk aile yemeğimde olacak.

Tanrım, ne *ironi*. Ben, Simon ve Colin... hepsi çılgın bir dönemden geçtiler, ama şimdi Ben mutlu bir evlilik yapıyor, Colin de yapmak üzere ve Simon... Simon hâlâ bekâr, ama genç ve bunun tadını çıkarıyor. Ailenin tek dikkatli ve sorumluluk sahibi üyesinin yirmi dört saattir tanıdığı bir yabancıyla evlendiğini öğrendiklerinde bayram edeceklerdi. Neyse ki annem bu gece tamamen Colin'e ve nişanlısıyla henüz planlamadıkları düğüne odaklanmış görünüyor. Ama ben tam da yara almadan kurtulabilir, dönüp bana Anna ile aranızın nasıl olduğunu soruyor.

Eğer Keeley Gemma'ya söylediyse, o da şüphesiz Ben'e söyleyecektir, bu onun "*Duymadın mı? Onun bir karısı var.*" Ama kimse tek kelime etmiyor.

"Hâlâ bitti anne," diye cevap veriyorum. "Tıpkı son sorduğunda olduğu gibi." Gözleri dalıyor ama üzüntüsünü görmezden geliyorum. Görmezden gelmek zorundayım. Benim için çok fazla şey istiyor ve keşke onları istemekten vazgeçse.

Konuşma Colin'in planlanmamış düğününe döner. Bu gerçek olamayacak kadar iyi ve aynı zamanda garip bir şekilde hayal kırıklığı. Sanırım hala bir parçam Keeley ile olanlardan bir şeyler çıkabileceğini umuyordu, ama bunun iyi bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

"Arkadaşın Keeley nasıl bu arada?" diye soruyor annem Gemma'ya, sanki aklımı okumuş gibi. "Partide onunla sohbet ederken çok güzel vakit geçirdim."

Buna, onun adının duyulmasına ve ardından gelecek haberlere hazır olduğumu sanıyordum. Ama değilim. Yakınından bile geçmedim.

Gemma Ben'e bakar. "O iyi." Sesinde küçük, belirsiz bir nota var ve kalbim çarpmaya başlıyor.

Ben omuz silkiyor. "Artık bir sır değil, değil mi?"

Gemma kaşlarını çatır. "Sanırım değil." Anneme döndü. "O hamile."

Donup kalıyorum, gelişigüzel yudumlamak üzere olduğum içki havada asılı kalıyor. "Hamile mi?" diye soruyor annem. "Biriyle görüşüğünü fark etmemiştim."

Gemma'nın kahkahası küçük, diplomatik. "Öyle olduğundan emin değilim. Bu biraz gizemli bir durum."

"*Bu ne anlama geliyor?*" Talep ediyorum.

Ben'in kaşları kalkıyor, sanki *Gemma* onun korumasına ihtiyaç duyan kırılgan bir çiçekmiş gibi karısına karşı takındığım tavra sinirleniyor. "Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun? Hamile ve babasının kim olduğunu kimseye söylemiyor."

Benim olamaz. Şimdiye kadar bana söylediler.

Yani başka birinin çocuğunu doğuracak. Sadece rahatlamam gerektiğini biliyorum... bunun yerine sanki bir şeyler kaybolmuş gibi hissediyorum.

"*Bunun olacağını tahmin etmemiştim,*" diyor üvey kardeşim Gracie. "Ne zaman doğacak?"

"Ekim," diye yanıtlıyor Gemma.

Annemin kaşları kalktı. "Tam da senin partin sırasında hamile kalmış olmalı."

Elimde tuttuğum fincan çatlıyor.

KEELEY

Akşam yemeği için bir grup arkadaşım la buluştum, içimdeki kabarma Karnım, kalçalarımın üstünde biten küçük, belsiz bir elbise tarafından akıllıca gizlenmiş. Elbiseyi sahip olduğum en yüksek, en bantlı topuklu ayakkabılarla eşleştiriyorum. Belki de sadece bacaklardan ibaretmişim gibi görünmek, on dokuz haftalık hamileyken bir Barbie bebek gibi yapıldı olduğum gerçeğini unutturur - anatomik olarak yanlış bir versiyon, ağırlığı o kadar dengesiz ki sadece dik durarak yerçekimine meydan okuyor.

Hâlâ hamile olduğumu işe söylemedim. Önceki ayrılışlardan bu kadar birikmişken nasıl söyleyebilirim? Tüm sütyenlerim patlamışken ve tek bir eteği bile zar zor ilikleyebiliyorken nasıl söylemem? Bunu daha uzun süre şişkinlik olarak geçiştiremeyeceğim.

Graham'a da söylemedim tabii ki. Çocuk burada değil ya. Onu bir şeyden *mahrum* bırakıyor değilim. Ve eğer ararsam nasıl tepki vereceğini şimdiden biliyorum, sanki tüm bunlar onu içine çektiğim bir planmış gibi. Neden buna katlanmak zorundayım ki?

Limonlu maden suyu sipariş ediyorum ve herkesin bunun cin tonik olduğunu düşünmesine izin veriyorum. Onlara gerçeği söyleyebilirim - ailemin aksine, Graham'ın aksine, annelik için çok beceriksiz olduğum konusunda ısrar *etmezler* - ama her şeyi histerik bir şekilde komik, bir şaka bulurlar ve ben bunun komik ya da bir şaka olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden yapana kadar kendime saklıyorum.

Başkentteyken neler kaçırdığımı anlatarak beni eğlendiriyorlar ama hikayeleri sandıkları kadar komik değil. Jason'ın üçlü seks yaptığı ve daha sonra kızlardan birinin on sekiz yaşına yeni girdiğini öğrendiği gece var ki bu biraz iğrenç. Bir de bilerek yanlış yazılmış dövmeler yaptırmalarıyla ilgili bir hikaye var ki iyi ki o sırada buralarda değilmişim çünkü muhtemelen ben de yaptırırdım.

Bunlar benim en çılgın arkadaşlarımdı, bana *yetişkin olmanın* zaman kaybı olduğunu hissettirenlerdi çünkü eğlenilecek çok şey vardı, ama eğlencemiz açıkça alkole bağlıydı. Ayıkken, şakalarının aptalca, hikayelerinin pek ilgi çekici olmadığını ve garsonlara karşı biraz boktan olduklarını fark ediyorum.

"Keeley, neyin var senin?" diye soruyor Erik. "Eskiden partinin neşesiydin!"

Ben içtim. Beni sıkarlarsa daha çok içerdim ya da herkesi dansa kaldırırdım.

Gülümsemeye zorluyorum. Boş bardağımdaki buzı sallayarak, "Bir tane daha lazım," diyorum.

Bara gidiyorum ve takım elbiseli bir adam benim için içkimi almaya çalışıyor.

"Sadece maden suyu ama yine de teşekkürler," diyorum ona. "*Tipim değilsin*" demek istiyorum ama bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir? Çünkü bir şekilde, geçen Ocak ayında çok daha iyi seçenekler varken takım elbiseli bir adamı seçtim, hem de *iki kez* ve o zamandan beri başka kimseyi istemedim.

Masaya döndüğümde, birinin eski sevgilisini arama şakası yapıyorlardı, ki bu ortaokulda aşmış olmamız gereken bir tür saçmalık gibi görünüyor.

"Keeley çok sessiz!" diye bağıyor Candace. "Bu da demek oluyor ki iğneye ihtiyacımız var!" Başımı sallıyorum. "Bana yok. Yarın çalışacağım."

"DC neden herkesi ezik yapıyor?" Aaron şikayet ediyor. "Kendine gel o."

Göz kırpıyorum. "Doktor olduğumu biliyorsun, değil mi? Benim öyle bir işim yok. Uykusuz olduğum için bütün sabah etrafta dolaşabileceğim bir yer." "Seni daha önce hiç durdurmamıştım," diyor.

O bir pislik -hepsi öyle- ama aynı zamanda haksız da değil, bu da beni belki ben de bir pisliktim diye düşünmeye itiyor.

Gece yarısı çıkıyorum, benim standartlarıma göre acı verici derecede erken, ama hamilelik gerçekten... yorucu. Eskiden hamile kadınların yorgunluktan şikâyet ettiklerinde bir tür kum torbası olduklarını düşünürdüm. *Bebek artı tüm ekstra şeyler en iyi ihtimalle 20 kilo, yani ne kadar kötü olabilir ki?* Ama yanılmışım. Sadece Uber'ime gitmek için dışarı çıktığımda bile 5 km koşmuşum gibi nefes alıyorum. Tesadüfe bakın ki bu asla isteyerek yapmayacağım bir şey.

Alt kattaki postaları alıp asansöre binerek altıncı kata çıkarken esniyorum, faturaları katalogların arkasına karıştırıyorum ki orada yoklarmış gibi davranabileyim.

Daireme doğru dönerken, posta elimden düşüyor. Graham Tate.

Kapımda duruyor.

Ve gerçekten kızgın görünüyor.

Mektuplarımı almak için diz mi çökmeliyim yoksa koşarak mı gitmeliyim bilmiyorum. İkisini de yapmadım. Onun yerine, bana doğru yürürken şok içinde öylece bakıyorum.

Büyüdü mü? Hatırladığımdan daha büyük görünüyor ve ben onun zaten büyük olduğunu hatırlıyordum. Vücudumun onun büyüklüğünde bir yavruyu taşımak için yapıldığından emin değilim. Vajinam kesinlikle onu *doğurmak* için yapılmamış.

Postalarımı almak için çömeliyor. Ayağa kalkarken bakışları bacaklarıma takılıyor, sonra postayı bana uzatırken yüzümde duruyor. Biraz büyülenmiş gibi hissediyorum, ona bakıyorum, üst dudağının kendini beğenmiş eğimini, yanağının kıvrımını ve gözlerinin ne kadar mavi olduğunu fark ediyorum. İlk tanıştığımızda yüzünün ne kadar güzel olduğunu nasıl fark etmedim?

"Benim mi?" diye sorar ve büyü buharlaşır.

Bekleyerek sıçtım batırdım. Artık biliyorum. Ama ben ne *yapacağım*? Yarattığım bu Keeley büyüklüğündeki delikten nasıl çıkacağım?

Yalan söyleyip kesinlikle onun olmadığını söyleyebilirdim, ama bu

ocuk en sevdiği oyuncağı grafik hesap makinesi olan büyük boy bir inek
ıkınca

babalık testi talep edecek. Muhtemelen zaten isteyecektir. Bu tür konularda titiz bir tipe benziyor.

"Keeley, cevap ver bana."

Bakışlarından ve ona eşlik edecek kaçınılmaz kınamadan kaçınmak için anahtarlarımı karıştırıyorum. "Babasının başka biri olabileceğini düşünseydim, çok daha neşeli olurdu."

Kapıya doğru yığılır. "Tanrım," diye fısıldıyor. "Ciddi misin sen?"

Ugh. Kısa, küçük bir suçluluk dalgası üzerime çöküyor, hemen ardından kızgınlık beni kovalıyor. "Doğru, Graham. Burada rahatsız olan *sensin*."

"*Rahatsız olmadım, Keeley!*" Sesi koridorda yankılanıyor, bir panik notasıyla kesiliyor ve kendi patlamasına şaşırarak gözlerini kırıştırıyor. "Çok şaşırdım. Yani, bir çocuğum olacak ve... bana söyleyecek miydin?"

Onu dirsekleyerek yolumdan çekiyorum ve anahtarımı kilide sokuyorum. "*Katımdaki* herkese söylemeyi planlamadığımı biliyorum."

Ben giriyorum, o da beni takip ediyor. Dairem çok hoş; parlak, rahat mobilyalar ve baktığınız her yere sıçrayan renklerle dolu ama daha iyi günler görmüş. Bavullarımı açacak vaktim olmadı ve bavullarım şu anda açık ve etrafa saçılmış durumda. Ayrıca temizlikçime döndüğümü söyleyecek ya da eve getirdiğim tüm çörek kutularını geri dönüşüme gönderecek zamanım olmadı.

Yerdeki giysilerden kaçınmak için elinden geleni yaparak adımlarken fark edemeyecek kadar üzgün.

"Peki planın neydi?" diye soruyor. "Çocuğu alıp eşyalarımın yarısını mı isteyecektin?"

Yarısını isteyeceğim bir şeye sahip *olduğunu* varsaymasına bayılıyorum. "Ben doktorum, *sen de sensin*. Neyi bölüşeceğiz? Markasız bir erkek ayakkabısını mı yoksa Turbo Tax kuponunu mu? Bak, hamile olduğumu sadece üç gün önce öğrendim.

haftalar önce. Bunların hepsi benim için de yeni. Yakın zamana kadar sakladığımdan bile emin değildim."

Yanağındaki o kas fazla mesaide seğiriyor. *Bu ona hiç iyi gelmedi.*

Kollarını göğsünde kavuşturuyor - kollarının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Ve şu anda kumaşın dikişlerini zorlayan omuzları, kıyafetlerinden fırlamak üzere olan Süpermen gibi. "Ve beni bu karara hiç dahil etmeyecek miydin?"

"Kararını ver," diyorum yorgun bir iç çekişle. "Ben servet avcısı bir fahişe miyim, yoksa seni babalıktan mahrum etmeye çalışan kalpsiz bir sürtük mü? Çünkü ikisi birden olamaz."

"Başlangıçta bir numaraydı ama belli ki iki numaraya geçtik."

Sinirliyim ama haksız da değil. Ayakkabılarımı çıkardım ve kanepeye uzandım. Şu anda kendi adıma tartışacak enerjim bile yok ve tartışacak bir şeyim olduğundan da emin değilim. Evet, sıçtım batırdım. Ve evet, muhtemelen harika bir insan değilim. Ama olan oldu.

"Eğer seni arasaydım ve 'hey, Graham, yerdeki morluklara ve prezervatiflere bakarak Vegas'ta birlikte olduğumuzu ve beni hamile bıraktığını varsayıyorum' deseydim, benden şüphe ederdin, değil mi? *Kanıtla* derdin."

"Hâlâ sana bunu kanıtlamak niyetindeyim. Yani, dürüst olmak gerekirse, belki de o hafta sonu yattığın tek erkek ben değildim."

Yumruklarım sıkıldı. Graham'ın söylediklerini görmezden gelmek çoğunlukla kolay - eğer tutucu bir Doğu Yakası finansçısının görüşü benim için bir şey ifade edecekse, gerçekten *başarılı olan biriyle* başlardım - *ama* o hafta sonu ve Vegas'taki doruk noktası, kendimle bile asla yaşayamayacağım bir şey. "İnanın bana, hiçbir şey beni daha fazla heyecanlandıramaz. Bana çıkma teklif eden son adam bir NFL oyun kurucusuydu. Genetik potansiyeli hayal edebiliyor musunuz? Çocuğunuzun tek yapacağı aktüeryal tabloları ezbere okumak."

"Bu aslında benim-"

Bir elimi kaldırdım. "Lütfen dur. Bu konuşmadan zaten sıkıldım." Onun çocuğuna sahip olmam yeterince kötü. Bir de onun iş tanımını dinlemek zorunda kalmamalıyım.

Etrafına bakınıyor, oturacak boş bir yer arıyor. Karşımdaki sandalyenin sütyenini tekmeliyorum ve o da dehşete düşmüş bir şekilde izliyor, sonunda sandalyeye çöküp başını ellerinin arasına gömüyor. "Tanrım, Keeley." Sesi boğuk çıkıyor. "Bana *söyleyecek miydin ki?*"

Bu cümlede bir suçlama var ama benim en çok duyduğum şey, tüm bu olanlar karşısında ne kadar şaşkın olduğu. Bu da mantıklı. İki saat önce hayatını en iyi şekilde yaşayan bekâr bir adamdı ve şimdi boynunda ömür boyu sürecektir büyük bir yük var.

Uzun bir iç çekişle nefesimi bırakıyorum. "Muhtemelen. Churchill'in deyimiyle, her şeyi denedikten sonra eninde sonunda doğru olanı yaparım." Ağrıyan bedenim kanepenin minderine daha da gömülüyor ve gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum. *Tanrım, çok yorgunum.*

İç çekiyor. "Lanet olsun. En azından evliyiz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunu büyük ölçüde unutmuştum. "Yasal olarak evli miydik?" diye sordum. "Bunun sadece bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Los Angeles'tan Vegas'a kadar nasıl zamanında gelebildik anlamıyorum."

Söylemek istediklerini tutarken dili yanağına yapışıyor. "Ertesi gün bulduğum imzalı evlilik cüzdanı bir şekilde başardığımızı gösteriyor."

Onun da hatırlamaması içimi rahatlatmıştı. Son birkaç yılda yaptıklarımın çoğu ne kadar dehşet verici olsa da, bu anısal gecenin neredeyse tamamen boş bir sayfa olması beni üzüyor. Babam ve üvey annem sürekli en kötüsünü varsayıyorlar ve bu konuda ben de aynı fikirdeyim. "Sanırım sen de sarhoştun."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor. "Böyle bir şeyi ayıkken yapmayı tercih edeceğimi düşünemezsin herhalde?"

Hayır, sanırım değil. Keeley Connolly için bu büyüklükte bir hata hayatında sadece bir gün olsa da - Vegas'ta sarhoş olup evlenmediğime gerçekten şaşırdım - Graham Tate için bu dehşet verici, hayatını paramparça eden bir hataydı. Geçici bir delilik, artık hayatının geri kalanında lekelenecek. Onu deliliğime sürüklediğim için biraz suçlu hissetmemek zor.

"Bak," diyorum, bitkin bir halde. "Sabah çalışmak zorundayım. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Annem şimdiye kadar güvenlik sistemini kurmuştur. Burada uyumam gerekecek."

"*Burada* mı? Hayır. Bir otel bul. Ya da Gemma ve Ben'le kal."

"Keeley, Tanrı aşkına... Gemma ve Ben uyuyor ve sabahın birinde otel bulacak halim yok. Bir misafir odanız olmalı."

"Üzgünüm, Lord McRichPants. Boş *misafir odası* yok. Kanepeyi alabilirsin."

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Bu bir loveseat ve ben altı-dört yaşındayım. Anlaşılan daha önce de aynı yatağı paylaşmışız. Bunu tekrar yapmak bizi öldürmez." "Odam... misafir ağırlamaya uygun değil."

Etrafına bir göz atıyor. "İnanın bana, beklentilerim zaten düşüktü."

Ugh. Sanırım bunu hak ettim. "İyi, her neyse, ama yargılamak yok."

Hatırladığımdan daha da kötü görünen yatak odama yürüyorum ve hatırladığım kadarıyla oldukça berbat görünüyordu. Yatak toplanmamıştı ve üzerinde birkaç günlük kıyafetlerin yanı sıra ıslak bir havlu, yarısı yenmiş bir paket patlamış mısır, asmadığım bir makyaj aynası ve sevgili Birkin çantam duruyordu.

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor, burun deliklerindeki o küçük parlama da ona eşlik ediyor. "Gerçekten doktor olduğuna emin misin?" diye soruyor, etrafına bakınarak. "Çünkü Kanye'yle seks kaseti çekmiş bir genç kız gibi yaşıyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Sizi temin ederim ki öyle bir şey değildi. Demek istediğim, sirk çalışanlarının yatak odanızı sahne alanı olarak kullanmasına izin mi veriyorsunuz? Küçük bir insanın nasıl bu kadar büyük bir karmaşa yaratabildiğini anlamıyorum bile."

Bu adamla nasıl yattım ben? Kendimi onunla *evlenmeye* nasıl ikna ettim? Tanrı biliyor ya, ikna eden *o* olamazdı... Bana bakmaya bile zor dayanıyor.

Diğer her şeyi yere süpürmeden önce Birkin'i dikkatlice kaldırıyorum. "İçeri girin, *giyinik* kalın ve uyuyun."

"Banyon nerede?"

Zaten bu kadar yargılayıcıysa banyomu görmesine kesinlikle imkân yok. "Misafir banyosu," diyorum kapıyı göstererek. "Dolabın dışında."

"Dolabının kendi banyosu mu var?"

Soruyu duymazdan gelip banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Sonra çenem kilitleniyor ve boğazımdaki sıkışıklığa karşı yutkunuyorum çünkü kendimle yüz yüze gelmek ve sadece annemin bana yansımasını görmek şu an için ideal değil. Benim için ve kendisi için çok şey istemişti.

Ellerimi makyaj masasına dayadım ve ağlamamaya çalıştım. "Keeley, gerçekten sıçtın batırdın. Çok kötü batırdın."

Çünkü *şuraya bak*. Lavabonun üzerinde yarım bir çörek var. Dün geceki pijamalarım hala banyoda yerde, bu sabah onları attığım yerde. Çöpü iki haftadır çıkarmadım ve taşmanın ötesinde.

Ebeveynlik yapamıyorum. Kendime bile bakamıyorum ve ancak şimdi, nihayet her şeye tanık olduğumda, bunu açıkça görebiliyorum. Dehşete düşmesine şaşmamalı. Ben de çocuğumu büyütmek istemezdim. Ama şu anda Graham Tate dairemin etrafında dolanıp zayıflık belirtileri ararken kesinlikle dağılamam.

Yüzümü yıkayıp dün geceki pijamalarımı giyiyorum, sonra banyodan çıktığımda Graham'ı yatağında oturmuş, karyolaya yaslanmış buluyorum.

üzerinde bir tişört, kollarını kavuşturmuş. Birinin huysuz babası gibi görünüyor.

İtiraf etmeliyim ki, gerçekten ateşli ve huysuz bir baba.

Ki zaten *öyle*. Şu anda ağzımın suyunu akıtan kollarıyla baktığım adam çocuğumun babası. Benim *kocam*.

Kapı aralığında durup göz kremimi sıvazlarken başımı sallıyorum. "Kendimi bir tür tuhaf alternatif evrene düşmüş gibi hissediyorum."

"Ben de," diye yanıtlıyor. "Ama bu daha çok dairenin durumuyla ilgili."

Onu görmezden geliyorum, banyonun ışığını kapatıyorum ve odayı geçip yatağımın yanına gidiyorum.

"Bütün bir *yatak odasını* giysi deposuna dönüştürdüğüne inanamıyorum," diye homurdanıyor. "Neden bu kadar çok kıyafetin var ki?"

Battaniyeleri boynuma kadar çekerek içeri giriyorum. "Kıyafetlere ihtiyacım var. Bu benim markamın bir parçası. Eninde sonunda birinin hayatını kurtarıp reality şov şöhretine kavuşacağım ve bu gerçekleştiğinde bir sürü gala ve kokteyl partisi olacak ve benim de kıyafetlere ihtiyacım olacak."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "401k'nız bir felaket olmalı." "Şaka yapıyorsun. Benim 401k'm yok." "Şaka yapıyorsun. Benim 401k'm yok."

yastıkları yatağın yarısına kadar yerleştiriyorum. Yemin ederim, eğer vücudu yatağın orta çizgisini geçerse, onu uykusunda bıçaklayacağım. Komodinimde bir bıçak bulunduruyorum, böylece kendimi zorlamama bile gerek kalmayacak.

"Senin emekliliğin *yok*," diye tekrarlıyor. Şimdi onu yaklaşan babalıktan daha fazla üzebilecek tek şeyi biliyorum. "Tanrım, sen ciddi misin? Her yıl en yüksek katkıyı yapıyor olmalısın. Bahse girerim şirketin bile bunu karşılıyordur."

"Tıpkı Mark gibi konuşuyorsun." Işığı kapatıyorum ve gece boyunca birlikte kaldığım bu iri yarı neredeyse yabancının yanına uzanıyorum. Filmler bu durumu seksi gösteriyor ama gerçekte sadece *tuhaf*. Yatağın onun tarafı

Giymemeyi tercih ettiğim kıyafetler ve asmaya vakit bulamadığım makyaj aynası için, diğer insanlar için değil.

"*Mark* kim?" Sesi buz gibi.

Hayal dünyamdan irkildim. "Bir arkadaş." "Ne tür bir arkadaş?"

Dehşet yavaş yavaş mideme iniyor. Bunun için buradayım. Önümüzdeki 18 yıl boyunca, çocukluğumu tekrar yaşayacağım: *Annen dışarı çıkman için seni bakıcıya mı bıraktı? Kiminle? Bana haber vermeden seni biriyle tanıştıramaz. Daniel da kim? Bu tırnak içindeki komşu yatıya mı kalıyor?*

Onunla bu yola girmeyeceğim. Bunu yapmayacağım. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diye tıslıyorum. "Bir ilişki yaşıyor olabiliriz Ama bu benim üzerimde bir tür hâkimiyetin olduğu anlamına gelmiyor. Hamilelikle ilgisi olmayan *hiçbir* konuda sana açıklama borçlu değilim."

Yanımda geriliyor -sanırım tartışmak istediği için. "Çocuğumuzun iyiliği için," diyor sonunda, "en azından birbirimize karşı medeni olmalıyız."

Evet, babam da istediğini elde edemediğinde böyle derdi.

Sabah alarmım çalıyor ve derimin görüntüsüyle saldırıya uğruyorum.

Çok fazla erkek teni var.

Graham, altı saat önce kabul ettiği bir kuralı ihlal ederek gece bir ara tişörtünü çıkardı, bu da bir çocuğu paylaşmak için iyiye işaret değil.

Ve adam ölü gibi uyuyor. Onu öksürüp itiyorum ama yerinden kımıldamıyor.

İç çekerek banyoya giriyorum ve dünyanın en hızlı duşunu almadan önce saçlarımı başımın üstünde topluyorum. Sadece bir havluya sarınmış olarak dışarı çıktığımda uyanıyor ve ilk yaptığı şey beni baştan aşağı süzmek oluyor - daha yeni yatmış olsaydık ve bunu tekrar yapmayı düşünüyor olsaydı yapacağı gibi.

Kısa bir an için bacaklarımın arasında bir nabız atıyor, karnımın alt kısmında bir kas kasılıyor.

Havluyu etrafımda daha sıkı tutuyorum. "Dışarı çıkman gerek."

Kaşlarını kaldırıp kendini yukarı itiyor ve yatak başlığına yaslanıyor. Harika karın kaslarını unutmuşum. "Sabahları güneş ışığıdır, değil mi?"

"Bütün gün güneş ışığı gibiyim," diye homurdanıyorum, "ama kalktığımda yatağımda uzanan çıplak bir yabancıya ihtiyacım yok."

"Yeni bir sayfa açıyoruz o zaman, öyle mi?" Kendini beğenmiş bir gülümseme ağzını kaldırıyor. "Bunu çok sık yaptığını ima ediyordum, eğer anlaşılmadıysa."

Gözlerim kısıldı. "*Daha fazla* yapmamış olman çok yazık. Belki nasıl prezervatif takılacağını bilirdin."

Sanki o geceyle ilgili bir şeyler hatırlıyormuş gibi gözlerinde sessiz bir ışık titreyiyor. *Geceleri. İçimdeki* o hain kas bir kez daha kasılıyor.

Dolabıma doğru yürürken "Git buradan," diyorum.

İçeride hala üzerime oturan bir etek ve tüm dağınıklığı gizlemeye yetecek kadar bol bir hırka bulmayı başarıyorum. Mutfaka girdiğimde tezgahta oturuyordu. Görünüşe göre, "git" derken ne demek istediğimi anlamamış.

Tost makinesine bir simit atıyorum ve o yokmuş gibi davranıyorum. "Bu senin kahvaltın mı?" diye soruyor.

"Bu Mark için. Ben kahvaltı yapmam."

Gözleri kararıyor. "Mark, *arkadaşın mı*? Kahvaltısını sen mi hazırlıyorsun?"

Ona bir kez daha bunun onu ilgilendirmediğini söyleyebilirim. Cevap veriyorum çünkü gerçek onu daha çok rahatsız edecek. "Binanın dışında uyuyor. Kendisinin gelip yapabileceğini söyledim ama beni hiç dinlemedi."

Graham tezgâhı kavırıyor ve burun deliklerinden yavaşça nefes alıp veriyor. "Şunu doğru anlamama izin verin: Mali durumunuz hakkında size danışmanlık yapan adam *evsiz* ve siz de ona dairenize girmesini teklif ettiniz."

"İnsanları mesleklerine göre yargılamamalısınız."

"Onu mesleğiyle yargılamıyorum, Keeley," diye yanıtlıyor ağzı açık. "Onun bir mesleği *yok*. Ebeveynliğin ne gerektirdiği hakkında bir fikrin var mı? Paran olması gerekir. Buzdolabında biraz yiyecek olmalı. Rastgele evsiz adamlara evini açmamalısın. Ve umarım hâlâ içmiyorsundur."

Tanrım, *tabii ki* içmiyorum. Doktor olduğumu söylediğim kısmı kaçırdı mı? Bu çok güzel evde yaşıyorsam

-Dağınık da olsa, *bir şeyleri* doğru yapıyor olmalıyım? Ayrıca vitamin alıyorum ve her gün yeşil meyve suyu ve salata yiyorum ama kendimi savunmakla vakit kaybetmeyeceğim. Ve ne olursa olsun hakkımda en kötüsünü düşüneceği için, bununla biraz eğlenebilirim.

"İçki konusunu göreceğiz," diye cıvıldıyorum. "Coachella'ya gittiğimde tüm bahisler kapanıyor. *Çok* susuyorum."

"Cidden Coachella'ya gitmiyorsun değil mi... tüm o esrar dumanı ve sigara dumanını soluyacaksın? Ya yanlışlıkla karnına bir dirsek y e r s e n ya da ezilirsen?"

Krem peyniri buzdolabına geri koyuyorum. "Bilgin olsun, hamile olsun ya da olmasın çiğnenmek tıbbi açıdan sorun yaratabilir."

Bunu görmezden geliyor, aniden yanındaki sandalyenin üzerine astığım çantaya odaklanıyor. "Eğer *gerçekten* doktorsan, neden Kardashian gibi bir dolabın var? Ve bir asistan maaşıyla Hermes çantayı nasıl aldın?"

"Bu bir hediye idi."

Sertleşiyor. "Bu *kadar* pahalı bir şey 'hediye' değil, 'anlaşma'dır."

Bıçağı tezgâha vuruyorum. "Bu *tam olarak* ne anlama geliyor?"

Cevap vermiyor çünkü ikimiz de tam olarak ne ima etmeye çalıştığımızı biliyoruz.

Kapıya doğru başımı salladım. "Gitme vaktin geldi Graham."

Sandalyesinden kalkmadan önce tereddüt ediyor. "Seni arayacağım." Kapı arkasından kapanırken, "Kendini mecbur hissetme," diye cevap veriyorum.

GRAHAM

Cevapların göğsümdeki paniği dindireceğini düşünmüştüm ama cevaplar ve tam bir gece uykusu ve ben sadece daha kötü hissediyorum.

Demek istediğim, birlikte çocuk yapacağım onca insan varken, en başta hiç istemediğim bir şey: yatakta patlamış mısır yiyen, evsizlerden finansal tavsiye alan, binlerce dolar değerinde "hediye" edilen ve hala çocuğu istediğinden bile tam olarak emin görünmeyen bir kadın.

İçimden bir ses bilmemenin daha iyi olacağını söylüyor ama kimin için daha iyi? Keeley tarafından tek başına, hiçbir gözetim olmadan büyütülecek olan çocuğumuz için değil. Muhtemelen dolabındaki bir yığın tasarım elbisenin içinde uyumasına izin verebileceğini ve ağladığında onu Skinny Pop ile besleyebileceğini düşünüyor. Belki de kendini ekstra sorumlu hissediyorsa "Mark "tan iş günü boyunca bebeği kontrol etmesini isteyecektir.

Üç bin mil uzakta yaşarken bir şeyi nasıl tamir edebilirim ki?

Newport'a döndüğümde annem mutfak masasındaki koltuğundan bana sırtıyor. "*Birileri* geceyi geç geçirmiş," diye dalga geçiyor, inkar edilemez bir memnuniyetle. Her zaman yalnız olacağımdan endişelenmeye başlamıştı, ben de bunu varsaymış ve sorun etmemiştim. Keeley Connolly'nin özenle hazırladığım tüm planlarımı mahvedeceğine güveniyorum.

Mutfadı geçip kahve cezvesine gidiyorum. Nerede olduğumu söylersem çok heyecanlanırdı. Mutfakta dans eder, sonra da bunu Newport'un geri kalanına haykırması için bir gök yazarı tutardı. Ama Keeley'nin şu anla onu bir sonraki görüşüm arasında ne yapacağına dair hiçbir fikrim yokken ona torununun yolda olduğunu söylemeyeceğim.

"zel biri var mı?"

"Hayır, anne. nemli bir şey değildi."

Gölümsemesi dalgalanıyor ve bir anda çocukluğumun en kötü günlerini hatırlıyorum. Ve muhtemelen ocuğumun çocukluğuna da bir göz atıyorum. Buna katlanmayacağım.

Anneme toplanmam gerektiğini söyledim. Merdivenlerden indiğimde avukatımı aramaya başlamıştım bile.

Telesekreterine "Benim için bir şeyler yazmanı istiyorum," diyorum.

Belki Keeley annem gibi değil ama daha da kötü olabilir. Ve ben bunu tekrar yaşamayacağım. Çocuğum da yle.

KEELEY

Ofise varıyorum, resepsiyondaki Trinny'ye gönülsüzce el sallıyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve ne söyleyeceğini şimdiden biliyorum.

"Programınız dolu. Dr. Fox'un bir işi çıktı."

Ugh. Neredeyse birikmiş işlerimi bitirdim ama günlerim de bir o kadar uzun.

Çünkü Dr. Fox ve Dr. Joliet'in her zaman benim zararına *olan bir sürü meselesi* var gibi görünüyor. Belki hamile olduğumu bilselerdi bunu yapmayı bırakırlardı ama buradaki görevimin henüz başındayım ve şimdiden memnun görünmüyorlar. Kıyafetlerimle ilgili yorumlar var - hırkalarım kemerli olsaydı daha güzel olurdu, görünüşe göre - ve yeni hastalarımın benden heyecan duymadığına dair belirsiz şikayetler var. Hastalarım neden heyecanlansın ki? Tanınmış bir doktorla karşılaşacaklarını düşündüler ve daha yolun başında olan bir doktor tarafından terk edildiler.

Ben de heyecanlandığımı söyleyemem. Asistanken çalıştığım kadar saat çalışıyorum ve bu saatler nedense daha *uzun geliyor*. En azından hastanedeki günüm heyecan vericiydi. Yanıklar, şişlikler ve deformasyonlar vardı. Elim büyüklüğünde kabarcıklar ve ara sıra görülen deri *larva migransları* vardı. Şimdi ise günüm hep aynı şeyin bir versiyonuyla geçiyor: "*Patlak veriyorum*" ya da "*Bu çizgileri sevmiyorum*". Sedef hastalığı olabildiğince heyecan verici.

Programa bir göz attım. On dokuz haftalık sınavım için ayırdığım zamana şimdi üç hasta sıkıştırılmış durumda.

Trinny'ye "Bugün doktor randevum var," dedim. "Bu yüzden erteledim."

Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Ona söylemek ister *misin*?"

Omuzlarım çöktü. Bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum... Dr. Fox en hafif tabiriyle hayal kırıklıklarını kötü karşılıyor. "Randevumu değiştireceğim."

Ama bu durmak zorunda. Ve öğle yemeği molası bile isteyemezken Dr. Fox'a bunun *neden durması* gerektiğini söyleyecek cesareti nasıl toplayacağımı merak ediyorum.

JULIE beni günün sonuna sığdırabiliyor. Umarım bu konudaki kızgınlığı, diğer her konuda üzerime bu kadar gelmesinin nedenidir. "Keeley," diyor, "bir haftada 10 kilo almışsın."

"Hepsi rafıma gitti ama" diye itiraz ediyorum, aşağıya bakarak. Birdenbire, sahip olduğum tüm sutyenlerden dökülmeye başladım.

"Erken kilo vermiştin ve biraz toparlanman gerekiyordu" diyor. "Bu sadece göz kulak olmamız gereken bir şey."

"*Bebeğin* sağlığını konuşmak için burada olduğumuzu sanıyordum," diye mırıldandım, yargılandığımı hissederek. "*Benimkini* değil."

"Bu bebekle ilgili. Kilodaki ciddi artış gebelik diyabetinin bir işareti olabilir. Kadın doğum rotasyonu yapmadın mı?"

Aklıma çeşitli gerçekler geliyor. *Hamileliklerin yüzde altı ila dokuzu arasında, aşırı susama ve idrara çıkma tek işaretler olabilir.* Yine de aptal oynamak daha kolay, bu yüzden sadece omuz silkiyorum.

"Evet, ama o sırada Lowell Chambers ile takılıyordum. Onu hatırlıyor musun? Belki o zaman gitmiştin. Her neyse, şehvetin neden olduğu bir sisin içindeydin ve her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıktı."

Bana kibar *Julie* gülümsemelerinden birini veriyor, "*Bu kadınla aynı diplomaya sahip olduğumuza inanamıyorum*" diyen türden. Ben de bu bakışı

meslektaşlarım oldukça sık, şaşırtıcı bir şekilde.

"Babası da işin içinde olacak mı?" diye soruyor. Bakışlarımı kaçırıyorum. "Tam olarak emin değilim."

Graham gideli iki gün oldu ve mutlak bir sessizlik var. Sanırım bu, New York'taki ruhsuz ve düzenli dairesine geri döndüğü, rakamları hesapladığı ve her şeyi silip attığı anlamına geliyor.

Çoğunlukla rahatlamış durumdayım. Evet, ara sıra erkeklerin hiçbir sonuca katlanmamasının ne kadar *kolay* olduğunu düşünüyorum ama sonra kendime hatırlatıyorum: Onun bu işe karışmasını istemedim ve onun parasına ihtiyacım yok.

Çoğunlukla onun parasına ihtiyacım yok. Her an, tasarım kıyafetler almayı ve Cabo'ya seyahat etmeyi bırakan bir insana dönüşebilirim. "Peki, bir kez daha b a k a l ı m , " diyor, jöleyi kaptığı gibi Ultrason.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Dönüştürücü karnımın üzerinde kayarken ekranı izliyorum. Ve sonra... bir profil. Bir burun, bir bacak, minik, hızlı atan bir kalp, fırtınadaki bir el feneri gibi yanıp sönüyor.

Boğazım beklenmedik bir şekilde sıkılıyor.

Benim çocuğum. Göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

"Bebek biraz uzağa bakıyor," diyor Julie. "Ölçümleri yapmaya başlayacağım ve belki bir saniye içinde bize doğru döner, böylece cinsiyetini anlayabiliriz." Minik bir ayak görünüyor ve karnımdaki çarpıntı bu hareketle eşleşiyor. Daha fazlasını görmeyi çok istiyorum ve aynı zamanda göğsümde paniğin kabardığını hissedebiliyorum. Bunun şu anda olduğundan daha gerçek olmasına hazır değilim.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum, boğazım gözyaşlarıyla tıkanmış. "Bilmek istemiyorum."

Zaten çok gerçek.

"Keeley," diyor yumuşak bir sesle, "muhtemelen biraz yardıma ihtiyacın olacak, biliyor musun? Bu çok fazla."

Bu da beni yol boyunca ağlatıyor çünkü o haklı... Bu çok fazla. Ve ben bu işte bir felaket olacağım.

GRAHAM O AKŞAM ARADI. Öğleden sonra gördüğüm o küçük titrek kalbi düşünene kadar telesekretere düşmesine izin vermek istiyorum. Bu benimle ya da onunla ilgili değil ve muhtemelen biraz daha fazla çabalamaya başlamam gerekiyor.

"Bu hafta sonu buluşabilir miyiz?" diye soruyor. "Sana geleceğim."

Los Angeles'a kadar uçmak istiyorsa, ya bir şey istiyordur ya da bir şey talep etmeyi planlıyordur ve ben ilgilenmiyorum. "Muhtemelen burada otuz saniyede söyleyebileceğin bir şey için çok fazla zahmete girmişsin gibi görünüyor."

Nefes veriyor. Ağır, *yorgun* bir nefes. Şimdi benden bıktıysa, beni tanıyana kadar beklesin.

"Konuşacak çok şey var Keeley ve telefonda konuşurken nüanslar kayboluyor. Akşam yemeğine gideceğiz, hepsi bu."

Beni rahatsız ederek, istediği her ne ise onun için bastırarak ve zorlayarak geçireceği bir akşam yemeği. Yine de o küçük titrek kalp için, sanırım kabul edebilirim.

Seçtiği restoran, beni çok şaşırtacak şekilde, beklediğim gibi her şeyi yiyebileceğin, bir alana bir bedava açık büfe değil. Ve eğer Graham burası için para harcıyorsa, büyük bir şeyin peşinde olmalı. "*Sana bu güzel biftek yemeğini aldım,*" diyecek, "*ve şimdi taleplerimi kabul eden yirmi sayfalık bir sözleşme imzalamana ihtiyacım var.*"

Bu da çocukluğumdan hatırladığım bir başka taktik. "*Baban işbirliği yapıyor,*" derdi annem iç çekerek. "*Bir şey istiyor olmalı.*"

Ve o hep haklıydı. Graham ne istiyor bilmiyorum ama keşke New York'tan mesaj atsaydı da ben de söyleyebilseydim,

"*hayır*" ve ayrıca "*siktir git*", bu performatif akşam yemeği olmadan.

Onu barda beklerken buldum, telefonunda bir şeyler okuyordu. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, saat beş yönündeki gölgesi daha çok saat on yönündeki gölge gibi görünüyor ve bu etki yıkıcı. Hayatımın şu anki gidişatıyla ilgili binlerce pişmanlığım olsa da, genetik açıdan o kadar da kötü bir şey yapmadığımı söylemeliyim. Graham başka biri olsaydı, ucuz, yargılayıcı bir pislik olduğunu bilmediğim biri olsaydı, *korkunç derecede ateşli olduğunu* söyledim, muhtemelen bu öğleden sonra havaalanında kadınların çift çekim yapmasına neden olacak türden bir ateşli.

Birden başını kaldırıp beni bakarken yakalıyor ve gariplik çöküyor; daha önce hiçbir erkek beni görmek için ülkenin öbür ucuna uçmamıştı, tek amacı seks değildi. Nasıl devam edeceğimden emin değilim. *Sarılmak mı? Paris usulü yanaktan öpücük mü?* Sonunda, birbirlerinden nefret eden ama içinde bulundukları durumu kabullenmiş iki iş arkadaşı olarak başımızı sallamayı tercih ediyoruz.

"Alınma," dedim, "ama gelmeyeceğini umuyordum."

Kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, Keeley, bu asliye mahkemesindeki bir anlaşmazlık değil. Bu bir çocuk. Tabii ki gelmeyecektim."

Daireme geldiği gece dişlerimin arasından yalan söyleyip söylemediğimi tekrar merak ediyorum. Annem, babamı hiç karıştırmadan beni büyütmek için sessizce çekip gitmiş olsaydı hayatı çok daha kolay olurdu. Bunun yerine, hayatının son *on* beş yılını istediği her şeye "*hayır*" denilerek geçirdi. Fas'ta bir yaza "*hayır*", bir Disney şovu için seçmelere katılmama "*hayır*" ve erkek arkadaşının grubuyla turneye çıkmamıza "*hayır*".

Az önce aynı geleceğe mi imza attım? Tek bir kararın bile bana ait olmadığı bir geleceğe mi?

Graham ek iş olarak hosteslik yapan süper modellerin yanına gidip onlara burada olduğumuzu söylüyor. Koşullar ne olursa olsun sıkılmış gibi davranan kadınlardan, ama o yaklaşıncaya *onlar* bile biraz neşeleniyor. Tabii ki, öyle yapıyorlar - o büyük, geniş omuzlu ve iğrenç derecede yakışıklı ve onlar

on dakikalık bir konuşmaya katlanmak zorunda bırakıldım: "*Tekila Luge'a Para Ödeyebilecek Durumda Olmam, Ödemem Gerektiği Anlamına Gelmez.*"

Masaya doğru ilerlerken beni önüne doğru itiyor, eli kısa bir süreliğine sırtımda geziniyor. Sandalyemi tuttuğunda, aptal ev sahibesinin gözlerinde yıldızlar belirdi.

"Garsonunuz şu anda biraz meşgul," diyor sadece Graham'a. "Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Su, teşekkürler," diyor.

"Ben de aynısından alacağım," diye cevap verdim, bana soruyor gibi görünmüyordu. O uzaklaşıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Bir içki alabilirdin. Alkol beni o kadar cezbetmiyor, seninkini görürsem dayanamam."

"İçkiyi bıraktım. Vegas'taki gecemiz bir uyanış çağrısıydı."

Bu gurur verici. Benimle evlenmek o kadar korkunçtu ki içkiyi bıraktırdı. Tabii benim de içkiyi bırakmamı sağladı ama *ben* bir hazineyim.

"Aynen öyle."

Ağzı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "O hafta sonunun senin için olağan olduğunu sanıyordum."

"Benimle *evlendiğini* bile hatırlamayacak kadar sarhoş olan bir adam için çok yargılayıcısın. Dürüst olmak gerekirse, alkolle ilgili bazı sorunların olabileceğini ima ediyor."

Çenesi düştü. "*Sen* de hatırlamıyorsun."

"Ve şimdi de suçu başka yöne çekiyorsun, bu da alkolizm belirtisidir."

Sessizce gülüyor. "Seni öldürmek üçüncü bir işaret mi olacak?"

Menüyü yüzümün önünde tutuyorum. "Buna *karşı* bir argüman olamayacağı kesin."

Garson suyumuzla geri döndü. Graham ve ben ikimiz de kırmızı şarap sosuyla servis edilen New York Strip sipariş ediyoruz, ancak Graham patates kızartması yerine ıspanak istiyor. Bu bir eleştiri gibi geliyor ve bahse girerim daha fazlası için varım. Bahse girerim onun sessizce ama belli ki benden daha iyi şeyler yaptığı ve bununla övündüğü bir yaşamın içindeyim.

"Gergin görünüyorsun," diyor Graham.

"İşten çıkar çıkmaz buraya geldim. Gevšemem bir dakika sürüyor."

"Saat yedi buçuk." Kaşları çatıldı. "Umarım patronun bundan sonra bu kadar geç saatlere kadar çalışamayacağının farkındadır."

Oh, işte başlıyoruz. Bu işe uygun olmadığımın tüm yollarını gösterdiği kaçınılmaz tartışma. Ne kadar kötü bir şekilde başarısız olacağımı gösteren bir grafik hazırladığı yer.

"*Yapma,*" diye uyarıyorum. "Bunların hepsi benim için yeni ve çözmeye çalışıyorum. Ama bu bir çocuk, bir aktüerya tablosuna takıp-"

Bir ses çıkarıyor; gülüyor ya da hırlıyor, hangisi olduğundan emin değilim. "Son kez söylüyorum, ben aktüeryal tablolar kullanmıyorum. Tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun?"

"Parayla ilgili bir şey mi? Vergi mi? Sanırım tüm sıkıcı meslekleri bir araya toplama eğilimindeyim."

Suyundan bir yudum alıyor. "İnsanlara paralarıyla ne yapacaklarını söylüyorum."

Masaya bir sepet ekmek getiriliyor ve ben de homurdanmamaya çalışarak ekmeği mideye indiriyorum. "Bu bana hâlâ vergi gibi geliyor."

"Vergi işlerini yapmak için bir mali müşavire ihtiyacınız var" diyor.

"Yani, vergi işlerini yapacak *kadar zeki olmadığınızı* söylediğinizi duyuyorum."

Yine o sesi çıkarıyor. Bunun bir kahkaha olduğundan oldukça eminim ama bu sefer aynı zamanda uzun süreli, yorgun bir iç çekişe de benziyor. "Evet, Keeley, tam üstüne bastın. Her neyse, bütün haftayı bu durumu düşünerek geçirdim ve sen çocuk istemedin ve-"

"Ben yapmadım," diyerek sözünü kestim. "Ama bunu istiyorum. Ve sen de çocuk istemiyordun."

Uzun bir süre bana bakıyor ve içimde bir şeylerin değiştiğine dair tuhaf bir his var ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. "Ben yapmadım. Ama bunu istiyorum," diyor usulca. "Belki de sen doğum yapana kadar yanına taşınmalıyım."

Ağızımdaki ekmeği öyle hızlı yutuyorum ki neredeyse boğuluyorum. "İçeri gir," diyorum boş boş. "Yani... *benimle* mi?"

"Evet, bir süre Los Angeles'ta çalışabilirim. En azından bebek doğana kadar. Ve bu mantıklı, değil mi?"

"Bir yabancınnın tek yatak odalı dairesine taşınmanızın ne gibi bir anlamı olabilir?"

"Keeley, ikinci bir yatak odan var ve o 'dolaptaki' eşyaların hiçbirisi zaten bir ay içinde sana uymayacak."

Hayır, yapmadı.

Kendimi dikleştiriyorum, ekmeğimin geri kalanını kibarca tabağıma geri koyuyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Elini yüzünde gezdiriyor. "Hamileliğin nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi? Karnın büyüyecek. *Her yerin* büyüyecek. Ve nasıl giyindiğini gördüm. Sanırım dolabın bol kıyafetlerle dolu değil."

Vay, sadece... *vay*. "Kıyafetlerimin *sürtükçe* olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Uzaklara bakmadan önce gözleri üzerimde geziniyor. "Bu bir şikâyet değildi." Sesi normalden daha derin, çakıllı. Ve kısa geçmişimizden bir şeylerin parladığını görüyorum - gözlerindeki özür dilemeyen açlık, elbisemin içinde kayan eli, yırtılan külotun sesi.

Bu yüzden ayrıldığım sabah onları bulamadım. Onları *yırttı*. Onları yırttı ve en ufak bir üzüntü duymadı. İçimde küçük bir kıvılcım hissettim, hemen söndürdüm.

Ama...*huh*. *Öyle bir* tip olduğunu tahmin etmezdim.

Yutkunuyor. "Zaten bebek için o odayı boşaltmak zorunda kalmayacak mıydın?"

Sanırım ona bu kadar ilerisini düşünmediğimi söylemenin bana pek bir faydası olmayacak.

"Suudi bir prensin şu an ile teslimat arasında bana bir ev almasını umuyordum ama sanırım o pencere kapanıyor."

"O pencerenin çoktan kapandığına eminim," diyor karnıma bir bakış atarak.

İnanılır gibi değil. Beş dakikadan kısa bir süre içinde kıyafetlerimin uymayacağını ve hiçbir Suudi prensin bana ev almakla ilgilenmeyeceğini söyledi.

"Şu ana kadar beni ikna etme konusunda kesinlikle *harika bir iş* çıkardın," diyorum hiddetle. "Neden benimle yaşamana izin vereyim ki?"

"Çünkü burada olduğum süre boyunca kiranı ben ödeyeceğim. Bebek için ihtiyacın olan her şeyi alacağım ve her şeyi ayarlamana yardım edeceğim. Bu kadar fazla parayla alabileceğin her şeyi düşün."

"Kiranın ne kadar olduğunu bile bilmiyorsun."

Hareketsiz ağzının, okunamayan gözlerinin ardında bir yerlerde eğlence titreşiyor. "Ben hallederim."

Eğer ona güvenseydim, onu dinlemeye istekli olurdum, ama burada bir bit yeniği, küçük bir yasal numara olmalı - istimlak *alanı* ya da zamanı geldiğinde onu kovamayacağım anlamına gelecek bir şey.

"Neden? Çünkü bu teklifle ilgili hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor."

Dili dudaklarının arasından kayıyor. "Sanırım çocuğumuz için sorumlu kararlar vermek konusunda sana güvenmediğimi söylemek ikna edici bir argüman olmazdı?"

Gözlerim kısıldı. "Umarım satış işinde değilsindir çünkü o."

"Sahip olduğun çantaların sayısına bakılırsa satmak zorundasın. Muhtemelen bir kuruş bile biriktirmemişsindir. Bakın, ben çocuğumun hayatının bir parçası olmak istiyorum, o doğmadan önce bile. Bunu kaçırmak istemiyorum. Ve eğer en başından itibaren yatırım yapmazsam, durum göz önüne alındığında kendimi hep dışarıda hissedeceğimden endişeleniyorum."

Ugh. "Hayır" demenin imkansız olduğu türden *bir* cazibe.

Garson bifteğimi oraya koyabilsin diye ekmek tabağımı yoldan çekiyorum ve patates kızartmasını görünce aklım başımdan gidiyor.

Bir parça bifteği tek bir kızartma ile birlikte ağzıma atıyorum ve lezzetin dilimde patlamasına izin veriyorum. "*Tanrım*, bu çok güzel," diye inliyorum.

Bir milisaniye için yüzü vahşileşiyor, yutkunmadan önce keskin kemikleri ve parlayan gözleri var. "Bu kadar acıkmana izin vermemelisin."

Dersler başladı bile. "Bazen işim nedeniyle öğle yemeği için aşağıya inecek vaktim olmuyor. Bebek hayatta kalacak. Mağara kadınlarının kahvaltı, öğle ve akşam yemeği yediğini mi sanıyorsun?"

Ağzı tartışmak için açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. İşte bu yüzden asla işe yaramayacak. Çünkü şu anda benimle işbirliği yapmak zorunda, ama bu çocuk doğduktan sonra kibar olmak için hiçbir nedeni kalmayacak.

Şu anda *o kadar* kibar bile değil.

"Şirketiniz gerçekten de bunca zaman buradan çalışmanıza izin mi verecek?" diye sordum. "*Aylardır.*"

Ağzının bir köşesi kalkıyor. "Sanırım her şey yoluna girecek."

Tanrım. Dört ay boyunca onun kendini beğenmiş suratına katlanmak zorunda kalacağım.

Dört. Ve birbirimizi öldüreceğiz. Bunu bir tek ben mi görüyorum? "İzninizi saklamak daha mantıklı değil mi?" I

tartışmak. "Bebek doğduktan sonra geri gelebilirsin. Hiçbir şey şimdi *oluyor.*"

Gözleri kararıyor. "*Her şey şimdi oluyor.*"

İçimi çektim. "Bilmiyorum ve sen de beni bir karar vermeye zorlamayacaksın, o yüzden bifteğimin tadını çıkarmama izin ver."

Sırıttıyor. "Seni durdurduğum hissine kapılmadım."

Aşağı baktım. Bifteğimin yarısı çoktan gitmiş. "Konuşmayı kes," diyorum ona.

Yemek bittiğinde hesabı ödüyor ve üstü açık MINI Cooper'ıma bakarak beni arabama kadar geçiriyor. Her an diyebilir ki, "*Bu*

Bir çocuk için iyi bir araba. Onu ikinci el bir minivanla deęiřtirmeyi dūřündünüz mü?"

"Dūřünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor onun yerine, "ama sadece Pazar gününe kadar buradayım. Bunu biraz daha tartışmak için yarın sabah buluşabilir miyiz?"

"Suudi Prens hakkında beslediğim umutları boşa çıkarmayacağına söz veriyor musun?"

Aęzı seęiriyor. "Suudi bir prensin beř aylık hamile bir kadına ařık olacaęını gerçekten dūřünüyor musun? Bařka sečenekleri yok deęil ya."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Sana yapmamamı söylelediğim şeyi yapmak gibi garip bir alışkanlığın var."

Kendi kendine gülümsüyor. "Gerçekçi olmayan umutlar ve hayaller beslemek gibi tuhaf bir alışkanlığın var."

"Her neyse. Saat on birde evimin yanındaki Starbucks'ta buluşuruz."

"On bir mi? Daha sabah bile olmadı-"

Kaşımı kaldırdığımda kendini durduruyor.

"Tamam. On bir."

Ben arabaya binerken o benim kapımı tutuyor. Birinin kapısını tutmak gerçekten en gereksiz eylem. Kadınlar bir zamanlar kendi başlarına kapıyı kapatamayacak kadar zayıf mıydı? Ama sanırım o kadar da kötü değil. Belki biraz tatlıdır.

Bir baba olarak nasıl biri olacağını tam olarak görebiliyorum: otoriter, talepkâr, mantıksız beklentilerle dolu. Ama o sadece ülkeyi uçarak geçti, bana sebze yedirmeye çalıştı, yemeğimin parasını ödedi ve beni arabama kadar güvenle uğurladı.

Gerçek şu ki, muhtemelen benden çok daha iyi bir ebeveyn olacak.

GRAHAM

O gece bir otelde kalıyorum, böylece aileme neden yalan söylemek zorunda kalmıyorum.

Ben *buradayım*, her biri tarafından *durmadan* incelenecek bir yalan.

Starbucks'a on dakika geç giriyor tabii ki. Muhtemelen evsiz arkadaşı Mark ile kritik bir finansal meseleyi tartışmak zorunda kalmıştır. Soluk sarı saçları gevşek bir topuzdan dökülüyor, gözlerindeki ışıltı trafiği durdurabilir ve yanından geçtiği herkese gülümsüyor. Sadece beni gördüğünde temkinli davranıyor.

"Geldin," diyor, hayal kırıklığını gizlemek için hiç çaba sarf etmeden.

"Bu konuşma için ülkenin öbür ucuna uçacağımı mı sandın?

fikrimi bu kadar çabuk

değiştirebilir miyim?"

Omuz silkiyor.

"Değiştirirdim."

Evet, biliyorum. Biliyorum çünkü benimle evlendin ve tek kelime etmeden kaçtın, sonra da bana söylemeye hiç niyetin olmadan hamile kaldın.

Bu noktada Keeley'nin yaptığı hiçbir şey beni şaşırtamaz, sadece evlilik cüzdanından bildiğim yirmi dokuz yaşında olma ihtimali dışında. *Tanrım, ben ne düşünüyordum ve o şimdi ne düşünüyor?* Kendi başının çaresine bakabilecek durumda bile görünmezken, beni bu işin dışında bırakıp çocuğa tek başına bakmak için o kadar çaresiz ki.

Tezgâha ulaştık. Ona kafein alamayacağını hatırlatmak dilimin ucunda ama şu anda tüm kartlar onun elinde. Ona ihtiyacım var.

Ben ona çocukmuş gibi davranmaya başlamadan önce bu planı kabul et.

"Ben bir venti kafeinsiz mocha alacağım," diyor, erkeğe doğru eğilerek Barista, kesinlikle büyük bir fırsat yakalayacağını umarak buraya taşınmış pisliklerden biri. "Ama bana bir şey söyleyin, işler durgun olduğunda tüm şurupları deniyor musunuz?"

Onun avucundan yiyor. *Tabii ki öyle.* Hayatında gördüğü en muhteşem kadın şu anda ona dünyanın en büyüleyici işine sahipmiş gibi bakıyor.

Sırıttıyor. "Her zaman. Biz-"

"Bu içekte yirmi gram şeker var," diye açıklıyorum, elimi sırtının küçük kısmına koyarak. "Bu bebek için iyi olamaz. Ben de sadece kahvaltı karışımı alacağım, venti."

Gözleri büyüyor. *Evet, göt herif, hamile olmasa bile seninle çıkmayacaktı.*

"Ne oluyor be adam?" diye soruyor kasayı geçtikten sonra. "Tüm barista sırlarını öğrenmek üzereydim ve sen bunu mahvettin."

"Beş aylık hamilesin ve hayatında ne yapacağını düşünüürken Criss'le flört ediyorsun. Bunda gerçekten yanlış bir şey görmüyor musun?"

"*Flört etmiyordum* ve Criss'in Starbucks'ta olmadığı zamanlarda ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Haklı olarak sinirlenmiş görünüyor, bu da bana kendi gücünü anlamadığını, gülümsediğinde erkeklerin tekrar on beş yaşındaki çocuklara dönüştüğünü, hormonal dürtülerin makul kararlar veremeyecek kadar üstesinden geldiğini fark etmediğini merak ettiriyor. Sonra da fırsatını bulduklarında onunla evleniyorlar.

"Flört ediyordun."

İnliyor ve yanındaki kadınla yüzleşmek için benden uzaklaşıyor. "Aman Tanrım! Ayakkabıların," diye soluk soluğa bağırıyor, kadının kolunu tutuyor sanki

şoktan düşmek. "Onları kesinlikle seviyorum."

Kadının yüzü bir gülümsemeye dönüşür. "Oh, onları Maxfield'dan aldım-"

"Melrose!" Keeley ağlıyor. "Ben hep oradayım! Onları nasıl görmedim? Rahatlar mı? Süper rahat görünüyorlar."

İşte o zaman Keeley'nin flört etmediğini anladım. Ya da belki de flört ediyor ama tüm dünyayla flört ediyor. Ben hayatımı mümkün olduğunca az şeyi önemsemeye çalışarak geçirdim, o ise tanıştığı her şeyi ve herkesi önemsemek istiyor.

Korkunç biri.

"Tamam," diyor bir süre sonra, sandalyeye kayarken yüksek sesle iç geçiriyor. "Starbucks'ın sırlarını öğrenme şansımı mahvetmiş olsan da ben varım. Ama bazı temel kurallara ihtiyacımız var. Öncelikle, sen benim odamdan uzak duracaksın, ben de dolabımdan uzak duracağım."

"Bir daha asla dolap olmayacağı gerçeğine alışmak isteyebilirsin."

Buna inanıyor gibi görünmüyor. Sanırım hala Suudi prensi bekliyor.

"İkincisi..." Dudağını çiğniyor, bakışlarına karşılık veremiyor. "Ben bir kelebeğim. Hiçbir yerde uzun süre kalmam ve bunu açıklığa kavuşturmak en iyisi. Yani bu bir romantik komedi saçmalığına dönüşmeyecek."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bu muhtemelen önümüzdeki birkaç ay boyunca sık sık söyleyeceğim bir şey.

"Mesela, ayaklarım şiştiğinde bana güzel olduğumu söyleyecek kadar hassas olmayacaksın, vesaire, vesaire."

Dört ay içinde bir insanın hayatından sorumlu olacak ama endişelendiği şey bu mu? "Ayakların şişmişken neden sana güzel olduğunu söyleyeyim ki?"

Gözlerini devirdi. "Belli ki içinde hamile birinin olduğu bir romanı hiç okumamış ya da filmi hiç izlememişsin. Her zaman erkeğin kadına güven vermesini içerir.

ve çiftin onu doğurtmak için seks yapmasıyla sona eriyor."

"Doğurması için *seks* yapmak mı?" Talep ediyorum. Bunu uyduruyor olmalı. "Bunun için ilaç yok mu?"

"Bu bir film şeyi. Sanırım bebeği bayıltıyor ya da öyle bir şey."

"*Bebeği bayıltmak mı?*" Tekrar ediyorum. "Senin gerçek bir doktor olmana imkân yok." "*Öyle bir şey* dedim. Tükürüyordum, bir Ted konuşması yapmıyordum.

doğum."

Gülme isteğimi bastırmak zorundayım. "Peki. Şişmiş ayaklarına bakıp sana asla güzel olduğunu söylemeyeceğim, gerçi kendimi savunmam gerekirse... bunun ilk etapta özellikle olası olduğundan şüpheliyim."

"Üçüncüsü, ara sıra abur cubur yiyeceğim ve senin yorum yapmana izin yok."

Masanın onun tarafına baktım. Az önce bir çörek ve yanında ısıtılmış çikolatalı milkshake sipariş etmişti. "Abur cubur alımının *ara sıra olduğundan* emin değilim. Benim de bazı kurallarım var."

Kaşlarını çattı. "Beni rahatsız eden sensin. Kuralları sen koymamalısın gibi görünüyor."

"Birincisi, ayaklarım şiştiğinde bana güzel olduğumu söyleyemezsin. Başka zaman söyleyebilirsin ama o zaman söyleyemezsin."

Dudakları kıvrıldı. "Tamamdır."

"İkincisi, doğum öncesi randevularının ne zaman olduğunu bana söylemelisin ki ben de şikayet etmeden katılabileyim."

"İyi denemeydi sapık," diyor içkisini yudumlarken. "Ama vajinamla ilgili göreceğin her şeyi gördün, bu arada bu çocuğun doğumuyla vajinam mahvolmayacak. Kadın doğum uzmanım Julie, eğer büyükse sezaryen yapacağına ve gerekirse sonrasında her şeyi mükemmel bir şekilde dikeceğine söz verdi. Ama muhtemelen ne olursa olsun sezaryen için bastıracağım."

Sabah 11'de halka açık bir yerde vajinasını tartıştığına inanamıyorum ama bunun Keeley için bir ilk olmadığını tahmin ediyorum. "Ben geliyorum

Randevular. Ayrıca bebek doğana kadar evli kalmak istiyorum," diye devam ediyorum. "Eski moda olduğunu biliyorum ama... istiyorum."

Göz kırıyor. Evli olduğumuzu çoktan unuttuğundan şüpheleniyorum. "İyi ama Ben ve Gemma dışında herkese bunun *kasıtlı* olduğunu söyleyelim. Babam gerçeği öğrenirse çok utanır."

"Daireni hiç gördü mü? Zaten utanmasaydı çok şaşırdım."

Ağzı seğiriyor. "Bana her şeyi yeniden düşündürme."

İşte oluyor... Dün gece aniden gelen bir öneri - pişman olacağımdan şüpheleniyorum - ve ne kadar büyük olduğunu şimdi anlıyorum. Yüksek lisanstan beri batı kıyısında ya da başka bir insanla yaşamadım. Evimi, işimi, tüm hayatımı dört aylığına geride bırakacağım. Ve görünüşe bakılırsa, çok da erken değil. "Onlara her şeyin kasıtlı olduğunu söyleyeceğiz. İstersen yarın o odayı temizlemeye yardım edebilirim."

"*Yarın mı?* Ne bu acele?"

Kahvaltısına tekrar bakıyorum. "Yemek yeme alışkanlıklarına bakılırsa, zaman çok önemli."

Yorgun bir iç geçiriyor ve dağınık topuzundan bir tutam saç daha kaçıyor. Onu yüzünden uzaklaştırmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Tartışacak bir şey kalmadığına göre," diyor ve ayağa kalkıp çöreğinden kalanları toplayarak, "sanırım huzur içinde kahvaltımın tadını çıkarmak istiyorum."

KEELEY

"

Babası *Raham* mı?" Gemma bağırır.

Sanırım konuşmamız gereken şeyler *vardı*. Kardeşine ve en iyi arkadaşşıma ne zaman söyleyeceğimiz gibi.

Boşaltılmış bir giysi rafının bulunduğu dolabımın zeminine çöküyorum. Sadece bir kez giydiğim Alaia elbiseyi elime alıyorum, onu nasıl kullanacağımı düşünmeye çalışıyorum ama hayır... Elektrik mavisi dönemimdeydim ve muhtemelen bir daha olmayacak.

"İçinde bulunduğum durumu anlayabilirsin. Sana söylersem, Ben'e söylemek zorunda kalırsın."

Çizginin onun tarafından gelen bir klik, klik, klik sesi var, bu muhtemelen ayağının bir şeye tekrar tekrar vurduğu anlamına geliyor. Heyecanlandığında böyle yapar. "Ama nasıl? Birbirinizden nefret ediyorsunuz. Birbirinizden *hep nefret* ettiniz."

"Açıkçası alkol önemli bir faktördü. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu bir bakıma doğru ama aynı zamanda... tam olarak doğru değil. Küçük parçalar halinde hatırlıyorum ve ne kadar çok hatırlarsam benim için o kadar gerçek oluyor. Bu hamileliğe yol açan her şeyden gerçekten zevk almış olabileceğimden şüphelenmeye başlıyorum. Belki de hatırlamamam en iyisi.

"Ve onun buraya taşınmasına izin mi veriyorsun? İkiniz birbirinizi öldüreceksiniz."

Göbeğime kadar kesilmiş beyaz bir pantolon takımına bakmak için ayağa kalkıyorum. Belli ki bunu yakın zamanda giymeyeceğim. Onu ıskartaya çıkarıyorum. "Büyük olasılıkla sadece birimiz ölecek. Ve o olduğu sürece, gerçekten bir sorun yok."

İnliyor. "Cinayetle ilgili bir metafor kullandığımda ve siz bunu gerçek anlamıyla aldığınızda bu beni rahatsız ediyor."

Eski Gemma gülüp geçerdi ama eski Gemma'nın Graham'la bir akrabalığı yoktu. Bu da beni Ben'e götürüyor. Kocasını severim. Bana hep iyi davrandı, hatta aldattığını düşündüğüm için telefonunu alıp ona başka biriyle randevu ayarladığımda bile.

Ancak geçmişimiz, Graham'ı hamilelikten dışlama çabalarımın birleştiğinde, genel olarak benim için harika bir görünüm değil.

"Ben... kızgın mı?"

"Endişeli," diye cevap veriyor, ki bu bana çok *evet* gibi geliyor. "Kardeşlerine karşı ne kadar korumacı olduğunu biliyorsun. Küçükken çok şey yaşadılar."

Homurdanıyorum. Annesinin evinin fotoğraflarını gördüm ve onun çocuklarından hiçbiri için üzölmeyeceğim. "Evet, Newport'ta bir malikanede büyümek onlar için çok zordu. Bir keresinde elektrikli kapıların çalışmaması çok travmatik olmuş olmalı."

Gölüyor ama çabucak kayboluyor. "O ev yeni satın alındı. Babalarının öldüğünü biliyorsun, değil mi? Colin doğduktan hemen sonra bir araba kazası geçirdi. Graham sadece sekiz yaşındaydı ve ev uzun süre darmadağınktı."

Oh. Kahretsin. Babalarının öldüğünü biliyordum ama bu kadar trajik olduğunu fark etmemiştim. Hayatının büyük bir bölümünü babasız geçirmişken, kendi çocuğunu bilmeden yaşamasına izin vermeye yarı hazırdım.

Eğer kendime izin verseydim, bu beni suçlu hissettirebilirdi. Ama hayat suçluluk için çok kısa. Özellikle de benim hayatım.

Pazar günü iyi bir ruh haliyle uyandım ve bir kez olsun temizlik yapacak kadar enerjik hissediyorum - temizlikçim yarın geleceği için bu bir gereklilik. Evimi bu halde görürse hemen işi bırakır. Caddeden aşağı en sevdiğim fırına yürüyorum ve iki Pazar çöreği alıyorum; biri benim için, biri Mark için. Kreması ve üç çeşit cipsi var: beyaz çikolata, karamela ve fıstık ezmesi, ama kızılçık var ve bu nedenle sağlıklı. Son lokmasına kadar tadını çıkardıktan sonra işe koyuluyorum. Bulaşık makinesini doldurdum ve bu haftanın çörek kutularını attım. Bavullarımı aile odasından çıkarıyorum ve Graham açık kapıdan içeri girdiğinde müzik çalarak mutfakta dans ediyorum.

Şarkı sözlerine kaşlarını kaldırıyor. "*Büyük penis enerjisi* mi?" diye tekrarlıyor. "Ne kadar mükemmel bir rol model olacaksın."

Yarısı yenmiş bir Oreo alıp çöpe atıyorum. "Bunun eksikliklerin hakkında kendini kötü hissettirmesine izin verme. Eminim başka niteliklerin de vardır."

Ağzı kalkıyor, sadece bir ipucu ve sanki endişelenmesi gerekmeyen tek şey *buymuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde*. Onunla geçirdiğim o iki gecedden sonra nasıl uyandığımı düşünüyorum ve midemde bir kas geriliyor.

Evet, sanırım endişelenecek bir şeyi yok.

Artık misafir odası olan dolaba doğru yürür ve kapıyı açtığı anda inler. "Keeley, burayı temizleyeceğini sanıyordum."

"Ben yaptım." Köşedeki iki çöp torbasını gösteriyorum. "Hepsi orada."

Çok fazla eşyadan kurtuldum ama oda hâlâ bir defilenin kulisini andırıyor.

İlk rafa gider. "Bu boktan kurtulmalısın. Bu boktan *daha* çok var. Yani, yakın gelecekte kendini leopar desenli bir zıbın giyerken görüyor musun gerçekten?"

"Eğer 70'lere zaman yolculuğu yapmayı öğrenirsek, Eric Clapton ve Don Henley'i baştan çıkarmayı planlıyorum ve giyeceğim kıyafet de bu olacak."

"Türümüz *zaman yolculuğu yapmayı öğrenebilir* diye sakladığınız kıyafetlerle dolu bir odada uyumayacağım."

Umarım çocuğumuz Graham'ın amansız pratikliğini miras almaz. "Ya bunu okula giderken giymek isterse?"

Graham, "Erkek ya da kız, hiçbir çocuğum kıyafet gününde *bunu giymeyecek*," diye yanıtlıyor. "Hadi ama. Burada bir yatak için bile yer yok ve senin gerçek bir dolabın *var*. En azından bunları depoya koy."

"Peki." Kıyafetlerin geri kalanını karıştırmaya, şu andan bebek doğana kadar giyebileceğim birkaç şeyi seçmeye başlıyorum. "Bu arada en sevdiğin renk ne?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Neden?"

"Tanrı aşkına, Graham. Sosyal güvenlik numaranı istemedim. Sadece seni tanımaya çalışıyorum." Göbeği açık, çapraz yakalı, askılı bir elbiseyi hâlâ taşıyıp taşıyamayacağımı merak ederek duraksıyorum.

"Siyah. İşte. Bu bana daha önce sana kapalı olan yepyeni bir katman mı açtı?"

"Hayır. Sadece zaten orada olduğunu düşündüğüm şeyi doğruladı. Karanlık, kasvetli, muhtemelen ölümcül. Benimki kırmızı, sordüğunuzdan değil."

"Gürültücü, dikkat çekmeye çalışan, kalabalığa karışamayan," diyor çöp poşetlerinden birini kaparak. "Evet, bu doğru."

Beni yoruyor ve daha beş dakika önce geldi. Tam ben de ona aynı şeyi söyleyecektim ki ağabeyi içeri girdi.

Ben'e belirsiz bir gülümseme veriyorum, "*evet, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama lütfen benden nefret etme*" diyen türden.

"Aileye hoş geldin," diyor ki bu şartlar altında çok cömert bir davranış. İkimizi de oldukça iyi tanıyor, bu yüzden tüm bu karmaşada kimin gerçekten hatalı olduğunu anlamış olmalı. Graham'a dönüyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Bu arada mesajıma cevap vermedin. Anneme söyledin mi?"

"Henüz değil," diye yanıtlıyor Graham, gözlerini Ben'e dikmiş, sanki çenesini kapamasını istiyormuş gibi. Belli ki bu bir sorun. Ben bir *sorunum*, ya da bu bebek bir sorun, ya da belki ikimiz birden. Bunun beni rahatsız etmesini istemiyorum ama ediyor.

Graham'a, "Benden hoşlandığınızı sanıyordum," dedim.

Başka tarafa bakıyor. "Çok heyecanlanacak. Karmaşık bir durum."

Annem ve babam arasında sürtüşme kaynağıydım, babam ve karısı arasında sürtüşme kaynağıydım. Ve şimdi, görünen o ki, üçüncü bir evde de sorun yaratıyorum. Sanırım hiçbir zaman küçük şeyler yapmadım.

"O zaman sizi yalnız bırakayım," diyorum sessizce.

Ben ve Graham sonraki birkaç saatlerini değerli kıyafetlerimi bir depoya taşımakla geçirdiler ve ben de eski dolabımda -şimdi Graham'ın yatak odası

-Boğazımdaki yumruyu yutarken. Sanki en iyi parçamı almışlar gibi hissediyorum, bu da muhtemelen geride kalan parçam hakkında talihsiz bir şey söylüyor.

Graham o öğleden sonra yalnız döner. "Uçağım birazdan kalkacak ama hafta içinde arabayla döneceğim. Pazar öğleden sonra burada olmayı planlıyorum."

"Sana anahtarın bir kopyasını yapmam gerekecek." Paspasın altındakini ona verebilirdim ama kendimi ne kadar sık yanlışlıkla dışarıda bıraktığımı düşünürsek, buna pişman olacağımı biliyorum.

Başını sallıyor ve an uzuyor. Gitme vakti geldi ve Cuma gecesi buraya gelişinde olduğu gibi, olduğumuzdan daha fazlası olmalıymışız, en azından sarılmalıymışız gibi hissediyorum. Ellerini ceplerine sokuyor. "Pazar günü görüşürüz o zaman."

Söyleyecek başka bir şey bulamadığım için, "İyi yolculuklar," diyorum.

O gidiyor ve ben kanepeye yığılıp inliyorum. Geleceğimde bunun gibi garipliklerle dolu dört ay yatıyor. Bunu enine boyuna düşünmediğimden şüpheleniyorum ve bu gerçekten bir sürpriz değil.

Her şeyi enine boyuna düşünmemekle tanınırım.

KEELEY

Pazartesi gecesi, tıpkı kendisi gibi büyük boy bir yatak gelir. Yatak Ertesi gece bir masa ve şifonyer. Çarşamba günü, ona gönderilmiş üç Amazon paketini üst kata taşıdım ve mesaj attığında kanepeye yığıldım.

GRAHAM

Her şey yolunda mı?

Sanırım doğrudan asıl soruya gelmediği için bir iki puanı hak ediyor - *belimin meyvesi* nasıl? Ama yorgun ve huysuzum ve üç bin mil öteden bu kadar çok şey empoze etmeyi başarırken onun burada olmasının daha ne kadar dayatma olacağını merak ediyorum.

Pinot ile ne daha iyi gider? S'mores mu yoksa Reese's Pieces mi?

Keeley.

FFS. Bu bir şakaydı. Çocuğunuz iyi.

Ama Tanrım... Uzaktan bu kadar sinir bozucuysa, gerçekten buradayken ne olacak? Bırakın onu, günün sonunda kendime bile zor katlanıyorum.

Pazar günü uyandığımda, o gelmeden önce daireyi toparlamaya kararlıydım - onu burada rahat hissettirmeyi önemsediğim için değil, ama

sadece kendimi onun yardımına ihtiyacı olmayan normal, iyi ayarlanmış bir yetişkin olarak sunmak.

Pazar çöregimi yedikten ve kendimi biraz yeşil meyve suyu içmeye zorladıktan sonra markete gidiyorum ve orada berbat görünen ama Graham'ın kusur bulamadığı bir sürü yiyecek alıyorum. Hepsini arabamdan taşıyana kadar bitkin düşünüyorum ve kendime bir dakika içinde kaldıracağımı söyleyerek kanepeye çöküyorum.

Hemen uykuya daldım tabii ki.

Çalan telefonum beni uyandırdığında, ne kadar süredir baygın olduğumu bilmiyordum ama nöbetçi olduğum için, Dr. Joliet'in hastalarından birinin geldiği Cedars-Sinai'ye aceleyle gitmem gerekiyordu.

Marissa Anderson bir karakter oyuncusu. Oynadığı tek bir dizinin adını bile hatırlayamasam da, odaya girdiğimde sergilediği buyurgan tavra bakarak onun Meryl Streep olduğunu düşünebilirsiniz. Mohs ameliyatının kesiği açılmış ve onu bu duruma sokan benim beceriksizliğim değil, ama o bunun acısını çekmemi sağlayacak.

"Dr. Joliet nerede?" diye soruyor.

Gülümsemeye zorladım. "Bugün izinli. Nöbetçi benim ama söz veriyorum seni buradan hızlıca çıkaracağım."

Burnuna lidokain enjekte ederken "İki gün boyunca konuşamayacağım söylendi ve yine de yarıldı!" diyor.

Ona burnundaki y kıvrımının ilk etapta kötü yapıldığı için kırıldığını ve bir dahaki sefere Mohs ameliyatına ihtiyacı olduğunda, üç ayda bir botoksunu yapan kaltağa değil, bir uzmana gitmesi gerektiğini söylemek isterdim.

"Olur böyle şeyler," diyorum onun yerine.

"Yani şimdi iki gün daha konuşmadan mı geçireceğim? Hayatımın geri kalanında işten izin alamam!"

"İdeal olarak, evet. Dikişler yapmaları gerekeni yapana kadar bunun üzerine çok fazla baskı uygulamak istemezsiniz." İçimden bir ses hâlâ

Benden özür dile, ama bunu sağlayacak havada değilim. Ayrıca, o kadar çok çalıştığından şüpheliyim.

Telefonumun cebimde çaldığını hissettiğimde dikişin ortasıdaydım. Graham olduğunu biliyorum, muhtemelen kapımdadır ve bunun bitmesi için gereken beş dakikayı bile beklersem sinir krizi geçirecektir.

Hemşireden benim için almasını istedim. Yüzümün önünde tutuyor, böylece elbette Graham'dan gelen mesajı okuyabiliyorum. Ve tabii ki sesi sinirli geliyor.

"Ona anahtarın paspasın altında olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordum.

Marissa'nın gözleri kısılr. "Hala paspasın altında anahtar mı saklıyorsun? Los Angeles'ta mı? Doktor olduğuna emin misin?"

İç çekiyorum. *Sen, Marissa, benim kadar şaşırmadın.*

Marissa dikişlerini atıp bana son bir kez pis pis bakarak ayrıldıktan sonra, herkesle sohbet etmek için hemşire odasına gidiyorum.

"Sanırım Dr. Patel hâlâ asistanlara işkence ediyordur?" Baş hemşireye soruyorum. "Sadece en sevdiklerine" diye sırtarak cevap veriyor. "Sanırım seni özlüyor." Gülüyorum. "Doğru. Patel buradaki son altı ayımda bana *eziyet etti.*"

"Bunu kastettiğini sanmıyorum." Pek iyi bir karakter yargıcı olmasa gerek.

Bana kimin kiminle yattığını ve yaşanan en çılgın şeyleri anlatıyorlar ve ben de bunu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Tuhaf teşhisleri, en çılgın hasta etkileşimlerini seviyordum. Özel bir muayenehanenin rahatlığını istediğimi sanıyordum - bu, kabul edeceğim vakaları seçmek, kendi programımı belirlemek ve birinin emrinde olmamak anlamına geliyordu - ama bunların hiçbirisi değil. Sürekli yeni bir doktora yönlendirilmelerine kızdığım bir sürü hastam var ve hepsi de aynı tip hastalar. Artık günümde herhangi bir çeşitlilik yok ve çözecek hiçbir şey yok, bu da sandığımdan çok daha sıkıcı.

Dr. Joliet aradığında çıkmak üzereydim. Beni onun kalitesiz el işleriyle uğraştırdığı için bir özür bekliyordum.

"Hastama dikiş atarken telefon mu ettiniz?" diye soruyor.

"Hayır," dedim açıkça. "Ben yapmadım."

"Marissa öyle olduğunu söyledi. Kaba ve profesyonellikten uzak olduğunuzu ve gelmek zorunda kaldığınız için sinirli görüldüğünüzü söyledi. Hastalarımızın beklediği deneyim bu değil, Keeley."

Gözlerim yanıyor ve bu kendimi savunamadığım için değil. Sadece hastaneyi özlediğimden, yeni başladığım işten gerçekten bıktığımdan ve bunların hiçbirisi hakkında hiçbir şey yapamadığımdan.

Kimse ilk gerçek işini bir ay sonra bırakan altı aylık hamile bir kadını işe almayacaktır. Hiç kimse.

"Tamam," dedim. "Özür dilerim."

Patel tam bir kabustu. Fox ve Joliet'in daha iyi olduğunu sanmıyorum.

Pizza sipariş ediyorum çünkü açlıktan ölüyorum ve şu anda lahana kesip tavuk ızgara yapmamın imkanı yok, zaten yemek de iyi olmazdı. Bugünle ilgili hiçbir şey plana uygun gitmedi: yemek pişirmek yok, temizlik yok, doğru bir başlangıç yapmak yok. Yorgunum ama hepsinden önemlisi üzgünüm. Hastanenin dostluğundan ne kadar hoşlandığımı, gürültüyü, hafif kaosu, entrikayı ne kadar özleyeceğimi fark etmemiştim. Ve... bugün Pazar. Sadece yemek yemek, rahatlamak ve *Kardashian*'ları izlemek istiyordum ama şimdi onun yerine Graham Tate'le uğraşmak zorundayım. En azından ona karşı hiç nazik değildim, o yüzden fazla bir şey beklemeyecektir.

Eve geldiğimde dairemin tamamen kutularla dolu olduğunu görüyorum, bu durum hakkında çok fazla bir şey söyleyemem çünkü bir hafta boyunca hiç kaldırmadığım yiyeceklerle tamamen çöpe atmıştım. Ve etrafa saçtığım kıyafetler... Aman Tanrım, kıyafetler. *Ben* bile utanıyorum ve bu çok şey ifade ediyor. Hamile olmasaydım, şu anda etrafta koşuşturuyor, her yere yayılmış etekleri, bluzları ve sütyenleri topluyor olurdum. Artık kirlenmiş tavukları ve buzlu çözölmüş süper yeşillik paketlerini atıyor olurdum. Ama... Çok yorgunum ve çok açım.

Kanepeye kıvrılıp kestirmek ya da bir kase mısır gevreğini mideye indirmek... Bu yüzden en sevdiğim pelüş hayvan gibi göğsümde tuttuğum bir kutu Lucky Charms ile kanepeye kıvrılmaya razı oluyorum.

İşte o zaman Graham içeri girer.

Üzerinde bir tişört var ve tıraş olmaya çok ihtiyacı var. Yere üst üste iki kutu koyarken gözlerim istemsizce pazu ve trisepslerinin şişkinliğine takılıyor. Kollarını başımın iki yanına dayamış, alnının şu an olduğu gibi nemli olduğunu hayal ediyorum. Boşalmamaya çalışırken çenesi gergin.

Hamilelik hormonlarından olmalı, ama şu anda çok güçlüler.

"Hey, ev arkadaşım," diyorum, o bana dönerken ağzıma bir avuç Lucky Charms atıyorum.

"Hey." Bakışları mısır gevreğine kayarken yüzü sertleşiyor, gülümsediğine dair hiçbir ipucu yok. "Bu senin yemeğin mi?"

"A, bunlar sağlıklı çünkü içinde şekerleme olmayan iğrenç parçalar var. Ve B, pizza sipariş ettim ama açlıktan ölüyorum."

Tam bu konuda yorum yapmak için ağzını açtığı anda kapı çalıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bana el sallıyor. "Ben bakarım."

Pizzamı ve sarımsaklı düğümlerimi masaya koyduğunda, kutudan doğrudan bir dilim alıyorum.

"Tabaklarınız yok mu?" diye soruyor.

Ağzımdaki peynir ve ekmeğin etrafında inliyorum. Hiçbir şeyin tadı pizzanın bu ilk ısırığından daha güzel olmamıştı. "Çok açım. Dolap."

Mutfağa geçiyor ve kapıları açıyor. "Bu kadar acıkmana izin vermemelisin."

"Başka seçeneğim yoktu... Hastaneye çağrıldığımda bir şeyler yapmanın tam ortasıydım." Bu doğru sayılır.

Benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu ve pizza kutusunu açmadan önce bana bir tabak uzattı. Ön kolunda bir yanık izi var, hiç fark etmediğim bir iz.

Daha önce. Belki de abaküsünü güneşte çok uzun süre bırakmıştır.

"Bu durumda seni biraz rahat bırakamazlar mı?" Gözleri karnıma düşüyor, beni her gördüğünde yaptığı gibi, sanki orada gerçekten bir bebek olduğuna hala tam olarak inanamıyormuş gibi.

İkinci bir dilime uzanıyorum. "Henüz bilmiyorlar. Bebeğin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini görmelerini istiyorum."

"Keeley, bebek *her şeyi* değiştirecek." Koltuğunda arkasına yaslanıyor, dudaklarında kuşkulu bir iç çekiş. "Eve zamanında gelmediğinde ne olacağını sanıyorsun? Hiçbir dadı işinin senden talep ettiği kadar esnek olamaz."

Pizza ağzımda pütürlü bir kütleye dönüştü ve eğer o burada olmasaydı, tükürüp atacaktım. *Dadı mı?* Lanet olası bir dadıya param yetmez. Bunun neye mal olacağını düşünmek bile kusacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor.

Tüm günümü nefret ettiğim bir işte, Dr. Fox ve Joliet'in beli açık hırkalarım ve algılanan tavrımla ilgili bitmek bilmeyen saçmalıklarına maruz kalarak mı geçireceğim, sırf tüm maaşımı bebeğimle evde kalabilen bir kadına verebilmek için?

"Doğum izninde olacaksınız," diye devam ediyor, "ancak geri döndüğünüzde, sonrasında *belirli* saatlere ihtiyacınız olacak. Ayrıca, yeni doğmuş bir bebekle bitmek bilmeyen pediatrik ziyaretler var. İhtiyacın olacak-"

"Dur," diye fısıldıyorum. Söylediği hiçbir şey yanlış değil, ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum ve her şeyle -ve yakında- yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmek, tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu daha da belirginleştiriyor.

Doğum izni? Belirli saatler? Bunlardan birini istemeye kalkıştığımda Dr. Fox'un yüzünü hayal edebiliyorum.

Bunun işe yarayacağını nasıl düşünmüştüm?

İyi bir ebeveyn olmamın hiçbir yolu yok ve Graham sadece bunu bana hatırlatmak için burada. Ve muhtemelen bunu belgelemek için de, yani uzlaşamadığımız ilk anda, "*bakalım mahkeme ne düşünecek*" diyecek ve hatalarımın uzun bir listesini çıkaracak.

Masadan uzaklaşıyorum çünkü onun önünde ağlayacaksam lanetleneceğim.

"Ben temizlerim o zaman," diyor arkamdan, alaycı bir sesle. "Siktir git," diye fısıldıyorum, kapıyı arkamdan çarparak.

GRAHAM

Ertesi sabah, geç ve telaşlı bir şekilde dairenin etrafında koşuşturuyordu.

Ağzımı açtım ve o beni durdurdu. "Bu benim hatam değil."

Keeley'nin herhangi *bir şeyin* kendi hatası olduğunu düşündüğünden şüpheliyim. Ama yemekte ne kadar kızgın olduğu ve bugün ne kadar yorgun görüldüğü göz önüne alındığında, bunu kendime saklamam gerektiğini düşündüm. Muhtemelen dün gece olanları tartışmamız gerekiyor - onu kızdıracak ne söylediğimden hâlâ emin değilim - ama bunun zamanı olmadığı açık.

Ekmeği dolaptan çıkarıyor. "Mark'a tost yapabilir misin?"

Buraya ilk geldiğim gecedan kalan bu ismin tatsız anısını yutkunarak hatırlıyorum. İki dakika boyunca Mark adında bir adamın benim yerime geçtiğini, onun yatağında uyuduğunu ve çocuğumu büyüttüğünü hayal ettim.

Kıskançlık gibi hissettirdi. Hâlâ da öyle. Evsiz olsun olmasın, uzun bir süre onun dudaklarında başka bir erkeğin adını duymak istemiyorum. En azından hamileyken.

"Bu da onun gazetesi." *Wall Street Journal*'ı elime tutuşturdu.

"Neden gazetesini buradan alıyor?"

"Satın alıyorum ama sadece stil bölümünü istiyorum, o yüzden geri kalanını ona veriyorum. Çıkmak üzeresin, değil mi? Ona ver ve hemen geleceğimi söyle."

İşten sonra onunla takılmak için."

"Eleştirmek bana düşmez-"

Gözlerini devirdi. "Evet, şimdiye kadar takdire şayan bir şekilde kendini tutun."

"Ama belki de hamileyken pis bir kaldırımında oturmamalısınız."

"Değilim," diyor dışarı çıkarken. "Aşağıda benim için bir sandalye tutuyor."

Kapı çarparak kapanırken sessiz bir inilti duyuyorum. Dünyada yanlışlıkla hamile kalabileceğim onca kadın varken, neden *o*? Hayatım boyunca sendelemeden, kusursuz bir dikkatle çalıştıktan sonra, Lucky Charms'ın sağlıklı bir yiyecek olduğunu düşünen ve dışarıdaki evsiz adamlarla oturmak için kendi sandalyesi olan bu insanla nasıl hata yapmış olabilirim?

Hemen ikinci komutanıma bir mesaj göndererek, umut verici görünen yeni bir aşı üzerinde araştırma yapan personeli çağırmasını rica ediyorum ve aşağıya iniyorum. Resepsiyondaki İngiliz Jacobson, ilk kez geçen hafta sonu tanışmış olmamıza rağmen beni eski bir dost gibi karşılıyor. "Keeley yine geç kaldı, değil mi?" diye soruyor başını sevgiyle sallayarak. "Bana her zaman içeri girmemi ve saatlerini on beş dakika ileri almamı söylüyor."

Ona bakıyorum. Keeley'nin bu adama dairesine istediği zaman girmesini söylemesine neyin yol açtığını hayal bile edemiyorum, ama paspasının altındaki o lanet anahtar bugün geliyor. Temelli olarak.

Kapıcı Paul, elini duvara dayayarak sırtıyor. "Keeley sonunda sakinleşiyor. Bununla piyangoyu kazandın."

Jacobson kahve fincanını sanki bir şampanya kadehiymiş gibi bana doğru kaldırıyor. "O harika bir kız. Şeref, dostum."

Belli ki bu ikisinin Keeley hakkında çok az gerçek hayat bilgisi var.

Nisan ayında hala New York'un soğuşunu bekleyerek dışarı çıkıyorum ve Los Angeles'ın güneş ışığı ve ılık havası bana beklenmedik bir hediye gibi çarpıyor. Sanırım burada yaşamakla ilgili nefret etmediğim birkaç şey var. Ancak evsiz bir adama kahvaltı ve gazete götürmek bunların arasında değil.

Neyse ki, sokakta oturan sadece bir kişi var ve dolu bir çöp torbasını sırtlık olarak kullanıyor.

"Uh-Mark, değil mi?" diye sordum. Tecrübelerime göre, evsizlerin size homurdanmaları ya da kendilerini teşhir etmeleri *Wall Street Journal* okumalarından daha olasıdır ve Keeley'nin tüm bunları bir şaka olarak kurguladığını düşünmüyorum.

Gözlerini bana doğru kaldırıyor ve sırtıyor. "Sen babası olmalısın" diyor, tostı ve kâğıdı alarak.

Göz kırıyorum. "Henüz insanlara söylediğini fark etmemiştim." "Ben *insan* değilim. Ben onun en iyi arkadaşlarından biriyim."

Los Angeles'ın yüzde ellisi Keeley'nin en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyor sanırım. Ve her biri anahtarını nerede sakladığını biliyor. "Tamam...uh, keyfini çıkarın." Geri adım atıyorum, uzaklaşmaya hazırlanıyorum.

"529 planına ihtiyacı var" diyor.

Ben hala. "Pardon?"

"529 planı. Üniversite için birikim yapmak için. Eğer her ay bir çift ayakkabıyı kısarsa, bunu karşılayabilir."

Bu, Los Angeles şehir merkezinde bir sokak köşesinde oturan evsiz bir adamla yapacağımı düşündüğüm son konuşmaydı. "401k'sına bile katkıda bulunmuyor."

"O konuya hiç girmeyeyim bile," diye yanıtlıyor Mark. "O işe girdiğinde ona 'Keeley,' dedim, 'sen daha parayı görmeden çekini kesmelerini sağla. Borsadaki ılımlı büyüme ile emekli olabilirsin-'"

"Yirmi yıl," diyorum.

Başını sallar. "Bunu ona söyleme. Önümüzde birkaç sallantılı yıl var ve Keeley paranın söz verdiği gibi artmadığını görürse, bir ay verip Cabo'ya bir gezi için harcanmasının daha iyi olacağına karar verecektir. Onun beklentilerini düşük tutmalısın."

Muhtemelen haklı olması beni rahatsız ediyor. "Onu ofisine hamile olduğunu söylemeye bile ikna edemiyorum," diye mırıldanıyorum. "401k hakkında önerdiğim hiçbir şeyi dinlediğini görmüyorum."

Mark bana sempatik bir gülümseme veriyor. Bronzlaşmış, hava şartlarından çok yıpranmış yüzünde uyumsuz duran, tamamen düz beyaz dişleri var. "Ona zaman ver. Şu anda bunalmış durumda ve onun nasıl olduğunu bilirsin... bunaldığı zaman hiçbir şey ters gitmemiş gibi davranmak için bir saniyeye ihtiyaç duyar."

Ama Keeley'i tanımıyorum, yani binanın dışındaki evsiz adam *karımı* benden daha iyi anlıyor. Ve pek çok şey için onu suçlayabilirim, ama muhtemelen bunu değil.

Bir kez daha, bir öğle yemeği molası için sahip olduğum tüm umutlar İki "acil" hastayı almak için acele ederken Trinny beni aradı ve Dr. Fox'un trafikte sıkıştığını ve burada bekleyen hastaları almamı istediğini söyledi.

"Ve o gerideydi," diye uyarıyor Trinny, "bu yüzden biraz sinirlenmiş olabilirler."

Ofisten çıktığımda, *Sefiller*'deki herhangi bir karakterden daha açım, ama her fast-food mekanında blok boyunca sıra var ve ben beklemek ya da herhangi bir yere girmek için çok yorgunum.

Postaları almak için bile durmadan doğruca daireme gidiyorum ve kilerden bir paket Mike and Ikes alıyorum, tam o sırada Graham dışarı çıkmak için giyinmiş bir şekilde odasından çıkıyor. Açıkçası burada kalmasını istemiyorum, ama onu düğmeli bir gömlekle çok seksi görünürken görmek beni de üzüyor. Sanki tutsaklığımı yüzüme vuruyor.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bir arkadaşım la buluşacağım," diyor ve o gece Mark hakkında yaptığı gibi onu sorguya çekmek istiyorum - "*ne tür bir arkadaş?*"- ama aramızda babama ilk dönüşen kişi olmayı reddediyorum.

"Dur tahmin edeyim," diyor gömleğinin kolunu dikkatlice kıvrarak, "bir daha yemek yeme fırsatın olmadı."

İçimde onun için üzülen küçük, aptal bir yan var. Graham gibi bir mikro yönetici için yavruları üzerinde hiçbir kontrole sahip olmamak dayanılmaz bir şey olmalı. Ayrıca, ulaşamadığım tüm aydınlatma armatürlerindeki yanmış ampulleri değiştirdi ve buzdolabı artık dolu, bu yüzden geçici olarak iyi tarafımda.

"Bir fetüs, annesinin yakacak yağı olduğu sürece ondan beslenir," diyorum ona, göğüslerimi avuçlayarak. "Bu şeylerin büyüklüğünü gördün mü? İnanın bana, küçülmüyorlar."

Gözleri göğsüme dalıyor, olması gerekenden bir saniye daha uzun süre kalıyor ve sonra kendini sarsar gibi başını sallıyor. "Kaçırması zordu, evet. Ama yine de aç kalmayı bırak. Bu arada bazı paketleriniz var."

"Sütyenlerim!" Tüm üzüntümü unutmuş bir halde odanın diğer ucuna koşarak ağlıyorum. İlk paketi açıyorum - bej, siyah ve kırmızı renklerde son derece pahalı üç dantel sütyen. Göğüslerim onların içinde harika görünecek.

"Ben de burada boş yere para biriktirmeye çalıştığınızı umuyordum."

İkinci pakete geçiyorum. "Beni bağışla. Spermilerin bana yeterince sorumluluk yükledi mi zaten?"

Masanın üzerindeki iç çamaşırı yığınının az önce yanına koyduğum şekere bakıyor. "Evet," diyor kuru bir sesle, "şu anda tam bir sorumluluk timsali gibi görünüyorsun."

"*Senin sıçıp batırman, benim harcama alışkanlıklarımı denetleyebileceğin anlamına gelmiyor.*" "*Benim hatam mı?* Bu durumu tek başıma yaratmadığıma eminim."

"Bak, vajinam her zaman tam burada," diyorum etrafına el sallayarak. "Bir şekilde yanlış zamanda yanlış yerde olan senin spermilerin. Bunun nasıl benim hatam olduğundan emin değilim."

Ağzı sanki hatırlıyormuş gibi hafif bir gülümsemeyle kalkıyor. Ve sonra ben de hatırlıyorum, ancak bu sadece bir film oluşturmak için yüksek hızda çevrilen fotoğraflar gibi parçalar halinde - onun ağırlığı üzerimde, kalçalarımıdaki tutuşu, omzumdaki dişleri.

"Haklısın," diyor sırtarak, "senin bu işle pek bir ilgin olduğunu hatırlamıyorum."

Pislik.

"Yatakta *harikayım*. Eğer hatırlayabilseydin bana takıntılı olurdun."

Ve işte, yine yüzünde: sıcaklık ve paylaşmayı planlamadığı kesin bir bilgi... bu da beni, söylediğinden daha fazlasını hatırlayıp hatırlamadığını merak etmeye itiyor.

KEELEY

Ertesi gün öğleden sonra makul bir saatte dışarı çıktım çünkü Dr. Joliet'in iptal ettirmeye çalıştığı hastalar, benim tarafımdan görülmeleri gerektiğini öğrendiklerinde, bu şartlar altında pek de zafer kazanmış gibi hissetmediler.

Eve dönerken Erewhon'un hazır yiyecekler bölümüne gidiyorum. Tam tavuk ve pilav sipariş etmiştim ki yanımda kibar bir öksürük duydum ve başımı kaldırdığımda gelmiş geçmiş en kötü personel olan Arjun Patel'i gördüm.

"Dr. Connolly," diyor kaşlarını kaldırarak, "nasılsınız? Yeni işiniz nasıl?"

Nefret etsem bile bunu ona belli etmek istemediğim için yüzüme geniş bir gülümseme yerleştiriyorum. "Harika," diye cevap veriyorum. "Rezidanstan çok daha kolay."

"Sen her zaman ağırdan almayı sevdin," diye cevap veriyor ve gülümsemem kayboluyor. *Kolay mı? O vakaları küçük gözdelelerine verirdi.* Ayak mantarı teşhisi koydukları için sırtlarını sıvazlar, sonra da bana *House* dizisinden fırlamış tıbbi gizemler verir ve en ufak bir dikkatsizlikte beni azarlardı.

Diğer tüm katılımcılar benden nefret ederken onun neden benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum.
bana *tapıyordu*. Siktir et bu adamı. Artık onu kazanmama gerek yok.

"Bana hiç rahat bıraktığını hatırlamıyorum," diye cevap veriyorum.
"Bunu Evans ve Hutton'a ayırmıştın."

"Tüm ihtisasları boyunca kirpiklerini bile kırpmamışlardı. Bu olmadan da idare edebileceğinizi kanıtlama şansını takdir edeceğinizi düşündüm."

Tezgâhın arkasındaki adam bana tavuk ve pilavımı uzattı. Ona atmak üzere olduğum geniş ve muhtemelen çapkın gülümsemeyi yumuşatarak alıyorum. "Asistanlığım boyunca kirpiklerimi kırpmadım," diye çıkışıyorum. "Bu bilgiyi nereden aldığınızdan emin değilim."

"Bunu kendi gözlerimle gördüm, Keeley. Bazı kadınlar hafife alınmaktan rahatsız olur ama siz bundan zevk alıyor gibisiniz."

Çenem açık bir şekilde ona bakıyorum. "Bundan *zevk almıyorum*." Ama bu sözleri söylerken bile, kancadan kurtulduğum binlerce örnek aklıma geliyor. Viziteler sırasında çağrılmadığım için rahatlamıştım, kendimi her zaman sınıfta kendisine verilen okumayı yapmayan çocuk gibi hissederdim. Erken çıktığımda ya da ameliyata girmem istenmediğinde kendimi kazanmış gibi hissediyordum. Yanından geçerken gülümsemem alaycı bir tatlılıktaydı. "Güzel sohbetti."

"Daha fazlasını yapabileceğini fark ettiğinde," diyor ben uzaklaşırken, "beni görmeye gel."

"Her neyse dostum," diye mırıldanıp sıraya giriyorum.

Daha fazlasını yapabileceğinizi fark ettiğinizde. Bu da ne demek oluyor? Her şeyde ne kadar kötü olduğumu söylemesi için hastaneye uğrayacağımı mı sanıyor gerçekten? Kapıdan içeri giren tek *Mycobacterium marinum* vakasına yanlış teşhis koyduğum için bana bir kez daha isyan bayrağını çekebilsin ve neredeyse diğer tüm teşhislerle alakasız bir soru olan adamın ne iş yaptığını neden sormadığımı öğrenmek istesin diye mi?

Eve döndüğümde hâlâ sinirliyim ama ev hiç olmadığı kadar düzenli ve Graham son verdiğim partide duvardan düşen büyük çerçeveli baskıyı asmış. Belki o kadar da kötü değildir ama umarım odasında kalır.

Üzerime hâlâ giyebildiğim tek rahat kıyafet olan tayt ve sweatshirt'ü geçiriyorum, sonra da yemek için mutfığa gidiyorum. O kadar açım *ki*

tavuk ve pilav yemek için, ki bu üzücü.

Ne yazık ki Graham ininden çıktı. Bir gözü tişörtün üzerinde. "Tulane'e gitmedin."

"Eski sevgilime aitti. Hâlâ bana uyan tek şey bu."

Burun delikleri sinirli bir şekilde parlıyor -Tanrı bilir neden. Erewhon'dan karton kabımı alıp kanepeye uzandığımda içinde beyaz pirinçten başka bir şey olmadığını gördüm. Tezgâhın arkasındaki salak bana tavuğumu vermemiştii ve ben Patel'le tartışmakla o kadar meşguldüm ki bunu fark edemedim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kabı masanın üzerine atıp inliyorum. Onca yolu geri dönüp park edemeyecek ve tavuğumu isteyemeyecek kadar yorgun ve açım. *Lanet olası Dr. Patel.*

"Sorun nedir?" Graham soruyor. "Bu akşamki Lucky Charms kâsesinde yeterince hatmi parçası yok mu?" Kaşları çatılmış, sanki gerçekten endişelenmiş gibi.

Yüzümü kanepenin yastığına bastırıyorum. "Sadece yemek istedim.

Elimden geleni yaptım." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek beni gözyaşlarına boğdu. Elimden geleni yaptım ama yine de başarısız oldum.

Beslemem gereken küçük bir çocuğum olduğunda ne olacak? *Üzgünüm tatlım, bu akşam yemekte sadece beyaz pirinç yiyeceğiz.* Annem bile Ben doğduğumda o da çocuk sayılırdı.

Annemi çok severdim. Ama ondan daha *kötü* bir ebeveyn olacağımı hiç düşünmemiştim.

Graham sessizce önüme bir sandviç koydu. "Zaten yemeyecektim," diyor odasına girmeden önce.

GRAHAM

Ertesi sabah Keeley **ile** yirmi iki haftalık muayenesinde buluştum. Ben Julie'yle tanıştırıldım, kendisi teorik olarak bir kadın doğum uzmanı, ancak ilk isim bazında olduğumuz için merak ediyorum.

"Ah, demek gizemli baba sensin?" diye soruyor, Keeley'ye anlam veremediğim bir bakış atarak. Keeley'nin ona ne anlattığını sadece Tanrı bilir.

Oradan ayrılıyor ve bir hemşire bizi bir odaya sokup Keeley'e bir hastane önlüğü veriyor. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz," diyor neşeyle, bana hızlı ve meraklı bir bakış atarak.

Keeley ayakkabılarını çıkardığında soyunmayı planladığını anlıyorum.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Gideyim mi?"

"Bu şartlar altında, muhtemelen bunun daha önce görmediğiniz bir şey olduğunu düşünüyorlar. Sadece arkayı dön."

Duvardaki, bir fetüsün gelişimini belgeleyen postere bakıyorum.

"Çocuğumuz... şimdiden bebek gibi görünüyor," diye anons ediyorum, çoğunlukla onun soyunma seslerini bastırmak için: bir fermuarın yumuşak kayması, kullanılan bir askının şingirtisi. Keeley'nin çıplak halinin nasıl görüldüğüne dair oldukça belirgin anılarım var. Şimdi her birini unutmak için çok uğraşıyorum.

"Bir bakayım," diyor yanıma sokularak. Çıplak kolu bana sürtünüyor, işte o zaman *çok* şeffaf bir sütyen ve kremsi bir ten görüyorum ve bunu tuhaflaştırmamak için gösterdiğim tüm çabalar boşa gidiyor. "Keeley, Tanrı aşkına, giy şu elbiseyi," diye çıkışıyorum.

"Şunların büyüklüğüne bak," diyor göğüslerini avuçlayarak. "*Biri* onları görmeli."

"Önlüğü giy, lanet olsun." Arkamı dönüyorum ve kurnazca kendimi ayarlıyorum.

Odayı geçiyor. "Beni nasıl hamile bırakmış olabileceğini hayal etmek giderek zorlaşıyor."

Ellerimi ceplerime sıkıştırıyorum. "Bunu yapan ilk kişinin ben olduğuma inanmak giderek zorlaşıyor."

Önlüğünü giymeyi bitirir ve muayene masasına tırmanır, tam o sırada Julie yanında laboratuvar önlüğü giymiş genç bir adamla içeri girer.

"Bu Scott. Kadın doğum rotasyonunu yapıyor. Burada oturmasının bir sakıncası yok, değil mi?"

Keeley, "Arada bir öğrenmek lazım," diyor.

Öğrenmesi gerektiğinden emin değilim, şu anda Keeley'i kontrol etme şekline bakılırsa.

Keeley'nin ayakları üzengiye kayıyor. Elbisesi kalçalarına dolanıyor. Ben bir şey göremiyorum, ama bu serseri net bir görüşe sahip.

Julie eldivenlerini giyer ve o da aynısını yapar. İki parmağını alır ve eli önlüğün altından kayar. Scott'a "Bu aşamada sadece rahim ağzının genişlemesini ve pozisyonunu kontrol ediyoruz" der. "Devam edin."

Ve sonra... parmaklarını karımın içine soktu. Bunların hepsi gerçek olsaydı, çok kızardım. Aslında, gerçekten kızgınım.

"Ne kadar genişlemiş olduğunu söyleyebilirsin?" Julie soruyor, o da bana bakıp uzaklaşıyor. *Evet, bundan zevk aldığını biliyorum, seni kendini beğenmiş piç.*

"Uh...değil mi?" diye sorar.

"Doğru," der Julie ve sonunda elini çeker.

Bu tekrarlamayacağımız bir deneyim olacak. Bundan emin olacağım.

"Sadece bebeğin kalp atışlarını kontrol edeceğim." Julie önlüğün altından uzanarak Keeley'nin karnına bir çubuk bastırır. Bir vızıltı, bir vınlama ve... işte orada, dörtlü atan küçük bir ritim.

Çocuğumun kalbi.

Ses odada yankılanmaya başladığında neredeyse içgüdüsel olarak yaklaşıyorum.

Ve her şey benim için biraz daha gerçek oluyor.

Buraya Keeley'nin göreve hazır olduğundan emin olmak ve her şeyin hazır olduğundan emin olmak için geldim. Ama bu... gerçekten oluyor. Ve eğer bir fark yaratmak için yapabileceğim bir şey varsa, bunu yapmalıyım.

Randevu bittiğinde Keeley'i arabasına kadar geçiriyorum. Ayrılırken ona "Bu gece yemek yapacağım," diyorum. "Mike and Ike's ya da beyaz pirince yüklenmeyin."

Kaşlarını çatıyor. "İğrenç mi olacak?"

"Pizza ya da Lucky Charms olmayan her şeyi iğrenç mi buluyorsun?"

Ağzı kıvrıldı. "Büyük ihtimalle."

"O zaman evet," diye cevap veriyorum, "muhtemelen iğrenç olduğunu düşüneceksin."

"BALIK," diyor kesin bir dille. "Balık yaptın."

Ocağın üstünden ona bakıyorum. "Neredeyse hazır."

O lanet eşofmanını giyiyor ve ben salatayı masaya koyarken geri dönüyor. "Patates kızartması yok mu?" diye zayıfça soruyor.

Keeley ile yaşamak, yeni yürümeye başlayan bir çocuk yetiştirmek için bir deneme sürüşü gibi.

Balığı kesiyor ve üzgün bir şekilde salatayla karıştırıyor, ama başka bir şey yapmıyor.

"Ağzına koyman gerekiyordu," diyorum ona. Sırıttı.

"Eminim bunu söylediğin ilk kız ben değilimdir." "Çoğu kadın bunu kendi başına çözüyor gibi görünüyor."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor ve sonra aramızda bir şey oluyor, sessiz, hızlı bir gerilim anı. Sanki o da benimle aynı şeyi hayal ediyormuş gibi dili alt dudağında geziniyor ve vücudumdaki her kas tepki olarak geriliyor. *Hay sikeyim. Olmaz. Sıradaki konu.* Ama şu anda tek düşünebildiğim onun yerde yattığı, gözlerinde bir parıltıyla bana baktığı, sanki hayatının geri kalanında yapmak istediği tek şey beni emmekmiş gibi. "Sebzelerini ye."

"Bugün bir avuç Doritos yedim. Baharatı otlarla dolu. Neredeyse bir salata."

"Umarım insanların tavsiye almak için başvurduğu türden bir doktor değilsinizdir." "Henüz değil," diye cevaplıyor umursamazca. "Ama yakında olacağım, şovumu aldıktan sonra."

Kicking it with Dr. K ismi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"İki şehirli genci evlat edinen ve onlardan daha fazla büyüyen yaşlı bir beyaz adam hakkında mı olacak?"

"Tamam, *Dr. K Her Şeyi Bilir'e* ne dersin? Tıbbi gizemleri çözeceğim."

Gülümsemeye karşı koyarak koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Tıbbi gizemleri gerçekten çözebilir misin?"

"Tabii ki hayır. Yapım ekibi bunları çözecektir. Sadece bana ihtiyaçları var çünkü o zaman izleyiciler 'hem güzel hem de doktor, bunu tahmin etmemiştim' diyecekler. Kimse benim doktor olduğuma inanmıyor."

El değmemiş tabağına bakıyorum. "Bunun görünüşünle düşündüğünden daha az ilgisi olabilir."

Dilini şaklatıyor ve telefonunu çıkarıyor. Kendimi az önce cezalandırdığı ergen kızıyla yemek yiyen bir baba gibi hissediyorum. Sanırım, kız kısmı bir yana, gerçeklerden o kadar da uzak değil.

"Ugh," diyor telefonuna. "Siktir git, Shannon."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Üvey annem. Bir parti veriyor," diye açıklıyor. "Kırk yaşında hukuk fakültesine giden damadını neden kutlamak isteyeyim ki?"

Neyi kutlamaya değer biliyor musunuz? On sekiz yıl ara *vermeden* hukuk fakültesine gitmek."

Yemeğime odaklanıyorum, gülmemeye çalışıyorum çünkü durumdan gerçekten rahatsız olmuş görünüyor. Bir an sonra, bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyorum. Keeley'nin odaklanmasında bir şey var. Bu fiziksel bir şey, o odadan çıktıktan çok sonra bile iz bırakan bir şey, ki bu da düzenlediğimiz partinin hafta sonu boyunca onu Los Angeles'ın her yerinde takip etmemin tek açıklaması. Ondan kurtulmak, bir şekilde silmek istedim. Bunun işe yaramayacağını bilecek kadar ayık, denemeye devam edecek kadar da sarhoştum.

"Televizyonun karşısında yiyebiliriz," diye öneriyor. "Seksi bir adam kaçıran hakkında bir film var-"

"Seksi çocuk kaçıran' tanımlamasını içeren hiçbir şey izlemiyorum."

Birlikte yaşayarak birbirimiz hakkında kesinlikle bir şeyler öğreniyoruz. Hâlâ o şeylerden birinin iyi olmasını bekliyorum.

New York'la günün ilk konferans görüşmesini henüz bitirmiştik ki, mutfağa giriyor ve bir yandan telefonundan bir şeyler okurken bir yandan da dudaklarına merhem sürüyor.

"Elijah Wood'un evi gerçekten çok küçük," diyor yüksek sesle, kaşları çatılmış bir halde.

Keeley'nin, kendisinden çok daha fazla parası olan birinin parasını yeterince harcamadığı konusunda endişeleneceğine güvenin.

"Bunun yerine . okuma hakkında Elijah Ahşap, sen olabilir Aslında kahvaltı et."

Gözlerini kısıyor ve Mark için sakladığı çöreğe uzanıyor. "Öğüt vermek için hiçbir zaman erken değildir, değil mi Graham?"

Ona bir Tupperware kabı uzattım. "Öğle yemeğin."

Alır ve dün akşamdan kalan balık ve salatayı görünce yüzü düşer.

"Kardeşim," diyor. "Bunu ilk seferinde yemek bile istemedim. Beni övecek tek bir tanık bile olmadan kendi isteğimle yediğimi düşünüyorsan, beni çok iyi tanımıyorsun demektir."

"Keeley, sebze yemelisin."

"Biliyorum, ama mesele şu ki, sebzeler korkunç ve..."

Cümlesini bitirmesini bekliyorum ama bitirmiyor. "Sebzeler korkunç ve...?"

"İşte bu kadar. Demek istediğimi çoktan anlattığımı fark ettim. Sebzeler berbat. Beni hamile bıraktığın gece tüm bu kontrol manyağı eğilimlerin neredeydi?"

Kas hafızası devreye giriyor, sanki o otel yatağına geri dönmüşüz ve tırnakları sırtıma batıyormuş gibi, *oh-Tanrım-bir-daha-geleceğim-bu-asla-olmayacak* derken, sesi nefes nefese ve çaresizce, tam da... *Siktir. Kes şunu. Hepsini unutmalısın.*

Arkamı dönüyorum. "Bu tamamen seninle ilgili değil, Keeley. Bunu başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

Dışarı çıktı ve aniden daire boş, ıssız hissettirdi. Belki de sadece onun bitmek bilmeyen gürültüsünün yokluğudur, ki bundan kaçtığım için minnettar olmalıyım. Birkaç e-posta gönderdikten sonra cüzdanımı alıp kahve içmek için aşağıya iniyorum ve içimde azımsanmayacak bir korku var. New York'taki apartmanımda beş yıl boyunca hava durumuyla ilgili bariz bir yorum dışında tek bir sohbete bile katlanmadan yaşadım. Şimdi ise bitmek bilmeyen çene çalmalar olmadan lobiden bile geçemiyorum.

"Keeley az önce bir paket daha aldı," diyor resepsiyondaki adam. "Başka bir sütyen olduğunu ve bekleyebileceğini söyledi, ama isterseniz alabilirsiniz."

"Dönüşte alırım," diyorum acımasızca. Keeley'nin neden daha fazla sütyene ihtiyaç duyduğunu ya da bu adamla *iç çamaşırı* tartışmak zorunda kaldığını anlamıyorum.

Dışarı çıkıyorum ve Keeley'nin evsiz arkadaşı bana el sallıyor. *Wall Street Journal*'ın alım satım sayfasını açmış. Borsada ne alıp satacağını bilmekten daha acil ihtiyaçları olduğunu düşünürsünüz.

"Press-Kasker'e bir göz atın," diye öneriyor. "Önümüzdeki birkaç ay içinde yüksek talep görecektir bir tuzdan arındırma ekipmanı üretiliyorlar."

Tanrım bana yardım et. Keeley hayatımı bu hale getirdi: Kaliforniya'ya geri döndüm, on dört sohbet ve evsiz bir adamdan finansal tavsiye almadan bir fincan kahve bile içemiyordum. "Ben bakarım." Ve bu konuşmadan kaçmanın başka bir yolunu düşünemediğim için ekliyorum, "Starbucks'a gidiyorum. Bir şey ister misin?"

Başını sallar. "Ben hazırım. Az önce kahvaltı ettim ve Keeley bana öğle yemeği getirdi."

Ve bir saat önce ona verdiğim Tupperware'i tutuyor.

KEELEY

Ofise girdiğim anda bugünün kötü geçeceğini anlıyorum. "Programın tamamen dolu," diyor Trinny, bilgisayar ekranını çevirerek

Bana doğru.

"Öğle yemeğini iptal ettim," diye itiraz ediyorum.

Bana yüzünü buruşturdu ve omuz silkti, sadece emirleri yerine getirdiğini söyleyen türden bir omuz silkme. "Dr. Fox'un yapması gereken işler vardı."

Yutkunuyorum. Ya bu işi burada bitireceğim ya da eve gidip Graham'dan bir kez daha azar işiteceğim. Hangisi daha kötü?

"Planlarım var. Dr. Fox'un gelemeyecekse o hastaları yeniden planlaması gerekecek."

Gözleri kocaman oldu. Şimdi ikimiz için de korkuyor ve bu beni çıldırtıyor. İhtisasımı tamamlamamın beni bu saçmalıktan kurtarması gerekiyordu.

-Çalıştığım saatler ve aldığım davalar üzerinde hiçbir kontrole sahip olmamaktan, insanların beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattıklarını söylemelerinden. Ve şimdi bundan kaçamıyorum. Burada değil. Kendi dairemde değil.

Muayene odasından yeni çıkmıştım ki Dr. Fox saçları yeni röfleli bir şekilde içeri daldı. *Bir şey çıktı*, kırımın kenarı.

"Sizinle konuşabilir miyim?" diye soruyor. Sesi ince ve yüksek, normalde bir şeyi yanlış yazan destek personeli için ayırdığı ses.

"Bekleyen biri var," diye cevap veriyorum. "Ne oldu?"

"Sorun şu ki, bu sabah dokuza kadar hastalarımı bakamayacağınız konusunda bilgilendirilmediğim için tüm günüm berbat oldu. Sana güvenebilmeliyim."

"Saat 8:45'e kadar hastalarınız *olduğu* konusunda bilgilendirilmedim. Bir haftadan uzun süredir öğle yemeği molası vermedim, bu yüzden aslında zamanı bloke ettim ve hala-"

"şu anda ciddi misin? Öğle yemeği molası vermek istediğin için mi buradayım?"

Ona söylemeliyim. *"Hamileyim ve sen saçını yaptırmak istiyorsun diye otomattan bir şeyler yemeye devam edemem"* demeliyim. Söyleyemem. Henüz söyleyemem.

"Günün bir noktasında otuz dakikaya güvenebilmem gerekiyor. Hastaları bana yükleyen tek kişi sen değilsin."

Sol gözü seğiriyor. "Unutmayın, *Dr. Connolly*," diyor benden uzaklaşarak. "Hâlâ şartlı tahliyedesisiniz."

Kelimeler günün geri kalanında üzerimde asılı kalıyor ve üzüntümle başa çıkmak için bir paket mini Snickers çikolatasını bile bitiremiyorum. Yine de poşetin dörtte birini bitirip çöpe atıyorum, kendime kızıyorum, Dr. Fox'a kızıyorum ve özellikle de bu küçük kendine hakim olma çabasının gülünç sayılacağı Graham'a kızıyorum. Ayrılırken Trinny beni Dr. Fox'un ertesi gün öğle yemeği molam sırasında randevulu hastaları olduğu konusunda uyardığında tek kelime etmiyorum.

Evdeyken postaları almak için durdum ve Paul bana yeni doğan torununun yemek yemediğini söyledi. Herhangi bir şey olabilir; hassasiyet, reflü ya da pilor stenozu gibi daha ciddi bir şey.

"Onu bir gastroenteroloğa mı götürdüler?" Ben soruyorum, o da emin olmadığını söylüyor.

Bu benim uzmanlık alanım değil ve şu anda ona tıbbi tavsiyede bulunmamalıyım, ancak asıl sorun şu ki, bunu zaten yapamam ve birkaç ay içinde

onun pozisyonunda biri olabilir. Bilmem gerekebilir ama bilmeyeceğim ve çocuğumu hayatını kurtarmak için bir uzmana götürdüğüm için Dr. Fox'un sinir krizi geçirmesine neden olacağım.

Şu anda tek istediğim bir süre kanepemde battaniyenin altına kıvrılmak, ama yapamam çünkü Graham orada olacak - beni yargılıyor, öğle yemeğini atladığım için kızgın, Scrooge McDuck gibi altın paraları bir kasaya yığmadığım ve uzandığım için kızgın ya da boş zamanlarımda yapmam gerektiğini düşündüğü her neyse - bu yüzden onun yerine Mark'ı görmek için dışarı çıkıyorum.

"Yorgun görünüyorsun, Keelster," diyor Mark. Sandalyeyi benim için açıyor ve ben de içine gömülüyorum. Ağırlığımanın yeniden dağılımı yakında bu şeyden kalkmayı imkânsız hale getirecek.

"Sanırım kovulmak üzereyim."

Bunu itiraf edebileceğim tek kişi o. *"Keeley, çok sorumsuzsun ve bunun olacağını herkes görebilirdi. Muhtemelen bunu hak ediyorsun."*

"Daha kötü şeyler de var," diye yanıtlıyor.

Mark eskiden borsacıydı. Ayrıntıları pek anlatmıyor ama bir hata yaptığını ve pek çok insanın para kaybettiğini biliyorum. Oradan buraya nasıl geldiğinden hâlâ emin değilim.

"Aptal isimli arkadaşın sana göz kulak oluyor gibi görünüyor," diye ekliyor. "Bence iyi olacaksın."

Acı acı gülüyorum. *"Bana* bakmıyor. Bebeği kolluyor. Şu anda bir rehine durumundayız ve o polis arabulucusu, arkadaşmışız gibi davranıyor çünkü başka seçeneği yok. Bu çocuk dışarı çıktığında, SWAT ekibini üzerime salacak."

"Bu durumda kendinizi kötü adam olarak görmeniz çok ilginç," diyor.

Yutuyorum. Sanırım sorun da bu. Ben kötü adamım. Ben her zaman kötü adamım. Yaptıklarım kendimden başkasına zarar vermeyeli uzun zaman oldu.

Bunun farkına varmak beni derinden üzdü. Kendime, Burning Man'de yerde uyuyarak geçirdiğim bir hafta gibi, tüm bunların normal konfor çemberimin dışında eğlenceli küçük bir gezinti olduğunu söylüyordum. Hayatımı bu şekilde sürdürüyorum, her şeyin bir macera olduğunda ve tüm maceraların iyi olduğunda ısrar e d e r e k , kesinlikle berbat olsalar bile.

Bu sefer farklı olan şey, sonucun önemli olması. Tijuana'da mahsur kalırsam ya da Coachella'da arkadaşlarımı kaybedersem, olan olur. Ama *bu* maceranın bir son noktası yok. Şu anda verdiğim her karar bu çocuğun hayatını sonsuza dek etkiliyor ve bunu çok fazla düşünürsem panikten başka bir şey hissetmiyorum çünkü *kimse* ebeveynlik konusunda benden daha az donanımlı değil. "O da senin için endişeleniyor, Keeley." Mark bana bakarken gözlerini korumak için kâğıdı başının üzerine katlıyor. "Sadece ona bir şans ver.

dışarı."

Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum ve fısıldayarak veda ediyorum, tamamen dağılmak üzere olduğum için panikliyorum.

Birinin gelip beni kendi aptallığımdan kurtarmasını istiyorum. Khloe Kardashian'ın beni kanatları altına almasını ve bana hayat tavsiyeleri vermesini istiyorum. Suudi prensi hakkında şaka yapıyordum ama şu anda kulağa hoş geliyor. Hem kendi sorunlarımın hem de Mark'ın sorunlarının çözülmesini istiyorum ve bunların hiçbirinin olmayacağını da biliyorum.

Eve döndüğümde doğruca buzdolabının arkasındaki boş yoğurt kabının içine sakladığım Twinkie'lere yöneliyorum. Graham tam ben bir tanesini mideye indirirken odasından çıkıyor ve yemin ederim yüzündeki ifade zaten gözyaşlarına boğulmak üzere olmasam bile beni gözyaşlarına boğmaya yetiyor.

"Başlama," diyorum ona, Twinkie'yi sanki teslim etmem gerekebilecek bir kılıçmış gibi tutarak.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bunu yaptığında Süpermen'e benziyor ama Henry Cavill'den çok daha seksi. Daha iyi bir günde dikkatimi dağıtabilir.

"Dur tahmin edeyim," diyor. "Bütün gün yediğin ilk şey bu."

Benden bu kadar. Bu durumu tamamen aştım. Ona karşı nazik olmaya, aramızda bir tür medeni ilişki kurmaya çalışıyorum ama o *imkânsız biri*. Benden bu kadar. "Bu yüzden mi buradasın? Bütün gün dairemde oturup kapıdan içeri girdiğimde elimden gelenin en iyisini yaptığım için beni eleştirmek için mi?"

Sırıttıyor. "Cidden bunun *en iyisi* olduğunu mu iddia ediyoruz?"

"Siktir git. Burada zaten yiyecek başka bir şey yoktu, tabii ızgarada daha fazla balık yoksa, *Allah korusun*."

Kaşlarını kaldırıyor. "Menüyü önce sana sorayım dedim, böylece her şeyi Mark'a bırakıp gitmezsin."

Mark'a boktan öğle yemeğimi verdiğimi biliyor ve kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum, eve döndüğümde üvey annemi yanında o sabah bana yaptığı, çöpe gömdüğüm yumurtalarla beklerken buluyorum.

"Balık sevmiyorum Graham, kahvaltı da sevmiyorum. Bu beni *kötü* biri yapmaz."

Ellerini saçlarının arasına sokar. "Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun, Keeley? Bu durum benim için tam bir kâbus ve asla ortadan kalkmayacak! Mezara kadar götüreceğim bir sorumluluk bu. O yüzden kurban senmişsin gibi davranmayı bırak."

Geri adım atıyorum, sesindeki sertlikten, katıksız tiksintiden etkileniyorum ve bebeğin bunu duyup duymadığını merak ediyorum, mantıksızca. Bebek bir şekilde benim şikayetlerimi alıyor ya da babasının bu durum için "*lanet olası bir kabus*" dediğini duyuyorsa. Dünyaya geldiğinde kendini zaten bir hata gibi mi hissedecek, sevilmediğini mi düşünecek? Elim karnıma gidiyor. Bakışları hareketi takip ediyor.

Zavallı çocuk. Yaptığım tüm Keeley pislikleri arasında, bu açık ara en kötüsü.

Dönüyorum, doğruca odama yürüyorum ve kapıyı arkamdan çarparak yatağıma girip yan yatıyorum.

Göğsüm ağrıyor. Annemle babamın kavgasının merkezinde olmak berbat bir şeydi. Graham ve benim çocuğum olmak daha da kötü olabilir. Hiç umursamadık

ilk etapta birbirleri hakkında.

"Özür dilerim küçük Bean," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken avucumu küçük, yuvarlak karnımın üzerinde gezdiriyorum. "Seni istiyorum. Sadece ne yaptığımı bilmiyorum ve işleri berbat edeceğimden gerçekten korkuyorum."

Kapım çalınıyor ve ben ona gitmesini söyleyecek kadar kendimi toparlayamadan kapı açılıyor.

Yanımda otururken yatak onun ağırlığıyla çöküyor. "Özür dilerim," diyor ağır bir iç çekişle.

"Sorun yok." Sesim gözyaşlarımın yoğun sisi arasından geliyor.

Kaydığını ve sonra bana doğru döndüğünü hissedebiliyorum.

"Ağlıyor musun?" "Hayır."

"Keeley-" Eli kalçama iniyor, o kadar büyük ki sanki yarımı kaplıyor. Bu adamla nasıl oldu da seks yapabildik? Benim iki katım. "Öyle demek istemedim. Yanlış söyledim." Sesi perişan geliyor, bu beni şaşırttı. Para kaybetmediği sürece ondan böyle bir şey beklemezdim.

"Yanlış konuşmadın," diye cevap veriyorum, ona doğru yuvarlanmadan önce yüzümü yastığıma siliyorum. "Her kelimesinde ciddiydın ve ben sana bir çıkış yolu öneriyorum. Neden kabul etmiyorsun?"

Aramızdaki yatağa bakıyor ve an uzadıkça kabul etmesini istediğimi fark ediyorum ama aynı zamanda kabul etmesinden de *korkuyorum*. Çünkü birine hesap vermek zorunda kalmak istemiyorum... ama bunu tek başıma da yapmak istemiyorum. Sadece birkaç gündür burada bana yardım etmesi - peynirleri taşıması, yemeklerle ilgilenmesi, ampulleri değiştirmesi- her şeyin daha önce ne kadar zor, ne kadar ürkütücü görüldüğünü fark etmemi sağladı. Ve bunların çoğu daha da kötüleşecek.

"Öylece çekip gidemem," diye mırıldanıyor. "Çocuk istememek için kendime göre nedenlerim var ama bunun onları *sevmemekle bir* ilgisi yok. Ben babasız büyüdüm ve bunu kendi çocuğuma bilerek yapamam. Lütfen bana bunu nasıl düzelteceğimi söyleyin."

Gözyaşlarım bir kez daha yüzümden aşağı kayıyor, çünkü ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Geçtiğimiz hafta, annemin ölümünden sonraki aylara çok benziyordu, tüm okul gününü zar zor bir arada geçiriyordum ve sonra eve Shannon ve onun derslerine geliyordum. Sanki benim için güvenli bir yer yokmuş gibi hissediyordum. Sanki yaptığım hiçbir şey yeterli olmayacakmış gibi.

Sanki hala yetmiyormuş gibi. Aylardır içki içmedim. Bir kez bile seks yapmadım. Dansa bile gitmedim. Yediklerim ne kadar berbat olsa da, eskisinden bin kat daha iyi. Hayatımda keyif aldığım her şey neredeyse yok oldu ve bazıları sonsuza dek bitmiş olabilir, ama onun gözünde tek yaptığım berbat etmek.

"Bu görüldüğünden daha zor," diyorum ona. "Hiç denemediğimi düşünüyorsun, oysa ben hiç denemediğim kadar çok deniyorum." Gözlerim doluyor ama onları tutmak için yutkunuyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. "Sütyenleri iade edeceğim. Ve ben seçici bir yiyiciyim... Doğuştan böyleyim. Hiçbir zaman kahvaltı edemedim. Pek çok yiyecek midemi bulandırır, balık da onlardan biri. Götlük yapmaya çalışmıyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve eli kalçama gidip onu sıkıyor. "Tanrım, Keeley. Çok özür dilerim. Lütfen ağlamayı kes. Beni burada öldürüyorsun.

Gitmek zorunda kalmadan bunu nasıl düzeltebileceğimi söyleyin."

Bunu düzeltmek için gerçekten çaresiz görünüyor. Bu dürtünün uzun sürmeyeceğinden eminim ama şimdilik ciddi.

"Her gün işte zar zor geçiniyormuşum gibi muamele görüyorum," diye açıklıyorum. "Eve geldiğimde aynı şeyle karşılaşmaya dayanamıyorum. Gerçekten yapamam. Kimse bana bu yüzden kendimi *değersiz* hissettirmeden aptalca bir televizyon izleyebilmeli ve bir şeyler yiyebilmeliyim."

Bana bir Shannon çekmesi için hazırlanıyorum: bana şımarık olduğumu, beni bir çocuk gibi şımartmayı reddettiğini söylemesi için.

Onun yerine kalçamı bir kez daha sıkıyor. "Şu anda çok yorgunsun, bu yüzden odama gideceğim ve ben burada yokmuşum gibi davranmana izin vereceğim. Ve yarın

Gece eve geldiğinde, bize nispeten sağlıklı bir akşam yemeği hazırlayacağım ve sonra Twinkies yiyip biraz aptal TV izleyeceğiz."

Ona doğru yuvarlandım. "Twinkie yemene imkan yok."

"Hayır," diyor, başparmağıyla yanağımdaki bir damla gözyaşını silmek için uzanırken gözleri hafifliyor. "Ama öyleymişim gibi yapacağım ve sonra Mark'a vereceğim, görünüşe göre buralarda sorun yok."

"Evet," diye cevap veriyorum, gözyaşlarımın arasından gülümseyerek. "Burada hiç sorun değil."

GRAHAM

Ertesi sabah, kapıcı ile zar zor göz göze gelebildim.

Kahve.

Eğer dün gece Keeley'i ağlattığımı bilseydi, kıcımlı tekmelemeye kalkıştırdı ve ben de muhtemelen buna izin verirdim, çünkü Tanrı aşkına, köprücük kemiğime zar zor ulaşan ve şu anda çocuğumu taşıyan bir kadını *ağlattım*.

Bu durumun benim için bir kabus olduğunu söylemenin onun için bir *önemi* olacağını düşünmemiştim ama oldu çünkü bebeği, kendisini önemsemediği kadar önemsiyor ve ben ve benim kötü davranışlarım onun çocuğu için istediği şeyler değil.

Sesindeki gözyaşlarını duyduğumda, bana doğru yuvarlanmadan önce yüzünü sildiğini gördüğümde kendimi kötü hissettim. O bu durumdan görüldüğünden daha fazla stresli ve ben de bunun üzerine kendi stresimi eklemeyi bırakmalıyım.

Beni öldürse bile bunu geri çevireceğim. Çocuğumun iyiliği için, evet. Ama onun iyiliği için de.

Ve arkadaşına "*merhaba*" diyerek başlayacağım.

"Starbucks'a gidiyorum, Mark. Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Sabah güneşini engellemek için bugünkü *Wall Street Journal* gazetesini başının üzerinde tutuyor. "Daha önce hiç kaldırımda oturdun mu Graham?"

Durduğuma pişman olacağımı biliyordum. "Eminim... bir noktada."

Oturmamı isteyeceğinden endişeleniyorum ve gerçekten istemiyorum. Daha yeni duş aldım. Yoldan geçen herkesin evsiz olduğumu düşünmesi de umurumda değil.

"Keeley ve ben böyle tanıştık. O sandalyeyi bana vermeye çalıştı çünkü benim rahatsız olmam fikrinden hoşlanmıyordu. Ziyarete gelirse diye onun için saklayacağımı söyledim. Kaç kişi geri gelirdi biliyor musun? Milyonlarca insandan kaç her gün beni kontrol etmek için buraya gelirdi biliyor musun? Sadece bir kişi ve sen onu aldın."

Yorgun bir şekilde iç çektim. "Anladığım kadarıyla Keeley dün gece tartıştığımızdan bahsetmiş. Bir şey mi demek istiyorsun?"

Gözlerini kısıyor. "Hayır, bundan bahsetmedi. Ama stresli olduğunu görebiliyorum ve sadece merak ediyorum... neden sen? Sende başka kimsede görmediği neyi gördü? Çünkü sonunda birini seçtiğinde, olduğundan çok daha mutlu olacağını düşünmüştüm."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Sana düğünümüzden ne kadar bahsettiğinden emin değilim."

Gülüyor. "Evet, her şeyi biliyorum. Ama ona Vegas'a kaçmayı öneren ilk erkek sen misin sanıyorsun? Kesinlikle hayır. Ama 'evet' dediği ilk kişi sensin."

"Bu sadece bir ayıklık ya da ayık olmama sorunu olabilir."

"Şüpheli. Ondan önce de ayık olmadığı bir sürü gece geçirdi. Sende farklı bir şey gördü, o yüzden kabul etti. Sanırım demek istediğim... kardeşim, o şeyi *bul*. Sanki tüm dünya birbirine bağlı. Bunu görebiliyor musun? Havadaki dantel desenlerini görebiliyor musun? Bütün o gökkuşaklarını görebiliyor musun?"

"Gökkuşakları konusunda emin değilim."

"Mantarlar konuşuyor olabilir. Sen aşağı inmeden hemen önce birkaç gram yedim. Ama her neyse, aranızda bir bağlantı var ve bunu bulmalısın."

Ben hala. "Merakımdan soruyorum, size *ilaçları* veren karım değildi, değil miydi?"

Gülüyor. "Tabii ki hayır. Onları ben sipariş ettim."

Cebinden bir iPhone çıkarıyor. Benimkinden daha yeni. "Karın bana bunu verdi ama."

"Sana telefon mu aldı?"

"Sonuncusu çalındı. Yatırımlarını bu şekilde yönetiyorum."

Yatırım yapmak ya da tasarruf etmekle hiç ilgilenmeyen Keeley, kendisini mutlu edeceği için ondan yatırımlarını yönetmesini istedi.

İnsanları tüm kalbiyle seviyor.

Onların arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

KEELEY

O gece eve geldiğimde akşam yemeği hazırды. Ve o giyiyor
Şortlar.

Graham'ın kalçalarını daha önce gördüğümü hatırlamıyorum ama kaslarla kaplı ve koyu renk kıllarla tozlanmışlardı. Üzerimde diz çöküp prezervatifi yuvarlarken nasıl esnediklerini hayal edebiliyorum. Belki de sorun buydu... Belki de kalçalarına bakmakla o kadar meşguldüm ki, her bir prezervatifi saçma bir şekilde taktığından bahsedemiyordum. *"Ucunda biraz yer bırakmalısın"* ya da *"belli ki daha büyük bir prezervatife ihtiyacın var"* demek için, çünkü ne kadar acı çektiğime bakılırsa, özel bir siteden sipariş vermesi gerektiğini varsayıyorum.

"Izgara tavuk," diyor. "Bu sizin için uygun mu?"

Başımı salladım. "Şu anda o kadar açım ki işe yaramasa bile yedim. Bugün öğle yemeği de yedim. Neden bilmiyorum ama açlıktan ölüyorum."

"Gittikçe büyüyorsun. Daha fazla kaloriye ihtiyacın olması mantıklı." "Lütfen bir daha asla 'büyüme' ifadesini kullanma," diyorum sertçe.

Dolaptan iki tabak alır. "Keeley, kilo alman gerekiyor. Bu kötü bir şey değil."

Gözlerim kısıldı. "Sakın 'kilo almak' deyimini de kullanma." "Görünüşe göre," diyor, gözleri parlayarak, "konuşmalarımız önümüzdeki birkaç ay boyunca çok sınırlı olacak."

Eşofmanlarımı giyip masaya dönüyorum, az önce yemeği hazırlamıştı. Yine salata ama içinde avokado var ve fırında patates de yapmış. Tavuğumu kesiyorum, biraz avokado ile zıpkınlıyorum. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Geçen sefer biraz nankörlük ettiğimi biliyorum."

"Geçen sefer aşırı cezalandırıcı davranmıştım. Bunu kendim için pişirecek değildim."

"Kimsenin balık sevmeyeceğini biliyordum!" Çatalımı havaya kaldırarak zafer çığlıkları atıyorum ve o gülüyor. "Artanları Mark'a vermeyeceğime söz veriyorum."

"Yemek artıkları seni öğürtüyor, Keeley. *Tabii ki* onları Mark'a vereceksin."

Tabağıma odaklanıyorum, birden utanıyorum. "Sadece iki haftadır buradasın ve beni Shannon'dan daha iyi tanıyorsun."

"O senin... üvey annen mi?"

Başımı salladım. "Beş yaşımdan beri. Benden hoşlanmıyor. Hiç sevmedi." Kaşlarını çattı. "Seni kim sevmez ki?"

Bu ifadede kaçınılmaz olan alaycılığı arıyorum ama bulamıyorum. Gerçekten şaşırmış görünüyor. "Benden hoşlanmıyorsun."

"Bazı alışkanlıklarını onaylamıyorum." Kızardı, birden göz göze gelemez olduk. "Bu senden hoşlanmamaktan farklı bir şey."

Şimdi benimle dalga geçtiğini varsayıyorum ama Graham'ın olayı da bu... Fiziksel olarak benimle dalga geçemeyeceğinden oldukça eminim ve bu yüzden "*bana tamamen aynı görünüyorsun*" demesi gerekirken sürekli büyüdüğüm gerçeğine atıfta bulunuyor.

Bu da demek oluyor ki Graham gerçekten sevilebilir olduğumu düşünüyor. Bunu duymak beni garip bir şekilde savunmasız hissettiriyor. Savunmasız.

"Bu gece ne izleyeceğiz?" diye sordum. "Dün beni ağlattığın için sanırım ben seçmeliyim."

Derin, gürültülü ve beklenmedik bir kahkaha atıyor. "Bu konuyu açmayı çok seviyorsun. Peki, ne izlemek istersin?"

Belki bu sefer seksi adam kaçırma filmini daha iyi kurgularsam bir şansım olabilir. "Takıntılı olduğu bir kadını kaçırın bir adam hakkında bir film var ve-"

"Veto. Eğer porno izlemek isteseydim, sadece porno izlerdim."

Bakışlarım onun yüzüne kayıyor. Graham porno izliyor mu? Katolik okulunda tanıdığım, Peder Thomas'ın söylediği her söze gerçekten inanan, Çarşamba sabahları günah çıkarmaya gitmeden önce her zaman bayılacakmış gibi görünen çocuklara benziyor.

Yine de evlilik öncesi seks konusunda bir sorunu yok gibi görünüyordu, yani muhtemelen mastürbasyon konusunda da bir sorunu yoktur. O iri ellerden birinin boxer'ının içine kaydığını, iniltisini bastırmak için nasıl zorlukla yutkunduğunu hayal ediyorum. Bu görüntüyü uzaklaştırmaya çalışırken kalçalarımı sıkıyorum.

"Dönüşümlü yapacağız," dedim ona. "Bu gece benim programım, çünkü beni ağlattın, yarın da seninki. *Bridgerton*'ı tekrar izleyelim, sanırım."

"*Yeniden izleme* kelimesi ilk kez izlediğimi ima ediyor."

Dehşet içinde soluk soluğa kaldım, elim göğsüme gitti. "Nasıl olur da *değil miydi*? Pandemi sırasında ne halt ediyordun?" "Beyin hücrelerini mi koruyordun?" diye soruyor ve ben de onu tekmeliyorum.

Yemekten sonra ben kanepenin bir ucuna, o da diğer ucuna geçer, olabildiğince uzaklaşırız ama ben uzanırken o kibarca oturur. Onu daha iyi tanısaydım ya da hiç tanımasaydım, ısınmak için ayak parmaklarımı uyluğunun altına kaydırırdım.

Bir seks sahnesiyle başlayan *Bridgerton*'ı açıyorum. Bu şartlar altında garip. Bu ona benimle yattığını mı hatırlatıyor? Çünkü *bana* onunla yattığımı hatırlatıyor.

Ana karakter Daphne'nin kraliçeye takdim edilmesine geçtiğimizde rahatladım.

"Neden göğsü böyle kabarıyor?" Graham soruyor. "Oraya varmak için yirmi metre bile yürümedi."

"Gergin. Bu büyük bir olay."

"Bence Daphne'nin daha fazla kardiyo yapması gerekiyor."

Onu görmezden geliyorum ama dakikalar sonra ücretsiz dedikodu dergisinin dağıtımını sorguluyor, reklamlar olmadan kimsenin kâr edemeyeceğini savunuyor. Ona şovu fazla abarttığını söylüyorum ve ayak parmaklarımı kalçasının altına kaydırıyorum.

Bağırıyor. "Tanrım, ayakların buz gibi."

"Bebek gibi davranmayı bırak. Benim ayak parmaklarım soğuk, senin kalçaların sıcak. Bu mükemmel bir simbiyotik ilişki."

"Kirli ayaklarını tenime bastırmanın *bana* ne kazandıracığından emin değilim."

Sanırım şişmiş ayaklarımın güzel olduğunu söylememesi için onu uyarmam gerekmiyordu. *Bir ayak modeli olabilirdim ve o bana ayaklarımın ya da başka bir yerimin güzel olduğunu söylemezdi.*

Yine de aklıma birlikte olduğumuz o gecelerden birinden bir görüntü geliyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırmış, beni öpmek üzereydi ve bana ay ve yıldızmışım gibi bakıyordu. Sanırım düşünümüz olabilir. *Hah.*

"Şimdi de son ses Daphne hakkında konuşuyorlar ve o da yanlarında oturuyor. Bunu nasıl duymuyor? Dük koşmalı. Ciddi bir kardiyoya ihtiyacı var ve bir kulağı sağır."

Yüksek sesle inliyorum. *Bridgerton konusunda* bu kadar kötüyse, *365 Gün için* ne diyeceğini hayal bile edemiyorum. "Bokunu çıkarmayı bırak da mükemmel adam tarafından kur y a p m a fantezisinin tadını çıkarayım."

"Yani *o* mükemmel mi? Dük'ün benden ne farkı var?"

Bir kahkaha attım. Hastings Dükü Simon ile Graham Tate arasında koca bir evren var. "O bir *dük*."

"Aslında bunu kendi başıma çözmüştüm."

"O-" Huysuz, buyurgan, *yoğun, kendini beğenmiş, vahşi, yakışıklı, eğlenceli, zeki*. Benden başka birinin de Graham'ı tanımlamak için kullanabileceği tüm kelimeler, lanet olsun. "İngiliz."

Dudakları seğiriyor. "Evet, o konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

"Ne yazık ki bu bir tür anlaşma bozucu."

Gölüyor. Dürüst olmak gerekirse, hoş bir kahkahası var. Kulağa kahkaha gibi gelen ama öyle hissettirmeyen bir ses çıkaran erkeklerle çıktım. Graham güldüğünde, kendi göğsümde yakalamışım gibi hissediyorum, gecenin geri kalanında beni mutlu eden bir tür küçük virüs.

Eğer bir çocuğu paylaşmak zorunda kalmasaydık, arkadaş olabileceğim biri.

Son sahnede yiz: Daphne ve Dük'ün ilk dansı, yıldızların altında. Havai fişekler patlıyor, müzik yükseliyor...ve Graham konuşuyor.

"O havai fişekler çimleri mahvedecek. Cidden. O çimler asla geri gelmeyecek."

GRAHAM

Keeley ile Julie'nin ofisinin lobisinde buluştum. Bu onun ilk sonogramı değil, Ama bu ilk olacak ve nedenini bilmesem de garip bir şekilde gerginim.

Biz beklerken "Ne istiyorsun?" diye soruyor. "Erkek mi kız mı?"

"Sağlıklı olduğu sürece umurumda değil," diyorum ona, gerçi bu tam olarak

Doğru. Gerçek cevap şu ki, annemi kızdırmayacak bir şey istiyorum ve bunun ne olacağını bilmenin bir yolu yok. Colin bebekken olan şeyler bir şekilde hep bizimle. "Peki ya sen?"

"Kız olmasını tercih ederdim ama ailemin lanetini göz önüne alırsak, sanırım yapmamalıyım. Bu çocukla ne kadar ilgilenmeyi umduğunuza bağlı olarak size iyi ya da kötü haberim var: O'Keefe kadınları gerçekten genç ölüyor."

Yutkunuyorum. Hatırlamasa da bunu bana daha önce de söylemişti. *"Eğer benden nefret edersen," demişti, "en azından benimle uzun süre takılıp kalmazsın."*

O zaman bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm ve hala şaka gibi söylüyor, ama merak etmeye başladım - tekrar tekrar yapmak için garip bir şaka.

"Annenin genç yaşta ölmüş olması *senin de* öleceğin anlamına gelmez."

Gülüyor. "Ya annem, teyzem, büyükannem, onun kız kardeşi ve büyük büyükannemse? Bu, olasılıklar hakkındaki düşüncelerinizi değiştirir mi?"

Sanki az önce söylediklerinin hiçbir önemi yokmuş gibi telefonunda bir şeyler karıştırıyor. Dikkatini çekmek için koluna uzandım. "Hepsi öldü mü?"

aynı şey mi?"

Bana bakıyor ve uzaklaşıyor. "Büyük büyükannem hariç herkes kanserden öldü. *Herkes kanserden öldü.* Dahiliye doktorunuzun geçiştireceği kısım bu: genetik olarak boku yemiş olabilirsiniz ve o zaman sağlıklı kalmak için tüm çabalarınız boşa gider."

Adı okundu ve hemşireyi odaya kadar takip etmek için ayağa kalktık. "Alınma Keeley," diyorum, "ama çok çaba gösterdiğini iddia edebileceğinden emin değilim."

"Aynen öyle. Çünkü annemi her sabah yeşil meyve suyu hazırlarken ve sadece salata yerken izledim ve bakın bu onu nereye getirdi."

Keeley'nin hayata karşı tutumunun ne kadarının -anını yaşayan, birikimlerini umursamayan, *yaşama sevinci-* altında olduğuna inandığı bu lanetle ilgili olduğunu merak ediyorum. Ve eğer bu doğruysa, bir çocuk sahibi olmak bunu değiştirdi mi?

Her zamankinden farklı bir odaya götürülüyoruz ve bu sefer soyunmak yok. Keeley bir masaya uzanıyor ve Julie odaya girdiğinde tişörtünü yukarı çekiyor. Çıplak karnının görüntüsü bile benim için bir mucize, cildinin hemen altındaki o belirgin şişlikle.

Julie, Keeley'nin karnına bir jel fişkırtıyor ve bir asayı ileri geri hareket ettirmeye başlıyor. Ekranda bir görüntü belirir - ilk başta fark edilebilir bir şey değildir, sadece beyaz ve siyahtan oluşan bir kütledir ve sonra: bir çocuk. Uzun ince kolları ve bacakları olan bir çocuk, bir burun, tek bir el, tamamen şekillenmiş.

Çocuğumuz. Bu kesinlikle inanılmaz. Hiç çocuk istememiştim. Bir çocuğun sorumluluğunu hiç istemedim. Ama çocuğum var. Ve içimde şimdiden bir şeyler değişti. Korkularımdan, planlarımdan milyon kat daha önemli bir şey var ve şu anda ona bakıyorum.

"Cinsiyetini bilmek istemediğini varsayıyorum," diyor Julie, işte o zaman Keeley'nin kasıtlı olarak ekrana bakmadığını fark ediyorum.

"Bilmek istemiyor musun?" Ben soruyorum. Bir kız için yanıp tutuşuyor ve bir an önce öğrenmek isteyeceğini düşünmüştüm.

bebek tasarımcı elbiseleri
üzerinde yapar. "Emin
değilim," diyor.

Bilmek istiyorum. Plan yapmak istiyorum. Bir yanım cevabın Keeley'nin kafasında bunun gerçekleştiğini anlamasına yardımcı olacağını düşünüyor ama burada görüldüğünden daha fazlası olduğu açık. Eğer Keeley buna hazır değilse, bu konuyu zorlamayacağım.

"Belki bizim için yazabilirler?" Ona bakarak öneriyorum. "Ve bir zarfa koyarlar?"

Keeley sanki kahramanca bir şey yapmışım gibi bana gülümsüyor. Keşke gerçekten yapsaydım dedirtiyor.

Randevudan sonra Whole Foods'a YÜRÜYÖRÜZ çünkü sağlıklı yiyecekler ile Keeley'nin yemeye istekli olduğu yiyecekler arasındaki örtüşme acı verici derecede az ve seçeneklerim tükeniyor.

Ben sandviçlerimizi almak için içeri girerken o da verandada oturuyor. Döndüğümde zarfı güneşe doğru tutuyordu.

"Kes şunu." Elinden kaptım. "Bakmak istiyorsan bakarız, ama bunu yapmayacaksın ve daha sonra *kazara* keşfettiğini iddia edeceksin."

Keeley beni duymamış gibi görünüyor. Sandviçini yemekle meşguldü.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Bu *çok* iyi."

İrkiliyorum ve kendimi ayarlıyorum. Her şeyin sesini bu kadar seksi çıkarmasa hayatım sonsuz derecede daha kolay olurdu. Ama belki de her inilti ve nefes alış veriş, onun altımda bu sesleri çıkardığı özel ve pis bir anıyı tetikliyordur.

"Bu arada bir erkek çocuk için Maddox ismi hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sokaklarda hayatta kalabilmek için seks işçiliğine yönelmiş bir kaçağa benziyor."

"O zaman bu bir belki," diyor neşeyle. "Bir kız için Kalamity'yi seviyorum. Gerçi 'k' ile yazılıyor."

"En azından üniversite masrafları için endişelenmemize gerek kalmayacak." Gülüyor ama sadece birkaç saniye sonra sönüyor.

Bakışlarını yanımdan geçen daracık şortlu ve yarım tişörtlü kızlara doğru takip ediyorum. Onlar gittikten sonra sessizce "Tanrım," diyorum. "Ben bir kız çocuğu istemiyorum."

Keeley sandviçinin ikinci yarısını kahverengi kâğıt ambalajın üzerine bırakıyor.

"Sorun nedir?"

Onlara tekrar bakıyor ve yüzü uzuyor. "Hiçbir şey." "Kilolarını vereceksin," diyorum çaresizce. "Biliyorum-"

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, o kızlardan daha *büyük* olduğumu mu söylüyorsun?"

İşte o zaman her şeyi berbat ettiğimi ve bunu kurtarmanın hiçbir yolu olmadığını anlıyorum. "Şey, tabii ki. Giymen gerekiyordu-"

"Ben o kızlardan daha büyük değilim!" diye ağlıyor, belli ki öyle. *Yani, farkında olmalı...* ama bunun şu an konuyla ilgisi yok.

Kendi sandviçimi yere bıraktım. "Keeley... hamilesin. Eğer kilo almamış olsaydın bu endişe verici olurdu... ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yüzü fırtına bulutu gibi, gözleri kısılmış, ağzı bir çocuğunki gibi somurtmuş. "Mesele ağırlık değil, şu *anda* çoğunlukla göğüslerimde ve lanet olası *muhteşemliğimde*."

Haksız değil, ama buna dokunmayacağım bile. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "O zaman neden üzgünsün?"

Sandviçinin yenmemiş ikinci yarısına bakıyor, gözlerimle buluşamıyor. "Bir daha asla Coachella'ya gitmeyeceğim," diye fısıldıyor. "Ben sadece

bir daha asla Coachella'ya gitmeyeceğimi fark ettim. Bir de yemek yapmayı öğrenmem gerektiğini ama bunu yapmak istemediğimi."

"Hâlâ Coachella'ya gidebilirsin. Yani, neden gitmek istediğini sadece Tanrı bilir, ama-"

"Mesele Coachella değil, Graham! Mesele bir daha asla o kızlardan biri olamayacağım ve o kızlardan biri olmaya daha yeni başlamışım gibi hissediyorum."

Bana hala kilo ile ilgili gibi geliyor çünkü başka ne değişti? Ama bunu yüksek sesle söylememem gerektiğini biliyorum.

Şimdi. Artık biliyorum.

"Anlamıyorum. Bir yıl içinde tıpkı o kızlara benzeyeceksin. Coachella'ya gidebileceksiniz. Ne fark eder ki?"

Sonunda göz göze geldik. "Harry Styles ve Machine Gun Kelly ile kuliste karşılaştığımda ve *'hey, Amsterdam'a gidelim'* dediklerinde ne diyeceğim biliyor musunuz? *'Üzgünüm, Harry Styles. Üzgünüm, Machine Gun Kelly. Gidip bebeğimi beslemem gerekiyor.'*"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çoğunlukla ciddi olduğunu hayal edemediğim ve biraz endişelendiğim için.

"Üzgünüm Harry Styles ve Machine Gun Kelly, ama eve gidip bir Hacı kostümü dikmem gerekiyor," diye devam ediyor. *"Üzgünüm, Harry Styles ve Machine Gun Kelly, ama sabah bir okul gezisine eşlik etmem gerekiyor."*

"Sadece meraktan soruyorum, onları ne kadar süre tam isimleriyle çağırırsınız? Hangi noktada onlara sadece *Harry* ve *Makineli Tüfek* diyorsunuz?"

Ağzı seğiriyor, sonunda isteksiz bir gülümseme. "Doğum adının *Makineli Tüfek* olmadığından oldukça eminim. Ve kapa çeneni. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bir daha asla eğlenceli olamayacağım."

İçimden bir ses, *"İşte sana anlatmaya çalıştığım şey buydu, lanet olsun. Ebeveynlik ciddidir. Dalga geçmeyi bırakmanın zamanı geldi."*

Ama göğsümde beni bunu yapmaktan alıkoyan garip, beklenmedik derecede yumuşak bir şey var.

Keeley tüm hayatını statükoya isyan ederek, kimsenin ona bir yetişkinin nasıl davranması gerektiğini söylemesine izin vermeyerek geçirdi ve hala reddetmek istiyor. Bebeğin iyiliği için teslim oluyor. Belki de bu süreçte tüm kimliğini kaybediyormuş gibi hissediyordur.

"Yine de eğlenceli olacaksın," diyorum cipslerini ona doğru iterek. "*Çok eğlenceli olacaksın.* Çocuğumuza birinin evinde çadır kurmasını öneren ve reşit olmayanlara alkol temin etmekten tutuklanan anne olacaksın. Ben de gelip ikinizi de kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalan sıkıcı baba olacağım."

"Sadece kefaletimi ödemen gerekirdi," diye fısıldıyor suçlu bir omuz silkmeyle. "Seni küçük yaşta uyuşturucu bulundurmaktan hapse atmazlar. Sadece ceza yazıyorlar."

Gülüyorum, göğsümdeki o yumuşak şey biraz daha büyüyor, keşke büyümese.

Çünkü benimle nasıl ve neden evlendiğine dair hiçbir fikri yok ve bunu ayıkken asla yapmazdı ama ben başından beri onunla neden evlendiğimi biliyordum.

KEELEY

Babam bana Shannon'ın geçen gün gönderdiği daveti hatırlatan bir e-posta gönderdi.

Hafta. Tıp fakültesinden mezun olduğumda aldığım tek şey bir *e-kart* iken Karl için bu aptal partiye gitmek istermişim gibi.

Ama sanırım bu, yeni kocamı ve müstakbel bebeğimi, bu şeylerden biri ortadan kaybolmadan önce onların üzerine salmak için altın bir fırsat, tabii müstakbel eski kocamı da bu maskaralığa ikna edebilirim.

Graham, son derece gürültülü Doğu Yakası Zoom toplantılarına katılmadan önce her gün saat kışında egzersiz yapıyor. Hafta sonları on altı millik bir koşunun ardından ağırlık çalışarak ya da birkaç saat srf yaparak kendini şımartıyor. Bu sabah her ne seçtiyse, ondan dönmüş gibi görünüyor. Kapısı açıktı, ben de içeri girdim. Banyo kapısı aralık ve suyun aktığını duyabiliyorum; bu nedenle, en azından yüzde elli ihtimalle utanç verici bir şey yapmamak. Bu ihtimali kabul ediyorum.

Kapıyı aldım. "Giyinik misin?" "Ne?" diye bağılıyor.

Bana "*evet*" gibi geldi. Kapıyı itip açtığımda onu üzerinde havludan başka bir şey yokken buldum. Usturayı çenesinin st kısmına doğru açılı tutuyordu. Fit erkeklerle ilgili harika olan şey, küçükten büyüğe her hareketin bir kas senfonisi olmasıdır. Dudaklarına bir bira götürüyor ya da SEAL ekibinin geri kalanıyla birlikte Bin Ladin'i avlıyor olabilir ve bu çoğunlukla

Aynı şekilde, sırtındaki kaslar da hoş bir şekilde gerilmişti; romboid minör, romboid majör, latissimus dorsi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor, Keeley?" Omuz silkiyorum. "Giyinik olup olmadığını *sordum*."

"Cevap vermedim çünkü belli ki seni duymamışım." "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Bakışları aynada benimkilerle buluşuyor. Bu da o küçük *bilme* anlarından biri. Neden bu *kadar sıkıcı olduğun* ve *neden izlediğin* tüm *TV'nin çöp olduğu* hakkındaki tüm saçmalıklar süpürüldüğünde ve sadece... biz olduğumuzda:

Son derece yakışıklı bir adam ve bir zamanlar ilgi duyduğu kadın.

Bir zamanlar elleri her yerde olan, bir zamanlar içimde olan ve -eğer midem bir gösterge ise- orada olmaktan hoşlanan son derece yakışıklı bir adam.

"Bu hafta sonu ne yapacağını bilmek istiyorum," diyorum ona, biraz da nefes nefese.

"Ve hafta sonu planlarımla ilgili bu sıradan konuşma ben giyinene kadar yapılamaz mıydı?"

"Bu kadar namuslu olduğunu bilmiyordum," diye cevap veriyorum. "Yani, sanırım bunu düşünmüş olsaydım bilirdim, ama yine de."

Tıraş olmaya geri dönüyor. "Bence, bilerek, asıl noktayı kaçıırıyorsun."

İnledim. "Gömleğimi de çıkarmamı ister misin?" Talep ediyorum ve bu sahte bir tehdit değil. Eğer "*evet*" derse kesinlikle yapacağım. "Bu oyun alanını eşitler mi?"

İrkiliyor, nefesinin altında küfrediyor. Beni çıplak görme ve iğrenç bir şekilde içimde bir insan büyütme fikrinden dolayı olduğunu varsayıyorum, ta ki yanağında küçük bir kan lekesi görene kadar. "Oh." O da aynısını yapmak için döndüğünde tuvalet kağıdına uzanıyorum. "Kendini kesmişsin."

Sanki usturayı kullanan *benmişim* gibi kaşlarını çatıyor. Onu görmezden geliyorum ve tuvalet kağıdını kesiğe bastırıyorum, ancak yerine oturduktan sonra bastırıldığının farkına varıyorum

çıplak kolu göğüslerime değiyor, sıcak teni burnumun hemen yanında, mis gibi sabun, temiz ve erkek kokuyordu. Neredeyse çıplak bir erkeğe en son bu kadar yakın olduğum zaman... Ocak ayıydı. *Onunla.*

"Keeley," diye homurdanıyor, "burada işim bittikten sonra bu konuşmayı sürdürebilir miyiz sence?"

Aynadaki yansımamıza bakıyorum. Gözleri acı çekiyormuş gibi kapalı. Görünüşe göre, onu çok zorlamışım.

"İyi, her neyse," diyorum, kapıya yönelirken kovulmasından tuhaf bir şekilde etkilenmiştim. "Sadece bu hafta sonu ailemin evine yemeğe gelmeni ve aşıkmişiz gibi davranmanı istiyorum, tamam mı? Harika, teşekkürler, hoşça kal."

"Bekle. *Ne?*" diye bağılıyor ama ben çoktan uzaklaşmıştım.

Mark için bir simit çözdürüyordum ki, temiz traşlı bir şekilde ortaya çıktı ve kendini tezgâha yasladı. "Yani bunu gerçekten yapıyoruz, öyle mi? Baban benden nefret edecek."

Simidi ekmek kızartma makinesine iterken gülüşüm hüznü bir sefalet ve kendinden nefret baloncuğuna dönüşüyor. "Hiç korkma. Tüm bunlar için beni suçlamanın bir yolunu bulacaktır. Aslında Shannon beni suçlayacak ve sanki o da bunu düşünüyormuş gibi başını sallayacak."

Her ne kadar Graham'la tanışmalarını ve *vay canına, Keeley sonunda doğru bir şey yaptı diye* düşünmelerini istesem de, o gittiğinde, "*Keeley yine vurdu*" demeye devam edecekler. Onlarla kazanmanın yolu yok.

Tost makinesi çalışıyor ve simide uzanıyorum, parmaklarımın üstünü yakarken yüzüm buruşuyor. Yaralanmadan tost makinesini kullanmayı bile zar zor becerirken bir çocuğu nasıl besleyeceğimi merak ediyorum.

"Shannon'la aranız hep bu kadar kötü müydü?" Graham soruyor.

Omuz silkiyorum. "Evet, ama mantıklı. Anneme çok benziyorum ve o nefret ediyor-" Yanlış zaman kipinde kekeleyorum, "annemden *nefret ediyordu.*"

Bana krem peyniri uzattı. "Hangi yönden annene benziyorsun?"

Gülümsüyorum. "Ona çok benziyorum. Yani, neredeyse tıpatıp aynısı. Ve sanırım benzer şekilde... uçarıyız."

Graham'ın ayrıntıları sormamasını umuyorum çünkü bunlar benim standartlarıma göre bile onu biraz pervasız gösteriyor. Buzdağının sadece görünen kısmını bildiğimden eminim ama yine de bir çocuğun bilmesi gerekenden fazlasını biliyorum: bir gruptaki bir adamla dünya turuna çıkmak için üniversiteyi birinci sınıftan bir hafta sonra bırakması, onu daha ünlü bir gruptaki bir adam için terk etmesi ve sonra üniversiteye geri dönmesi, o sırada başka biriyle nişanlı olan bir İngilizce profesöründen - babamdan- hamile kalması.

"Yine de annem harikaydı," diyorum sanki tüm bunları yüksek sesle söylemişim gibi. "Kaderinde büyüklük olduğuna gerçekten inanıyordu. İkimizin de öyle olduğunu düşünüyordu. *Mickey Mouse Club* seçmelerine katılabilmem için sahip olduğu her kuruşu bana ses dersleri aldirmek için harcadı."

Sanki o da onu hatırlıyormuş gibi ağzı kıvrılıyor. "Anladığım kadarıyla başarılı olamamışsın?"

Başımı salladım. "Benimki kadar kötü bir sesi hiçbir para düzeltemez."

Keşke onunla tanışabilseydi. O zaman anlardı. Annem pırıl pırıl ve ışıltılı. En büyük fikirleri, en büyük hayalleri vardı ve çok azını gerçekleştirirdi ama onun dünyasında yaşamak eğlenceliydi. Mark'ın simidini aldım. "Tamam, gelecek cumartesi için hazır mıyız?"

Başını sallıyor ve sonra dili alt dudağının üzerinde kayıyor. "Yüzüğün hâlâ duruyor mu?" diye soruyor sessizce.

Gerçekler karşısında biraz utandım. "Evet, ben..." Ne söyleyeceğimden, nasıl özür dileyeceğimden emin değilim. Uyandığımda neden otel odasında bırakmadığımdan emin değilim.

"Benimki de hâlâ bende," diyor.

İkimiz de birbirimizle göz göze gelemiyoruz.

KEELEY

Cumartesi gecesi, yüzüklerimizi taktık ve asansöre bindik. Garajın alt katında. Volvo SUV kullandığını fark ettiğimde tamamen durdum.

"Eğer bir randevuya bu arabayla gidersen," diyorum ona, "asla ikinci bir randevu alamazsın."

"İlk buluşmada ne kadar ileri gittiğinizi düşünürsek, ikinci bir buluşmaya *ihtiyacım yok*."

Gülüyorum. Ona bok atabilmeyi seviyorum ve o da her zaman karşılık veriyor.

Kapıyı benim için tutuyor ve dikkatlice kapatıyor. Bekar bir anne tarafından büyütülmenin onun için dezavantajları olduğu açık, ama tüm bu aptalca kurallar konusunda kesinlikle iyi.

"New York'ta araba sahibi olmanın bir anlamı olmadığı için sadece kiralık," diyor arabaya bindiğinde. "Güvenlik derecesi yüksek olan tek SUV buydu."

"Güvenliğinizle ilgili endişeleriniz yüzünden durumu çok daha sıcak hale getirdiniz."

"*Benim* güvenliğimle ilgili değildi," diye mırıldandı.

"Seninkiyle ilgiliydi." Aslında *bebeği* kastediyor ama yine de çok tatlı.

"Pekâlâ," diyorum babamın hiç görmediğim yeni evinin adresini girdikten sonra, "hikâyemizi açıklığa kavuşturalım. Nasıl tanıştık?"

Onlara, ben asistanken beni hastanede çalışırken gördüğünü ve bana takıntılı hale geldiğini söylemeyi düşünüyorum. Ben teslim olana kadar beni ülkenin her yerinde takip ettin-"

"Ya da onlara çok daha olası olan *gerçeği*, yani en iyi arkadaşınla kardeşimin birlikteliği sayesinde tanıştığımızı söyleyebiliriz."

İ ekiyorum. "Bu çok *normal*."

"Keeley, bu gece senin uydurduğun saçma bir hikayeye ayak uydurmamı istemeden de yeterince zor olacak. Ayrıca, lke çapında birini takip etmek için çok ucuzum. Bunu biliyorsun."

Glyorum. Bu doğru. Onun ruh eşi olabilirdim ve muhtemelen Santa Monica'dan şehir merkezine bir Uber parası bile demezdi.

"Güzel. İlk neye aşık oldun?"

Gözlerini deviriyor. "Finansal olarak ne kadar dikkatlisin."

Bu iş felaketle sonuçlanacak. Graham bana *büyük* grnmediğimi söyleme zahmetine bile girmiyor. Shannon'ı bu duruma kendi isteğiyle düştüğüne ikna etmesinin imkanı yok.

"Yaşamak için ne yapıyorlar?" diye soruyor. "Görünüşe göre, bu zaten bileceğim türden bir şey."

"şimdi emekli oldular ama ikisi de İngilizce profesörüydü. Bu şekilde tanışmışlar. Shannon'ı annem için terk etti, o yüzden bu da hassas bir konu."

"Dur bir dakika," diyor inanmaz bir kahkahayla. "Az önce bana cidden babanın ve üvey annenin *İngilizce* profesörü olduğunu mu söyledin?"

"Buna inanmak gerçekten bu kadar zor mu? Sanki liseyi bitirmedim. Ben bir doktorum."

"Seni en son '*The Cast of Dawson's Creek: Where are they Now?*' kitabını okurken görmüştüm. Yani, evet, bir İngilizce profesörünün çocuğu olmanı beklemiyordum."

"ocukken eline her kitap aldığında seninle dalga geçen biri olsaydı, sen de okumaktan biraz soğurdun."

Shannon'ın benimle dalga geçtiği çok fazla örnek olmadan önce kitap okumaktan hoşlandığım bir zaman olduğunu neredeyse unutmuştum. "*Anne of Green Gables* mı?" derdi, kızına ya da babama bakıp gözlerindeki o eğlence ışıltısıyla. "Ben senin yaşındayken Milton okuyordum."

Sonunda pes ettim. Sanırım vazgeçmemiş olsaydım Graham'ın olmam gerektiğini düşündüğü kişiye biraz daha yakın olurdu.

"Bu arada onlar daha büyük," diye uyarıyorum evin önüne geldiğimizde.

Kısık bir kahkaha atıyor. "İkisinin de yaşlı görüldüğünü söyleyeceğimden mi endişelendin?"

"Kimsenin sana ince düşünceli dediğinden şüpheliyim. Kilomdan bahsetmediğin bir gün bile geçmedi."

Arabadan inerken "Bu doğru değil," diye karşı çıkıyor. "Seni teselli etmeye çalışıyordum ve iyi görünüyorsun."

"Doğru. *İyi görünüyorsun* tam da kadınların duymaktan hoşlanacağı türden bir iltifat. Her neyse, babam annemden çok daha yaşlı olduğu için, sanırım her zaman ziyaretçileri uyarmam gerektiğini düşünmüşümdür."

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor eve yaklaşırken.

"Yirmi yedi yıl."

Kaşlarını kaldırıyor ama kapıya yaklaştığımız için bir şey söylemiyor. İnsanlar -en azından bu evdekiler- annemi hep bir femme fatale olarak görmek istiyor. Hiç kimse kırk yedi yaşındaki bir adamın yirmi yaşındaki öğrencisiyle yatmasının berbat bir şey olabileceğini söylemiyor. Belki de Shannon'ın kendine söylemesi gereken şey budur, çünkü o adamın geride bıraktığı kadındır.

Ben daha zili çalmadan kapı açıldı. Ben ve Gemma'nın partisinden hemen önceki tatilden beri babamı görmemiştım. Geçen seferkinden daha kambur ve kır saçlı ve bu beni üzüyor. Annemi incitme şeklinden ne kadar nefret etsem de, tüm bunların altında bir yerlerde...

aslında ikimizi de önemsiyordu. Graham gibi o da doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Muhtemelen sürekli kötü adam gibi hissetmekten yoruldu.

Shannon'ı görmezden geliyorum, yaklaşıırken homurdanıyor ve babama dönüyorum. "Baba," diyorum içeri girerken, "bu Graham. Benim kocam." "Kocam," diye tekrarlıyor, sanki bu kelime onun için yeniymiş gibi söylüyor.

ÇILGIN uydurma şey hepsi ve Çocuklar vardır diyerek ve o değil Tabii ki O anlıyor.

"Ne?" diye bağırır Shannon. "Evlendin mi?!" Sesindeki nota şaşkınlıktan çok suçlamaya benziyor ve Graham bana yaklaşıyor, sanki fiziksel bir risk altında olduğumu düşünüyormuş gibi kolunu belime doluyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, bakışlarım babama dönmeden önce ona doğru kayıyor. "Aslında geçen Ocak ayında evlendik ama benim eğitimim ve onun işi nedeniyle-"

"Ocak mı?! Ondan hiç bahsetmedin bile!" Shannon tersledi.

Graham kaşlarını kaldırıp ona bakıyor ve boştaki elini babama uzatırken etrafımdaki kolunu sıkıyor. "Graham Tate," diyor babamın elini sıkarken. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Garip sessizlikler ve belirsizlikten başka bir şey beklemediğim şu anda o kadar yumuşak, nazik ve erkeksi ki.

Graham Tate görünüşe göre hissettiklerini saklamakta iyi.

"Jim Connolly," dedi babam. "Ben... bu bir sürpriz tabii ki."

"Sanırım baldızım Gemma'yı tanıyorsunuz," diye devam ediyor Graham.

"Anlamıyorum," diye tersliyor Shannon. "Haziran ayındayız. Beş aydır evli olduğunuzu bize nasıl söylemezsiniz?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama önce Graham konuşuyor ve kalçamı sıkıyor. "Belki de oturabiliriz? Keeley bütün gün ayaktaydı." Sesinde Shannon'a yöneltilmiş bir azarlama iması var. *Sen suçlamalar savururken misafirlerini hep fuayede mi bekletirsin?* diye soruyor ve göğsümde sıcak ve tatlı bir şey çiçek açıyor. Onun çocuğunu taşıdığım sürece Graham Tate kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyecek.

Mutfaka girdiğimizde Shannon'ın ilk evliliğinden olan kızı Sybil ve Sybil'in kocası Karl masada oturuyor. Shannon kızına "O evlendi," diyor. Sybil'e yönelik bu düz ifadede bir dünya gölge var, bir *ne yaptığına inanabiliyor musun?* Yanında da "*sana deli olduğunu söylemiştim*" var. Hayatım boyunca Shannon ve Sybil'in bana ve anneme karşı davranışları hep aynı oldu; annemin bir rol için seçmelere katıldığı haberi, ben küçükken bile yemek masasında bütün bir akşamın ortak bakışlarına ve kıs kıs gülüşmelerine yol açabilirdi. Annem ne zaman seçmelere *katılmamı* istese... alay konusu tamamen açıktı. "*Ben olsam nefesimi tutmazdım, Jennifer Aniston,*" derdi.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor babam biz yerimize otururken.

Gözlerim Graham'ınkilerle buluştu. Hâlâ takıntılı hastane sapığı hikâyemin bunu daha iyi satacağını düşünüyorum.

"Ben ve Gemma'nın partisini geçen sonbaharda birlikte planlamıştık," diye cevap veriyorum.

"Benim New York'a dönmem gerekiyordu ve Keeley de DC'ye gitmeye hazırlanıyordu," diye devam ediyor Graham, "beklemek istemedik ve kutlamalar biter bitmez Vegas'a doğru yola çıktık."

"*Vegas'ta mı evlendin?*" Shannon küçümsemesini gizlemeye çalışmadan oaktan sesleniyor. En eski anılarımda bile bana yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiriyordu ve bu sefer gerçekten yaptım. Hamile olduğumu öğrenene kadar sabırsızlanıyorum.

Graham onun ses tonuyla geriliyor ve sonra masanın altından eli benimkini sıkıyor. İçimden bir ürperti geçiyor - güzel elleri var. Kocaman elleri, geri kalan kocaman elleriyle uyumlu. Bir kez daha, onun geri kalanının aslında ne kadar büyük olduğunu hatırlayamamamın utanç verici olduğunu düşünüyorum.

"İdeal değil," diye katılıyor Graham. "Keşke Keeley'e planladığı düğünü yapabilseydim ama yine de çok özeldi."

Vay be. Graham'ın bana yalan söyleyebileceğini sanmıyorum ama benim adıma yalan söyleyebileceği kesin. *Teşekkür etmek* için elini hızlıca sıktım.

Shannon, "Bu kesinlikle *Melinda'nın* izleyeceği bir yol," diyor.

Annem öleli on dört yıl oldu ama Shannon yine de onu kötüleme fırsatını kaçırmıyor.

Konu Karl'a ve onun hukuk diplomasına, Sybil'e ve onun evinin önüne bir kasis koyd u r m a k için verdiği mücadeleye geliyor. Shannon ile on dakika boyunca çabalarının işe yaramamasının ne kadar adaletsiz olduğunu ve mahallesinden geçen insanların nasıl birilerini öldüreceğini tartışırlar.

Hız tümsekleri konusu nihayet bittiğinde babam bana dönüyor. "NIH'deki işin nasıldı?" diye soruyor.

"Bunun, tam da biz konuşmaya başlamadan önce duymak isteyeceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum.

Yiyin," diyor Shannon.

Graham'ın başı ona doğru dönüyor, çenesi kilitlenmiş. Tüm bunlara tanıklık eden birinin olması utanç verici ama buna alışkınım, bu yüzden onu görmezden geliyorum.

"Gerçekten iyi geçti-" Ben başlıyorum.

"Yemek odasına gidelim," diye araya giriyor Shannon. "Akşam yemeği hazır."

Babam yüzünü buruşturuyor ama onu resmi yemek salonuna kadar takip ediyor, her masada bir kadeh şarap var. İnsanlar hamileyken içmemeniz gereken şeylerin size cazip gelmediğini iddia ediyor ama ben hayatımda hiç bu kadar çok içki içmek istememiştim.

"Hukuk fakültesine başladığın için tebrikler Karl," diyor Shannon, hepimiz oturduktan sonra kadehini kaldırarak. "Ve sanırım Keeley ve Graham'ı da tebrik etmemiz gerekiyor, en azından sürdüğü sürece."

Graham sertleşir, sonra şarabını indirir. "Affedersiniz?"

"Ona ne dediğimizi biliyorsun, değil mi?" Shannon soruyor ve mideme bir şeyler oturuyor. *İşte başlıyoruz.*

"Shannon-" diye başlıyor babam sessizce.

"*Bebek Bolter,*" diye devam ediyor Shannon. "Bu Nancy Mitford romanından... Bolter, tıpkı Keeley'nin annesinin yaptığı gibi bir erkekten diğerine atlayan bir kadın. Keeley'e de *bebek bolter diyoruz* çünkü o da hiçbir şeye ya da hiç kimseye uzun süre bağlı kalmıyor."

Bu lakaba alıştım. Artık pek fark etmiyorum ama Graham'ın bunu duymasından nefret ediyorum. Muhtemelen benim hakkımda dūřündüğü tüm olumsuz şeyleri pekiştiriyor olmasından nefret ediyorum.

Graham, "Sekiz yıldır tıpla uğraşıyor," diyor. Sesi keskin, bir uyarı gibi.

Shannon bana dōnerek, "*Okulda kaldı*," diye dūzeltiyor. "O iřte sadece birkaç aydır çalışıyorsun, değil mi? Can sıkıntısı henüz başlamadıysa, başlayacaktır."

"Shannon," diye yalvarıyor babam sessizce, ama beni savunmak için daha ileri gitmiyor. Zaten onu durduramazdı ve ne yaparsam yapayım bir hata bulmayı başaracaktı.

Tıp faköltesini bırakmayı seçseydim, bir dōnek olurdum, ama kaldım ve yine de bir dōneęim. Beverly Hills Skin'de on yıl boyunca kalabilirdim ve nihayet devam ettiğimde Shannon, "*Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum*" diyecekti. Ama o da haklı. İşimi sevmiyorum ve elimden gelse bırakırdım ve bunun için binlerce neden sıralayabilsem bile, bunun ne kadar az şey ifade ettiğini de biliyorum. Annem birini her terk ettiğinde, bir işin artık ona göre olmadığına her karar verdiğinde, bir nedenler listesi vardı. Belki benimkiler de onunkilerden daha geçerli değildir.

Tabağıma bakıyorum, kendimi kurşuni hissediyorum ve sessizce çatalımı alıyorum, söylenenleri görmezden gelmeye ve sadece geceyi atlatmaya hazırlanıyorum.

Ama Graham'ın eli benimkinin üstüne dūřüyor ve yapmamamı söylüyor. řok olmuş bakışlarını üzerimde bulmak için başımı kaldırıyorum ve beni Shannon'ın gözlerinden gördüğünden endişeleniyorum - tüm büyük sorumsuzluğumu, genetik beceriksizliğimi.

"Buna katlanmayacağım," diyor sessizce. "Ve sen de öyle." Ayaęa kalkıyor ve elimi çekerek ona katılmamı istiyor. "*Doktor* olan eřim sekiz yıldır aynı alanda çalışıyor. Ve sanırım bahsettiğim gibi, o benim *karım*, bu yüzden gelecekte lakaplarını ve yorumlarını kendine saklamamı öneririm. Zaten bunu yapmak isteyebilirsin Shannon, çūnkü bunlar seni küçük ve kıskanç gösteriyor."

Beni odadan dışarı çekiyor, parmakları parmaklarıma sıkıca sarılıyor ve beni Volvo'ya bindirene kadar tökezleyerek ve şok geçirerek götürülmeme izin veriyorum.

Yemek daha yeni başlamışken ayrıldığımıza inanamıyorum. Daha da ötesi, bunu beni savunmak için yaptığına inanamıyorum.

"Özür dilerim," diyor ikimiz de arabaya bindiğimizde. "Ama sana böyle davranmasına izin vermemeliydi ve sen de buna izin vermemeliydin. Yani, ne oluyor Keeley? Sana sebze yemeyi dene desem, bıçağın fırlatılmasını bekliyorum ama sen Shannon'ın istediğini söylemesine izin veriyorsun."

"Neden doktor olduğumu biliyor musun?" Hüzünlü bir kahkahayla soruyorum. "Çünkü annem ölüm döşeğindeyken keşke tıp fakültesine gitseydim demişti. Daha sonra bundan bahsettiğimde Shannon, '*Sanki annen bir şeye o kadar uzun süre bağlı kalabilirmiş gibi*' dedi. Bu ne kadar berbat bir şey? Sırf sevmediğim bir kadına, ölmüş bir kadın adına bir şeyler kanıtlamak için kariyerimi seçtim ve yine de bir işe yaramadı."

Elimi sıkmak için konsolun üzerinden uzanıyor. "Keeley, insanlar her türlü şeyi yanlış nedenlerle yaparlar. Ebeveynine bir şey kanıtlamak için diploma alan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bu senin başardığın şeyden bir şey eksiltmez ve onun da bunu eksiltmesine *izin veremezsin*. O muayenehanede kalsan da kalmasan da, pek çok insanın arzuladığı ama çok azının elde ettiği bir şeyi başardın."

Ağzımın kenarlarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Orada bana karım dedin."

"Teknik olarak öylesin." Elmacık kemiklerini iki renk lekesi süslüyor.

Bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Her şey olup biterken ne düşündüğümü ona söylememeye karar verdim: bunu ciddi biri gibi söylemişti. Önemseyen biri gibi. Ve bir an için neredeyse öyle olduğunu düşündüm.

GRAHAM

Shannon'ın ona davranış şekli beni çileden çıkardı • Ve Keeley'nin Tanrı biliyor ya, normal şartlar altında kendi ayakları üzerinde durabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipken buna izin vermek göğsümün ortasına saplanan bir kıymık gibi. Bir parçasının Shannon'ın haklı olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum.

Yine de, herkesin ondan beklentilerini düşük tutmaya neden bu kadar kararlı olduğu hakkında çok şey açıkladı.

Telefonda konuşurken onu dinledim - işinde iyi olduğu belli. Ama sonra telefonu kapatıyor ve beni "*çikolatalı sandviç kremalarının sağlıklı olduğuna*" ikna etmeye çalışıyor çünkü adında *sandviç var* ya da bebeğin saçı benimki gibi koyu renkse ne kadar sürede açabileceğimizi soruyor. Sanki yetkinliğinin en küçük kanıtının bile kendisine karşı kullanılacağından korkuyor.

Eminim Shannon'la birlikte büyürken bu ona karşı çok kullanılmıştır ve herkesin onun hakkında sürekli en kötüsünü düşünmesine izin vermek daha kolay hale gelmiştir. En başta denemediysen kimse seni başarısızlıkla suçlayamaz. Ama çocuğumuz doğmadan önce denemeye başlamasını istiyorum.

Eve geldiğinde ona "Bu akşam birlikte yemek yaparız diye düşünüyordum" dedim. Planlanandan daha geç gelmişti, şüphesiz patronlarına hamile olduğunu söylemeyi reddettiği için.

Yüzündeki bir tutam saç bikkınlıkla savuruyor. "Sadece... birlikte sipariş veremez miyiz?"

"Keeley, geçen hafta bana yemek yapmayı öğrenmen gerektiğini söylemiştin. Bu çocuk gerçek yemek yiyebilecek yaşa geldiğinde, her akşam hamburger sipariş edemezsin."

"Her gece hamburger almazdım." Pes ederken omuzları çöktü. "Peki, bırak da üstümü değiştireyim."

Birkaç dakika sonra tayt ve Tulane tişörtüyle çıkıyor. Onu başka bir erkeğin kıyafetleri içinde görmek beni neden sinirlendiriyor? Birlikte değiliz ve dürüst olmak gerekirse, geçmişte bu tür şeyler daha az umurumda değildi. Anna beni kışkırtmak için sürekli eski sevgilisinden bahsediyordu ve bunun bir etkisi olmadığı için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

"Belki de yeni kıyafetler almanın zamanı gelmiştir," diye teklif ediyorum, niyetimden biraz daha sert bir şekilde.

"Yeni bir sayfa açıyorum." Çenesini yukarıda tutuyor. "Artık harcama yok."

Hiç giymediği bir elbiseye sekiz yüz dolar vermekle hamile kıyafetleri almak arasında dünya kadar fark var ama şimdi tartışmanın sırası değil. Sweatshirt'e tekrar bakıyorum. *Ona lanet olası hamile kıyafetlerini kendim alacağım.*

Yanıma geliyor, önündeki tabakta duran çiğ tavuğa bakıp burnunu kırıştırıyor.

"Önce yumurtaya sonra da galeta ununa bulayacaksınız." Göstermek için bir tavuk göğsü alıyorum. "Hiçbir şey daha kolay olamazdı."

"Sipariş vermek daha kolay," diye mırıldanıyor ama ellerini yıkamadan önce at kuyruğunu sıkmak için arkasına uzanıyor ve bir anda bir anı beni çarpıyor: Geçen kıştı, partiden sonraydı ve saçları çok farklı bir nedenden dolayı özenle yapılmış topuzundan dökülüyordu, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "*Beni öptüğünde,*" dedi, "*nasıl düşüneceğimi unutuyorum.*" Ben zaten

Sarhoş bir takılmadan daha fazlası olduğumuzu biliyordum, ama o an onun da bunu anlamasını umuyordum.

İstemeye istemeye tavuğu yumurtaya buladı, ama bunu bir felaket haline getiriyordu, bu yüzden ben devraldım ve parçaları kızartma tavaasına taşıırken ona izlettim.

"Kalamity ismi üzerinde daha fazla düşündünüz mü?" diye soruyor.

Ona bir bakış attım. "Sizi temin ederim, bunu hiç düşünmedim bile. Peki ya Esther?"

"*Esther* mi? Bu isim İncil'de geçmiyor mu?"

Spatulayı alıyorum ve tavuğun yanmasına izin verdiği için onu yoldan çekiyorum. Tezgâha oturup çalışmamı izliyor.

"Bildiğiniz isimlerin yarısı İncil'den."

"İncil'imde İsa'nın arkadaşları Keeley ve Graham'ın hikâyesi eksik olmalı. Yolculuğa falan mı çıktılar?"

"Yolculukların İncil'de çok fazla yer aldığından emin değilim."

"Kesinlikle öyle. Sadece kulağa pek eğlenceli gelmiyorlar. Gerçi İsa'nın su üzerinde yürüdüğü yer... Orada uyuşturucu kullanılmadığını söyleyemezsiniz. Burning Man'de mantar kullandım ve size söyleyeyim... Çok şey *gördüm*."

Tavuk pişince masaya geçiyoruz. Keeley ilk ısırığını alıyor ve inliyor, çünkü beni kendimi ayarlamaya zorlamadan hoşuna giden bir yemeği yiyemiyor.

"Bu iş bittiğinde," diyor, "bütün işi sana yaptırırken bana yemek yapmayı öğretiyormuşsun gibi davranmamızı gerçekten özleyeceğim."

Gülümsemem azalıyor. "Bu konuda... bu nasıl bitecek?" Shannon'ın herhangi bir konuda haklı olduğunu düşünmesine izin verme fikrinden gerçekten nefret ediyorum. "Artık birlikte olmadığımızı açıklamak için ne diyeceğiz?"

"Oh, beni terk etmek zorunda kalacaksın. Suçsuz kalmam gerekiyor. Ama merak etme, hepsi içten içe beni suçlamaya devam edecek." Başını eğdi, yeni bir düşünceye kapıldı. "Tabii onlara bana vurduğunu söylemezsem."

Şok içinde ona bakıyorum. "Keeley, *hayır*. Onlara sana vurduğumu söylemeyeceksin." İç geçirdi. "O zaman bir plan yap."

Yutkunuyorum. "Sadece... evli kalabiliriz. Eğer istediğin buysa."

Çatalı bir gürültüyle tabağına düşüyor. "Eğer istediğim şey neyse? Babamın onayı mı?"

İrkildim. "Hayır. Evlilik. Bak, bu konuyu daha önce de açardım ama sen... yani... bu konunun her yönüne son derece düşmanca yaklaşıyordun, o yüzden zamanlama doğru değildi. Ama eğer istediğin buysa-"

Çenesi açık kaldı. "Hayır. Tanrım. *Hayır*."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu beklediğim zarafet ve diplomasiyle halletmeyi başardın."

Elime dokunuyor. "Çok nazıksın. Ama 1850'de değiliz. Bekar bir anne olmak tamamen normal ve belli ki ben korkunç bir eş olurdum."

"İyi bir eşi iyi bir eş yapan niteliklerin muhtemelen iyi bir anneyi yapan niteliklerle aynı olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Ne gibi?"

Omuz silkiyorum. "Yemek, temizlik, çamaşır..."

"Siktir git. Bunları kendim için bile yapmıyorum, o yüzden bir *erkek için y a p m a y a c a ğ ı m a* eminim. Bunların hiçbirisi bir eşin *işi değil*."

"Peki, sence bir eşin işi *nedir*?"

"Aktüeryal tablolarla ilgili sıkıcı hikayelerinizi dinliyormuş gibi yapın," diye başlıyor.

"Ben aktüeryal tablolar kullanmıyorum. Bunu size kaç kez söylemem gerektiğinden emin değilim." Şimdiye kadar bunu bildiğinden ve sadece benimle dalga geçmek için söylediğinden eminim. En azından öyle umuyorum.

"Peki, gerçekte her ne yapıyorsan onunla ilgili sıkıcı hikayelerini dinleyeceğim, futbol takımının büyük bir maçı kaybettikten sonra bütün öğleden sonra etrafında dolanacağım, sık sık oral seks ve yıldönümü analları yapacağım."

"*Yıldönümü anal*?"

"Bilirsin, yılda bir kez falan. Bu bir şey."

"Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Sırıtmakla savaşıyorum ve başarısız oluyorum.

"Bunu çok sık yapamazsınız yoksa o bölge yerine oturmayabilir" diyor.

"Yani, bilirsiniz, yılda birkaç kez. Yıldönümleri, özel günler."

"Anal seksin *seyrekliğine* itiraz etmiyordum. Sadece bu kadar açık bir şekilde teklif edilmesine şaşırdım," diyorum ve sonunda gülümseme isteğime boyun eğiyorum. "Ama seninle evlenmenin o kadar da korkunç olmayabileceğini düşünüyorum. Belki de aceleci davrandım."

Bana bir peçete fırlattı ve ben güldüm.

"Yıldönümü anal," diyorum tabaklarımızı lavaboya götürürken.

"Nereden buluyorsun lan bunları?"

KEELEY

HAZİRAN

Bir rutine girdik ve sanırım bundan nefret etmiyorum.

Yemekleri genellikle Graham pişiriyor ve beni yemeğimizin gerçekten mahvolmasına yol açmayacak küçük şekillerde yardım etmeye zorluyor. Akşam yemeğini televizyon izlemek yerine masada yememiz konusunda ısrar ediyor. Graham sanki birdenbire *The Today Show'un* ebeveynlik uzmanı oluvermiş gibi, "Yemekler çocuğunuzun günü hakkında konuşmasını sağladığınız zamanlardır," diyor ama haklı olabilir. Annemin her akşam babası ve kız kardeşiyle birlikte televizyon tepsisinde yemek yemekle ilgili güzel anıları vardı ve biz de öyle yaptık, ama bu her zaman ideal olduğu anlamına gelmiyor.

Yemekten sonra birlikte televizyon izliyoruz ve bazen kitap okuyoruz. Ona Pinkberry ya da Froot Loops istediğimi söylediğimde beni götürmeye razı oluyor. Ve evet, Hot Tamales yiyip *The Bachelor'ı* izlemeyi gerçekten istediğim geceler oluyor, ama bunda da bir şey var. Gittiğinde özleyeceğim.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor. Kanepedeyiz, ayak parmaklarım onun kalçasının altına sıkışmış.

Telefonuma baktım. "*Biraz Kilo Vermek İsteyen Ünlü Çocuklar*."

Gülüyor. "Bunu uyduruyorsun."

"Belli ki benim zevkimin ne kadar düşük olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Sırıttıyor. "Seksi bir adam kaçıran' hakkında bir film için bastırıldığında oldukça iyi bir fikir edindim."

Onu tekmeledim. "Hey, Julie'nin Cumartesi günü önerdiği derse gitmek ister misin?"

Şu anda yirmi beş haftalık hamileyim. Ebeveynlik dersleri alabileceğimiz bir noktada olmamız bana her şeyi çok gerçekçi hissettiriyor. Çok kısa bir süre içinde gerçek, canlı bir bebekten sorumlu olacağım ve o burada olmayacak.

Boynunun arkasını kaşıyor. "Bu hafta sonu biraz yoğun. Büyük teyzem Boston'dan geliyor."

Tavrında beni endişelendiren bir ketumluk var. "Bizimle kalmıyor, değil mi?"

Adam başını sallıyor. "Hayır, Cuma sabahı geliyor. Onu Getty'ye götürürüm diye düşündüm ve-"

Elimi dramatik bir şekilde yüzüme götürüyorum, sanki baygınlık geçiren Scarlett O'Hara'ymışım gibi. "Getty mi? Tanrım. Bunun için geleceğimi düşünmediğini söyle bana."

Gözlerini deviriyor. "Sen her konuda bu kadar iyi davranırken nasıl yapmayayım? Getty'nin nesi varmış?"

Kendimi dik tutmaya çalışıyorum. "Kimse müzeleri, sanat galerilerini ya da kiliseleri *gerçekten* sevmez Graham. Bunlar sadece akşam yemeği ve içki içmek için bir bahane. Bilirsin, *'hey, Getty'de buluşalım ve sonra bir şeyler içelim'*."

"Müze ve galerilerden gerçekten hoşlanan insanlar olduğuna eminim."

"Sıkıcı insanlar," diye cevap veriyorum ona sırtarak. "Tamam, belki de her şey sıraya girmiştir."

Bakışları *ilgiye* çok benzeyen bir şekilde üzerimde duruyor ama nedenini anlayamıyorum. "Getty yerine *doksan yaşındaki büyük teyzemle* ne yapmam gerektiğini düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum o zaman."

"İçki içiyor mu? Ben olsam oradan başlar ve rüzgarın sizi nereye götüreceğine bakardım."

Telefonunu bıraktı ve bana doğru döndü. "Büyük teyzem ülkenin öbür ucuna uçuyor ve senin önerin onu bir bara götürmem. Bir *günlüğüne*."

Bir omuz attım. "İrlandalı ve Bostonlu. İlk kez bir barda gün geçirdiğinden şüpheliyim."

Ağzı sanki gülmek istiyormuş gibi hareket ediyor. "*Bu* saldırgan bir klişe."

"Eğer yanıyorsam, bunun tek nedeni bir barda kendine bir gün ayıramayacak kadar bebek üstüne bebek doğurmakla meşgul olmasıdır."

Başını sallar. "Keeley... Tanrım. Bu da *başka bir* saldırgan klişe."

"A, bunları söyleyebilirim çünkü ben İrlandalıyım. Ve B, kaç çocuğu vardı?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum." Gülüyorum.

"Altıdan fazla o zaman?"

İç çekiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sekiz. Bu hala bir klişe. Ama her neyse... Seni biraz ilgilendiriyor. Annemin evindeki bir parti için uçuyor."

"Bu ne-"

"Parti herkesin seninle tanışabilmesi için."

Çenem açık kalıyor. "*Ben mi?*" diye tekrarlıyorum, aniden gerilerek. Çünkü Graham'ın ailesi çok kalabalık. Üç erkek kardeş, iki üvey kız kardeş, çeşitli eşler ve sevgililer. Bunların ne kadarının sahte olduğunu çok iyi bilen en iyi arkadaşım da dahil. "Graham, ne *oluyor* dostum? Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Yeni öğrendim." Bir elini ayağıma doluyor ve ben kabul edene kadar onu rehin tutmayı mı planladığını merak ediyorum. "Sen eve gelmeden hemen önce. Bak, bunun çok fazla olduğunu biliyorum ve inan bana, tüm bunlar hakkında anneme yalan söylemekten nefret ediyorum ama... istediğin buydu."

Kısa süreli bir suçluluk hissettim. Sadece Shannon'dan duyacağım üzüntü ve Graham'ın annesiyle gelecekte bir noktada karşılaşma ihtimalinin çok güçlü olması nedeniyle istediğim şey *buydu*. Belki de bunu istemem adil değildi.

"Peki," diyorum iç çekerek, "ama Tulane sweatshirt'ümü giyebilirsem."

Bana ters ters bakıyor. "Bir gün o sweatshirt ortadan kaybolacak."

Komik olan şu ki, sesi kıskanç geliyor. Sanki onun çocuğunu doğurup doğurmadığımdan bağımsız olarak beni önemsiyormuş gibi. Şimdi çok kaslı kalçalarından birine bastırıldığı ayağımı sıkıyor ve gerçekten durum böyle olsaydı nasıl olurdu merak ediyorum.

"Öpüşmemizi talep etmeyecekler, değil mi?" Cumartesi gecesi en kötüsüne hazırlanarak sordum.

Sürücü koltuğundan bana bir bakış attı. "Ne tür insanlar *öpüşmemizi ister ki*?"

"Bu filmlerde her zaman oluyor. Kendinizi bir öpücük kamerasında bulmadan ya da birinin ailesi talep ettiği için öpüşmek zorunda kalmadan sahte bir ilişki yaşayamazsınız."

"İzlediğim hiçbir filmde ya da okuduğum hiçbir kitapta böyle bir şey olmadı."

"Okuduğun ekonomi kitabında sahte bir ilişki mecazı olsaydı, haftalar önce bitirmiş olurdun."

Bol realite TV programları sayesinde aşına olduğum Newport'un pastoral sokaklarına girdikten sonra annesinin evine vardık.

Daha önce fotoğraflarda görmüştüm ama sokaktan hiç bu kadar ihtişamlı görünmemişti: İspanyol kiremit çatılı, ahşap kapılı ve uzun bir penceresi olan iki katlı devasa bir bina.

Zaten araba dolu olan garaj yolu. Fotoğraflarda olduğundan çok daha etkileyici.

"Annen *Real Housewives'a* çıkmalı. Bu inanılmaz bir şey. Böyle bir yerden geldiğini asla düşünmezdim."

Dudakları sıkıca bastırıyor. "Ben buradan gelmedim. Annem ve Walter birkaç yıl önce, onun şirketi yükselişe geçtikten sonra buraya taşındılar."

Graham'ın babası öldükten sonra zor yıllar geçirdiklerini unutmuşum. Tabii ki bir malikanede yaşamıyorlardı.

"Annem... bazı konularda hassastır," diye devam ediyor. "Çocukluğumuzdan beri. Onun yanında mümkün olduğunca çocukluk meselelerinden bahsetmemeye çalışıyoruz."

Yüzünde, annesinin ne konuda hassas olduğunu sormamam için beni uyaran bir şey var. *Ne zaman* annesinden bahsetse yüzünde aynı şey oluyor.

"Biliyor musun, Newport'a biraz daha yakın yaşasaydık, annen babamla evlenebilirdi. Üvey kardeş olurduk."

"Sanırım ucuz atlattık," diyor kapımı açarken. "Çok iyi bir küçük kız kardeş olurdum," diye itiraz ediyorum.

Bir tüy kadar hafifmişim gibi beni oturduğum yerden kaldırıyor, bakışları yüzüme, dudaklarıma, sonra da uzağa düşüyor. "Olmayacağını söylemeye çalışmıyordum. Hadi ama. Şu işi bitirelim. Bu iş iki saat içinde bitmezse doğum sancısı çekiyormuş gibi davran."

Ahşap kapıdan içeri giriyoruz ve çocukken özlemini çektiğim türden mutlak bir kaosla karşılaşyoruz. Bir futbol topu havaya fırlıyor, ardından bir kadın "*evde futbol oynanmaz!*" diye bağılıyor. İki erkek kardeşi top için güreşiyor ve annesi sanki uzun zamandır kayıp bir arkadaşımıymışım gibi kollarını bana dolamadan önce onların yanından yavaşça geçiyor.

"Keeley, seni tekrar görmek çok güzel!" diye ağlıyor.

Oğluyla sarhoş bir şekilde evlendiğim hafta sonu onunla yapmış olabileceğimiz konuşmalar hakkında ilk kez endişeleniyorum.

Umarım hiçbirisi Altı Bailey ile ilgili değildir.

Graham küçük kardeşlerinden biri tarafından sürüklenerek götürülürken, Jeannie Tate beni duvarları kendi oğullarının ve Walter'ın kızlarının fotoğraflarıyla kaplı evin içinde gezdiriyor. Bebek fotoğrafları görmeyi umuyordum, çocuğumuzun neye benzeyebileceğine dair bir ipucu elde etmek için, ama hiç yok. Bunun yerine Graham'ın bir aile fotoğrafında fotoğrafçıya dikkatle bakan garip bir genç olduğunu ve daha yeni bir fotoğrafta biriyle el sıkıştığını ve yıkıcı derecede yakışıklı görüldüğünü görüyorum. Çerçeve diğerlerinden farklı ve elle boyanmış gibi görünüyor. "Buna bayıldım," diyorum annesine, çerçeveye dokunarak.

"Ah, doğru, onu indirmeliyim." Gözlerini kırptırıyor, kelimeleri karıştırıyor. Rahatsızlığı o kadar belli ki acı veriyor ve nedenini anlayamıyorum. Ondan bunu bana *vermesini* isteyecek değildim ya. "Bunu Noel'de almıştım. Hediye olarak ama neyse, Walter ızgarayı bitirene kadar dışarı çıkalım."

Beni büyük bir havuza bakan geniş bir terasa götürdüler. Walter, Graham'ın üvey babası, ızgaradan el sallıyor ve ben rahat bir sandalyeye itilip üvey kız kardeşleri Gracie ve Noah, büyük halası ve annesiyle çevreleniyorum.

"Graham'ın baba olacağına inanamıyorum," diyor Gracie. "Ne doğuracağını öğrenecek misin?"

"Henüz karar vermedik. Bizim için yazıldı ve bir zarfa konuldu."

"Bu gerilime nasıl dayanabiliyorsun?" Noah ciyaklıyor. "Ofisten çıkmadan önce o şeyi yırtıp açardım."

"Oda için bir tema düşündün mü?" diye soruyor annesi.

"Hayır..." Çimenlerin üzerinden Graham'a bakıyorum ve paniğin ilk sancılarını hissediyorum. Sanırım yapmalıyız. Muhtemelen mobilyalara bakmamız gerekiyor.

"İş konusunda ne yapacaksın?" Gracie soruyor. "I-"

"Odayı bir an önce hazırlamalısın," diyor büyük teyzesi. "Bebeği neredeyse üç ay erken doğan bir kız tanıyordum ve beşiklerin hepsi sipariş edilmişti. Zavallı çocuk hastaneden taburcu olduktan sonra iki ay boyunca beslenme tüpüne bağlı olarak bir Pack 'n Play'de uyudu."

Öksürüyorum. "Üç ay erken mi?"

"Berbattı." Dizimi okşamak için öne doğru eğildi. "Hazırlıklı olmak en iyisi."

"Yani henüz bir beşik ya da araba koltuğu almadınız mı?" Jeannie soruyor. "Özellikle beşik için güvenlik derecelendirmelerini kontrol etmeliyiz. Çıtalar birbirinden çok uzaksa bebeğin kafası sıkışabilir."

Göğsüm sıkışmaya başlıyor ve çimenlerin üzerinden beni izleyen ve kaşlarını çatan Graham'a bakıyorum. Yapacak çok şey var ve ben ne zaman vakit bulacağım?

Jeannie ellerini göğsünde birleştirerek çırpıyor. "Mobilyalarını satın almak istiyorum. Los Angeles'a geleceğim ve alışveriş yapacağız. Gerçi daha büyük bir yer almayı düşünüyorsan, taşınana kadar beklemeliyiz. Beşiği sökmek zorunda kalmak istemezsin - asla doğru şekilde bir araya gelmezler ve Tanrı korusun içinde bebek varken çökebilir."

Çöküyor mu? Ne oluyor lan?

Yutkunuyorum. "Taşınmayı konuşmadık."

"*Şimdi* hareket edemezler," diyor Gracie. "Sadece birkaç ayları kalmışken olmaz. Sadece bu hareket bile onu doğuma götürebilir."

Tanrım, sanki çok yakınmış gibi bunu tartışıyorlar ve - aman Tanrım - *öyle mi?* Nefesim titriyor. Üç ay önce hamilelik testi yapıyordum ve hala dün gibi geliyor. Üç ay sonra, aslında daha da az.

-Anne olacağım. *Bana* bağlı çaresiz bir insan olacak, bir zamanlar yanlış göstergeye baktığı için arabasının benzininin bitmesine izin veren bir insan. Bütün bir hafta boyunca üzümlü gazoz ve İsveç Balığı ile yaşayan biri.

"Yukarı," diyor Graham.

Ona göz kırpyorum ve sonra ayağa kalkıyorum.

Yerime oturuyor ve sanki her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi beni tek bir hamlede kucağına çekiyor. Ve ben hemen kendimi daha iyi hissettim. Önümüzde ne olursa olsun, o her şeyin yolunda gittiğinden emin olacak.

"Kız kıza konuşmamızı bölüyorsun Graham," diyor Noah.

"'Kız kıza konuşmanızın' karımı taciz etmek anlamına geldiğine dair çok güçlü bir his var içimde."

Karım. Bunu söylediğinde neden bu kadar küçük, tatlı bir heyecan duyduğumu bilmiyorum. "Biz sadece bebek odası için bir tema öğrenmek istiyorduk. Cinsiyetini öğreneceksiniz, değil mi?" diye soruyor annesi.

"Keeley öğrenmediğinizi söyledi, ama dekorasyon çok daha kolay olacak ve eğer bir duş düzenlersek-"

"Anne, dur," diye emrediyor, beni daha yakına çekiyor, eli kalça. "Başka soru yok."

Bedenim sakinleşiyor, göğsümdeki gerginlik hafifliyor. Ona gülümsüyorum ve o da bana gülümsemenin en zayıf başlangıcını veriyor, bunu daha çok gözlerinde görüyorum.

"Tamam, ama isim düşündün mü?" diye ısrar ediyor annesi.

Gülümsemem artıyor. Bu sabah erkek çocuk için Khal Drogo'yu önerdim ve o da bana oğlumuzun yüzünde dövme olacağını ve içmeden önce hapis yatacağını söyledi.

"Henüz çözemedik," diyorum onlara. "Ama *Graham Esther'i* seviyor bir kız için."

Burunları kırışır. "Graham," diyor Gracie, "*hayır.*"

Kulağıma karşı gülüyor. "İyi oynadın, ama bu ona K ile Kalamity adını vereceğimiz anlamına da gelmiyor."

Akşam yemeği neredeyse hazır olduğunda kalabalık dağılır, işte o zaman Ben ve Gemma özürlerle dolu bir şekilde gelirler. Yeni yavru köpekleri Lola'nın patisinde bir kesik vardı ve veteriner gitmesi gerekiyordu. Ben, Graham'ı ızgaraya doğru sürüklüyor ve Gemma ile bana herkes yemeği hazırlamak için koşuştururken dinlenmemiz söyleniyor.

Çimenlerin üzerinden Graham'a bakarken ona köpek yavrusunu soruyorum. Bana sırtıyor ve saatine bakıyormuş gibi bir hareket yapınca gülüyorum.

"*Bu çok ilginç,*" diyor Gemma.

"İlginç değil," diye cevap veriyorum. "Korkunç. Burgerlerin sorumluluğunu Graham'a bırakırsak, sağlıklı boklarla dolu olacaklar ve bahse girerim benimkine peynir bile koymayacak."

"Bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun. Artık birbirinizden *hoşlanıyorsunuz.*"

"İyi *geçiniyoruz.* Bu birbirimizden *hoşlandığımız* anlamına gelmez."

Margarita bardağını dudaklarına dayayarak bana bakıyor. "Birbirinizden hoşlandığınıza karar verseniz çok mu kötü *olurdu?*"

"Bu sadece kötü bir fikir. Bu yüzden insanlar yeni çoraplarını ateşe atıyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu... Bununla ne demek istediğini bile bilmiyorum." "Demek istediğim, eğer bir şey yaparsak, **b u** ilişki biter ve sonra velayeti bölüşmek zorunda kalırız, birimiz sinirlenir ve her şeyi berbat hale getirir ve ikimiz de biliyoruz ki kalan ben olurum ve Graham kızgın."

Elimi sıktı. "Bazı aşk hikayeleri mutlu sonla biter, bilirsin."

Evet, ama benimkinin olmayacağını zaten biliyorum. Sorun da bu zaten. Hiçbir aşk hikayesi mutlu sonla bitmez, ama benimle ilgili hikayeler diğerlerinden çok daha az garantiye sahip.

Bizi içeri, masaya çağırdılar. Noah'nın yanına oturdum ve yanımdaki koltuğu hâlâ Walter'la dışarıda olan Graham'a ayırdım.

Noah, Ben ve Gemma'ya bakarak, "O kadar kötü durumda ki," diye fısıldıyor. "Onu nasıl izlediğine baksana."

Bakışlarım onunkileri takip ediyor. Gemma, Lola'yı eğitmenin en iyi yolu üzerine konuşuyor ve Ben onu dinleyip zihninde bir çürütme hazırlarken neredeyse delicesine aşık görünüyor.

"Amaç bu," diyor Noah. "Gözlerinizi ayırmak istemeyeceğiniz biriyle birlikte olmak, size *bulunduğunuzu* hissettiren biriyle birlikte olmak. Bu Tate çocukları tüm kalpleriyle seviyorlar."

Graham bir gün böyle birini isteyecek, Ben'in Gemma'ya baktığı gibi birine bakacak ve bu ben olmayacağım. Tam diğer tarafımdaki koltuğa kayarken bu fikir beni sertçe yutkunmaya itiyor.

"Aman Tanrım, hala köpek hakkında mı konuşuyorlar?"

Gülüyorum. "Gemma'nın bir sürü teorisi var, öğrenince şaşıracaksın."

"Aslında," diyor Gemma, bana bakarken gözleri muziplikle parlıyor, "gelecek hafta sonu eve bakmaya ne dersin diye soracaktım. Ben ve ben Santa Barbara'ya gitmekten bahsediyorduk."

Neden *hayır* diyeceğim bir şeymiş gibi davrandığını anlamıyorum. *Bir köpek yavrusu mu? Bomba gibi evinin hafta sonu için emrime amade olması mı?* "Elbette," diye cevap veriyorum. "Evini seviyorum."

"İkinizi de kastetmiştim tabii ki," diyor. "İnanın bana, Lola'yla tek başınıza uğraşmak istemezsiniz."

Oh.

Dönüp Graham'a bakıyorum. Birkaç hafta önce yanımda olsa hayal kırıklığına uğrardım ama sanırım artık öyle hissetmiyorum. Kendi nadiren gülümseyen, para odaklı tarzıyla eğlenceli biri.

"Elbette," diyor.

Walter ayağa kalkar ve kadehini kaldırır. "Graham ve Keeley'nin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Buna neyin yol açtığından emin değilim ama daha fazla memnun olamazdık. Ailemize hoş geldin, Keeley."

İşte o zaman Colin *tam da tahmin ettiğim gibi* "Öp!" diye bağırıyor ve diğer Tate'ler de katılıyor. Gemma bile, eski arkadaşım.

"Öp! Öp! Öp! Öp!"

Tanrım. Birini tüm ailesinin önünde ilk kez öpmek istemek gibisi yok. En azından ilk kez ayıkken. Bunun olacağını *biliyordum*.

olur.

"*Sana söylemiştim*" demek için kaşlarımı kaldırdım.

Graham yutkunuyor, bana bakarken bakışları kararsız. "Yapmak zorunda değiliz," diyor nefesinin altından.

Öne doğru eğilirken elimi göğsüne bastırıyorum. "Ağzımla daha kötü şeyler de yaptım."

Gözlerinde küçük bir parlama var, bir kıvılcım dans ediyor. "Hatırladığım kadarıyla kesinlikle *daha kötü* değillerdi."

Neyi kastettiğini anlamam bir saniye sürüyor ama tepki verecek zamanım yok çünkü eli kalçamda ve bana doğru eğiliyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, dolgun ve şaşırtıcı derecede sert ve kesin, sanki burada ne yaptığını tam olarak biliyor ve bunu binlerce kez yapmış gibi. Sanki yapmak istediği bir şeymiş gibi.

Ağzı sıcak ve sabununun kokusu hoşuma gidiyor. Kendimi ona bırakıyorum. Lanet bir duvar gibi inşa edilmişti ve ani bir deja vu yaşadım.

Bunu yaptık ve olmasını ben istedim. Ondan bunu yapmasını *istedim*. Ona lanet bir ağaç gibi tırmanmak istedim.

Geri çekiliyor ve bir an için alt beynim *hayır, bekle diyor*. Sonunda doğruluyorum, şaşkınlıkla ona göz kırpiyorum. Az önce yarattığı etkiyi tam olarak biliyormuş gibi ağzı kıvrılıyor: onu öpmek bir uyuşturucu gibiydi, zihnimi zar zor çalışana kadar yavaşlatan bir uyuşturucu. Belki de onunla evlenmek istememin nedeni buydu - beni uyuşturdu, bir nevi.

Zihnim gecenin geri kalanında yavaş kalıyor ve tamamen yanlış şeylere odaklanıyor.

İnsanlar Colin'e nişanlısının hiçbir şeye gelmemesi konusunda takılıyorlar ve ben hala o öpücüğü düşünüyorum. Sadece bir hamburger kaldığında, Colin ve Simon onun için gürüşüyor ve Simon Colin'in yüzüne dirsek atarak kazanıyor. Ve ben Graham'ın ağzının ne kadar sıkı olduğunu, ne kadar kendinden emin olduğunu düşünerek izliyorum. Yatakta tam olarak ne istediğini bilen ve bunu talep etmekten zerre kadar çekinmeyen bir adam gibi öpüşüyor.

Açıkçası, bu onunla ilgili değil. Hamilelik hormonları cinsel dürtüleri arttırmakla ünlüdür ve hamile kalmadan *önce* zaten mantıksız bir cinsel dürtü yaşıyordum. Ama Tanrım, keşke Ocak ayında onunla geçirdiğim hafta sonunu biraz daha iyi hatırlayabilseydim.

Yemek bittiğinde herkes bir anda evden dışarı fırlıyor.

Graham'ın annesi bana sarıldı. "Ne kadar heyecanlandığımı anlatamam. Seninle Anna'yla olduğundan çok daha mutlu görünüyor."

Anna mı? Anna da kim?

Bakışlarım ondan Graham'a kayıyor. Graham gözümü kaçırıyor ve bunu sormanın sırası değil ama bahse girerim annesinin sinir krizi geçirmesine neden olan Noel hediyesinin kaynağı Anna'ydı.

Ve Noel'den iki hafta sonra *benimle* evlendi.

ANNA... Anna Tattelbaum, "*One to Watch*" tarafından "*izlenmesi gereken* kişi" olarak adlandırılan *bir* finansal analist.

Forbes.

Ve o Graham'ın dişisi; uzun, zayıf, korkutucu.

İnternette birlikte çok az fotoğrafları var ama *o* Anna olduğunu anlamam için yeterli. Ondan nefret etmem için yeterli - muhteşem ama aynı zamanda normal konuşmalarında *ataerkillik* ve *heteronormatif* gibi kelimeleri kullanan birine benziyor. *Bridgerton* hakkındaki fikrini sorsam ikisini de kullanacağını garanti ederim.

Bu muhtemelen ondan neden bu kadar nefret ettiğimi açıklıyor.

"Demek bu *o*," diyorum, telefonumda gösterişli bir davette birlikte çekilmiş bir fotoğraflarını göstererek.

Fotoğrafa hızlıca bir göz atıyor ve bakışları yola dönmeden önce gözlerini deviriyor. "Sobayı ya da çamaşır makinesini nasıl kullanacağınızı bilmemeniz ama yolda yabancıları bulabilmeniz çok ilginç.

sadece bir ilk isimle internet. Sanki bir şeyler yapmak istemediğinizde beceriksizmiş gibi davranıyorsunuz."

"*Belli ki beceriksiz numarası yapıyorum. Pek kurnaz sayılmazdım.*" Telefonumdaki görüntüye kaşlarımı çatıyorum. "Demek gizemli Anna bu. Bahse girerim yatakta eğlencelidir. Muhtemelen onu daha sert becermeni istediğinde '*yoğunluğu yüzde yetmiş artır*' diyardur."

Onu yumruklamak istememe neden olacak şekilde sırtıyor. "Sorma ihtiyacı duyduğunu hatırlamıyorum."

Çünkü zaten yapıyordu. Ele geçirilmiş bir adam gibi pistonluyordu.

İğrenç bir düşünce ama içim en lezzetli şekilde kasılıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum. "Neden bitti?"

Bana bakıyor, aniden temkinli. Neden tüm bunlar karanlık bir sırmış gibi davrandığından emin değilim. Eğer sorsaydı eski seks hayatımı seve seve anlatırdım. "Her zaman çok sıradan bir şeydi ve hiçbir yere gitmiyordu."

Yeni olduğu için garip davranıyor, farkındayım. Gerçekten yeni. "Ne zaman bitti? Ve kim bitirdi, sen mi o mu?"

"Bir süre önce ve tüm bu sorular da neyin nesi, Oprah? Bu seni ilgilendirmez."

Başımı salladım, küçük bir velet gibi gülümsedim. "Ah. O bitirdi."

İçini çeker ve bir elini saçlarının arasından geçirir. "Hayır, öyle olmadı. Sadece istediğimin bu olmadığını biliyordum."

Acaba ısrarla cevap vermeyeceğini söylediği halde cevap vermeye devam ettiğinin farkında mı? Acaba ona ilgi bile duymayan biri için bu ilgimin son derece uygunsuz olduğunun farkında mı?

Ve sonra aklıma daha ciddi bir düşünce geliyor: Fotoğraftaki, Graham için yaratılmış gibi görünen bu uzun boylu, zarif kız onun istediği şey değilse, kimin olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Ama bunun asla ben olamayacağımı fark etmek garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyor.

KEELEY

!!

Gidip bebek eşyalarına baksak iyi olur," diyor Graham.

Ertesi sabah odamdan çıktım. Üzerinde şort ve tişört vardı, duş almış ve tıraş olmuştu. Odanın öbür ucundan bile burnumu dayasam boynunun nasıl kokacağını çok iyi biliyorum. Kolunu kavradığımda nasıl hissedeceğini, parmaklarını kalçalarımın arasına aldığımda ne kadar uzun hissedeceğini çok iyi biliyorum.

O öpücük en fazla üç saniyeydi ve ben ondan kurtulamıyorum. Sanki Pandora'nın Kutusu'nu açtık ve bastırılmış kalması gereken bir sürü anı ortaya döküldü: ilk gece bana oral seks yaparken eli karnımdaydı; beni bir yerde tezgâhın üzerine çıkarmak için bir bar taburesini devirdi; parmakları külotumun içinde kayıyor, ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde *hırlıyordu*.

Yalandan esnedim. "Annen bunu yapmak istedi."

"Muhtemelen önce bunu kendi başımıza çözmeliyiz." Çenesi kayıyor. "İnan bana."

Annesine karşı tavrının ne olduğunu bilmiyorum. Bana tamamen birlikte görünürken, akıl hastanesinden bir adım uzaktaymış gibi davranıyor.

Sersemlemiş bir şekilde tezgâhtaki sandalyeye çöküyorum. "Egzersiz yapman gerekmiyor mu?"

Çok gereksiz. Tabii Anna Tattelbaum değilsen. O muhtemelen gereksiz kaslarının kıymetini biliyordu.

Gülüyor. "Keeley, saat on bir. Saatler önce çalıştım. Giyin hadi."

"Mark'ı beslemem lazım. Ve pazar çöreğimi almalıyım."

"Ona zaten yemek getirdim. Ve o çörek sadece kağıtla kaplanmış bir şeker."

Mark'a bir şey getirdiği için kekimi kötölemesini affedeceğim.

"Tamam. Ama ben lanet çöreğimi istiyorum."

Saks'tan başlama önerimi geri çevirdikten sonra Buy Buy Baby'ye gittik.

"Saks'a bin doların altında bir fiyata bile giremezsiniz" diyor. "Beşikleri muhtemelen beyaz altından yapılmıştır."

Kapıya doğru yürürken "*Burada* bir Silver Cross bebek arabası bulamayacağız," diye mırıldandım.

"Zevkinizin ne kadar pahalı olduğunu bildiğimden, muhtemelen en iyisi bu."

İçeride, bana akıllara durgunluk veren bir "önerilen ürünler" listesi veren ve Graham'a tüm seçimlerimizin kayıt sistemlerine kaydedilmesi için bir tarayıcı veren bir çalışan tarafından karşılandık.

"Bunların hepsi gerekli olamaz," diyorum nefesimin altında. "Aman Tanrım. Hatta Bu listenin *banyo* bölümünde yirmi şey var." Bana

baktı. "Daha çok zamanımız var." "Belki de yok.

Teyzenin bir hikâyesi vardı-"

Gülüyor. "Teyzemin her şey için bir hikâyesi vardır." Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Bunun mahvolmasına izin vermeyeceğim, tamam mı? Sana söz veriyorum... Bu bebek doğduğunda ihtiyacımız olan her şeye sahip olacağız."

Omuzlarımın biraz çöktüğünü hissediyorum. Bunların hiçbiri konusunda kendime güvenmiyorum.

Ama ona güveniyorum.

Bugüne kadar varlığından bile haberdar olmadığım şeyleri taramaya başlıyoruz: bebek küveti, bebek bezi cini, biberon ısıtıcısı, emzirme yastığı, cam araba gölgesi, video monitörü. Hepsini kurmama yardım edecek kadar uzun kalacak mı? Bebek bezi cinini doğru bir şekilde bir araya getirme veya monitörü telefonuma bağlama ihtimalim sıfıra yakın.

Bebek arabalarına bakarken, "Bence ne yiyeceğimizi öğrenmeliyiz," diye fısıldıyorum.

Gözlerinde hem umut hem de endişe görüyorum. "Emin misin? Şaşırmak istediğini sanıyordum."

"Eminim." Hâlâ korkuyorum ama ona baktığımda her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağını biliyorum. Ve listeye cinsiyeti eklemekten de bilmediğimiz yeterince şey var.

Cüzdanına uzanıyor ve zarfı çıkarıyor -bunca zamandır yanında taşıyor, bu çok tatlı bir şey- ve bana uzatıyor. Zarfı yırtıp açmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Kız.

Bir kızımız olacak. Ben ona bakıyorum, o da bakarken gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Yutkunuyor. "Peki o zaman," diyor, sesi biraz sert.

Şu anda bir şaka yapabilirdim, aslında sevmediğim başka bir aptal ismi ortaya atabilirdim, ama yapamam. Bir kızımız olacak ve ben onu şimdiden seviyorum.

Ve Tanrım, bunu mahvetmek istemiyorum.

O GECE, yorgun ve sıkıntılı bir uykuya daldım ve nefes nefese uyandım. Tökezleyerek oturma odasına çıktım ve düşüncelerimden kaçmak için bir lamba yaktım.

Loş ışıkta bana göz kırparak kapısını açtığında telefonumla kanepeye kıvrılmışım. Üzerinde şort var ama tişört yok ve yürürken karın kasları *dalgalanıyor*. Bakışlarım göbek deliğinin hemen altındaki o mutlu izine takılıyor.

Siktiğimin Anna Tattelbaum'u.

"Neden ayaktasın?" diye soruyor.

Telefonu yere bıraktım. "Seni uyandırmak istememiştim. Kötü bir rüya gördüm ve tekrar uyuyamayacak kadar üzgündüm."

Tereddüt ediyor. Omuz silkip odasına döneceğinden eminim ama onun yerine gelip kanepenin ucuna oturuyor ve battaniyeyi ayak parmaklarımı örtecek şekilde düzenliyor. Çıplak göğsünü de örtse daha iyi olacak çünkü Tanrım, şu anda çok güzel görünüyor.

"Rüyada ne oldu?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu ona çok saçma gelecek. "Rüyamda bebeği fırına koyduğumu gördüm."

İrkilmiş bir ses çıkarıyor - öksürük ve kahkaha karışımı bir ses. "Ne?"

"Onu fırına koydum. Orada oturup '*Bebeği fırına koymak iyi bir fikir* gibi geliyor, *sanırım bunu yapacağım*' diye düşünmedim. Sadece işe geldim ve bunu yaptığımı hatırladım. Sonra dehşete kapıldım ve eve yeterince hızlı gidemedim, koşuyordum ve ben-"

Anlatmaya devam bile edemiyorum. Her şey çok korkunçtu. "Ve kendini tamamen güçsüz hissettin," diyor sessizce, bir elini Ayağımın etrafında.

"Evet," diye fısıldadım, "kesinlikle."

"Bu çok fazla... sadece kendinizden sorumlu olmaktan çıkıp bir insan hayatının emanet edildiğİ bir konuma gelmek."

"Kendime zar zor bakabiliyorum. Bana bir bebek emanet etmenin iyi bir fikir olduğunu kim düşündü ki?"

Gülüyor. "Şey... hiç kimse."

Onu tekmeledim. "Ve burada bir dakikalığına çok iyi gidiyordun. Neredeyse senden nefret etmeyecektim."

Yine gülüyor. "Neredeyse mi?"

"Bunu yalnız yapmak istemiyorum," diye fısıldıyorum. Ayağımı sıkıyor.

"Yalnız değilsin."

"Ama hep burada kalmayacaksın. New York'a geri döneceksin, sonra ne olacak?"

Kaşlarını çatıyor, tereddüt ederken dudağını ısırtıyor. Bir süre sonra, "Hâlâ çok zamanım var," diyor, işte o zaman başka bir şey umduğumu, "*Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım,*" demesini beklediğimi fark ediyorum. Ya da daha iyisi, "*Geri dönmeyi planladığımdan emin değilim.*"

Ama bunu söylemedi. Geri dönmeyi planlıyor. Peki ne zaman dönmesini istemediğim bir durum oldu?

"Bak... Anlıyorum," diyor. "Bu çok korkutucu. Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki ve olacaklar üzerinde hiçbir kontrolünüz yok. Bu yüzden çocuk sahibi olmamaya bu kadar kararlıydım -çünkü tüm hayatım boyunca böyle hissetmek istemedim-" Duruyor, gözlerini kaçırmadan önce dili dudağına dokunmak için dışarı fırlıyor. "Kaybetmeyi göze alamayacağım şeyleri hayatıma sokmak istemedim. Ama Keeley... bunu öğreneceksin, yemin ederim. İkimiz de öğreneceğiz."

"Onu fırına koymayacağımdan emin olana kadar kalacak mısın?" diye sordum.

Gülüyor. "Evet. Gerçi ikinci ya da üçüncü olayda kendi kendine hatırlayabileceğini düşünüyorum."

"Belki kurabileceğim bir alarm vardır." Ona doğru uzandım. "Hey, bana telefonunu ver."

Bana göz kırptıyor ve telefonunu cebinden çıkarıyor. "Neden sana telefonumu veriyorum?"

"Merak etme, indirdiğin Japon erkeklerinin ayaklarını gösteren fetiş pornolarını falan görmeye çalışmayacağım."

"Bu gerçekten bir porno kategorisi mi? Ve daha da önemlisi, bu gerçekten mastürbasyon yapacağımı düşündüğün bir kategori mi?"

Bu sözlerle içime bir sıcaklık yayılıyor. Öyle mi?

Geceleri eli, hatırladığım kadarıyla oldukça büyük bir ereksiyon olan şeyin etrafına sıkıca sarılmış halde mi yatıyor?

Aklını başına topla.

"Hayır, senin tercihin muhtemelen '*Kız Çek Defterini Dengelerken Arkadan Aldı*' gibi bir şeydir." Telefonuna dokunuyorum ve ona geri veriyorum.

Ona bakar ve güler. "*Keeley'e mesaj at, bebeğin fırına giremeyeceğini hatırlat,*" diye okuyor. "Bu, bebeğin doğumundan bir ay kadar sonra. O kadar beklemek istediğine emin misin?"

Yutkunuyorum, battaniyeyle örtülü ayaklarıma bakıyorum, geniş eli ayaklarımın üzerinde duruyor. "Belki kalırsın diye düşünmüştüm. Sadece bir süreliğine." Onunla göz göze gelemiyorum ama umarım sesimdeki yakarışı duyuyordur, "*lütfen, lütfen hemen gitme Graham. Bunu tek başıma yapamam ve bunu senden başka biriyle yapmak istediğimi sanmıyorum.*"

"Evet," diyor, sesi normalden daha yumuşak ve alçak, "muhtemelen kalabilirim."

KEELEY

Ertesi Cumartesi sabahı Ben ve Gemma'nın mutfağındayız. Lola peşimizden atlarken, Gemma'nın on sayfalık yol tarifi listesi Bana *yüksek sesle okuyor*.

"Keeley tıp fakültesine gitti, tatlım," diyor Ben. "Eminim bunu kendi başına anlayabilir."

Graham kendini tezgâhın üzerine kaldırır. "Ben o kadar emin olmazdım. Tüm hafta boyunca okuduğunu gördüğüm tek şey *En Çirkin Ünlü Bebekler* ve *Yatakta Kötü Olan Ünlüler oldu* ve ikisi de çoğunlukla resimliydi."

"*Yardım'ı* da okuduğumu bilmenizi isterim! *Erkek arkadaşımın ailesiyle üçlü yapıyorum ve bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum!* Ve hiç resim yoktu, bu da talihsizlikti."

Gemma gülüyor. "Tamam, gidiyoruz ama ona sürekli bebek gibi davranma, tamam mı? Eğer onu 7/24 kucığında tutarsan, ben isteyken de benim yapmamı isteyecektir."

"Onu işe mi getiriyorsun?" "Onu burada yalnız bırakamam."

Gülüyorum. Gemma muhtemelen tanıdığım en azimli ve profesyonel insandır. Yıllarca hafta sonları ve tatillerde çalıştı ve haftanın her günü takım elbise giydi. İşe bir *köpek* getireceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Oh, ve eğer televizyonda bir köpek görürse çıldırıyor, yani-"

"Tatlım," diyor Ben, çenesi gergin, sesi normalden daha keskin, "oraya gitmeyi gerçekten istiyorum."

Ağzı kıvrılıyor. "Tamam. Sadece ara-"

"Telefonu nasıl kullanacağımı biliyorum Gemma. Kocan ikimizi de öldürmeden git."

Onlar gidince ben de yere çöküp Lola'yı kucağıma alıyorum ki muhtemelen Gemma'nın beni uyardığı şey de tam olarak buydu. "Kardeşini daha önce hiç böyle görmemiştim."

Kendi kendine gülüyor. "Kendince sebepleri vardı." "Ne sebepleri?"

Graham bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bütün hafta onunla yatmadı," diyor. "Bu hafta sonunu özel kılmak istediğini söyledi. Onu biraz fazla zorladığından şüpheleniyorum."

"Ugh," diye homurdanıyorum. "Bir *haftadan mı* şikâyet ediyor? Beni rahat bırak, *Ben*. Altı aydır evliyim ve bir kez bile seks yapmadım. Bence bu evliliğin feshi için yeterli bir sebep."

Sertleşiyor. "Yani Vegas'tan sonra başka kimse yok muydu?"

Derin bir iç çektim. "Geçen yazdan beri yattığım tek kişi sensin ve bunu *hatırlamıyorum* bile."

Gözlerimiz buluşuyor ve içimde giderek daha fazla meydana gelen o değişimi yeniden hissediyorum. O lanet öpücük başıma gelen en kötü şeydi. Zamanın yarısında başka bir şey düşünemiyorum bile. Sadece odaya girmesi gerekiyor ve benim çok sıcak, sütyenimin danteli çok sert ve beni tekrar öpmesi için ne gerektiğini merak ediyorum. *Daha fazlasını* yapması için ne gerektiğini merak ediyorum.

"Benim için de uzun zaman oldu," diyor.

Ne büyük bir kayıp. *Birisi* bu vücuttan ve bu yüzden faydalanmalı. Ve eğer o kimseyle yatmıyorsa ve ben de kimseyle yatmıyorsam... belki de bu ben olabilirim?

Bebeğin geleceğini ve şu anda arkadaş olduğumuzu düşünürsek bu berbat bir fikir olurdu ama bir fikrin berbat olmasının beni durdurmasına daha önce hiç izin vermemiştim.

Ve uygun olurdu. Etkili. Bu yönü hoşuna giderdi. *Yani, aynı yerdeyiz ve beni fazladan hamile bırakıp-* "Ben bir şeye bakmamı istedi," diye mırıldanıyor, yürürken

Uzakta.

Kapı arkasından kapanırken, "Sanırım ucuz atlattık, Lola," diye fısıldıyorum.

Lola ve ben birkaç dakika oynuyoruz, ama o pek konuşkan değil ve ev çok sessizleşiyor. "Gidip Graham'ın ne yaptığına bakalım," diyorum ona ve arka kapıdan çıkıp onu dizlerinin üzerinde, bir prizle uğraşırken kaslı ve becerikli görünürken buluyoruz. Dişlerinin arasında bir tornavida ve dizinin dibinde bir alet kutusu vardı. Onu bir alet kutusuyla göreceğimi ve bunu bu kadar çekici bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ben her zaman erkekleri sahnedeysen daha seksi bulan bir tip olmuşumdur. Ya da beni görmezden geldiklerinde. Sanırım Graham çoğunlukla ikincisini yapıyor.

"Tüm bunları seviyorsun, değil mi?" diye sordum. "Bir ev, bir bahçe, tüm bu aile saçmalıkları."

Bana hafif, mahcup bir gülümseme veriyor. "Evet. Sanırım öyle." Omuz silkiyor. "Olup olmayacağını kim bilebilir? Biraz bagajım olacak."

Dışarıdayken kadınların ona nasıl baktığını düşünüyorum ve bir anda kendimi kurşun gibi hissediyorum.

"İstediğin buysa hemen kapılırsın," diyorum ona. Bakışları yüzümde kalıyor. "Bunu sana söyleten ne?"

"Çok tatlısın, belli." Kızarıyorum ve ayakkabımı avlunun kenarına sürüyorum. "Yani gerçekten huysuz, sert, 'o ayakkabılar çok pahalı' tarzında."

Gülümsüyor ama içinde hüznü bir şey var. "Kişisel olarak nefret ettiğin bir şekilde demek istiyorsun."

"Nefret etmiyorum," diye cevap veriyorum. "Harcamalarımla ilgili yorumlardan, evet.

Ama geri kalanı gayet iyi."

Ağzı biraz yukarı kıvrılıyor. "Emekli olmaya hazır olduğunuzda harcamalarınızla ilgili yorumları takdir edeceksiniz."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," diye cevap veriyorum ve ikimiz de gülüyoruz. "Ben Lola'yı yürüyüşe çıkaracağım."

"Onu gerçekten gezdiriyor musun yoksa tüm yol boyunca taşımayı mı planlıyorsun? Çünkü o köpeği bir kere bile yere bırakmadın. Bu gidişle çocuğumuz beş yaşına kadar yürümeyi öğrenemeyecek."

"Ah, bizim patronumuz sen değilsin," diyorum Lola'ya daha sıkı sarılarak. "Zaten onun gelmesini istemiyoruz, değil mi?"

Lola ve ben evcil hayvan dükkanına yürüyoruz ve yolun çoğunda onu taşımak zorunda kalıyorum çünkü kaldırımın ortasında oturmaya devam ediyor. Ne de olsa çok küçük. Daha sonra ona bir yılda yiyebileceğinden daha fazla köpek ödülü alıyorum ve yarısını eve dönerken yediriyorum, ama yine çok küçük ve muhtemelen mamaya ihtiyacı var.

Tam eve varmıştık ki kustu. Benim yüzümden.

Ben de böyle bir anne mi olacağım? Çocuğumun kusana kadar yemesine izin mi vereceğim? Kendi yöntemimi daha çok sevdiğim için tamamen mantıklı tavsiyeleri görmezden gelip onu mahvedecek miyim?

İçeri girdiğimizde Lola kucağımda uyuyakalıyor ve ben kendimi suçlu hissediyorum. Eğer berbat bir köpek annesiysem, muhtemelen daha da kötü bir normal anne olacağım.

Graham'ı aramak için dışarı çıkıyorum, yaptığım şeyi itiraf etmeden bir şekilde beni daha iyi hissettirebileceğini umuyorum. Avlunun uzak ucunda, gömleksiz ve Tanrı bilir topraktan ne çıkarıyor, gergin, yırtık omuzları güneşte parlıyor.

Ugh. Neden gömleksiz bu kadar iyi görünmek zorunda?

Ben yaklaşırken başını kaldırıp bakıyor ve yüzü ilk kez net ve sorunsuz. Burada kendi halinde, bir şeyleri onarıyor ve yabani otları temizliyor. Çalışıyor

ve sorumluluk sahibi olmak - benim zıt kutbum.

"Az önce geleceğini gördüm," dedim ona. "Kendi sebzelerini yetiştiren, yemek yapmayı seven ve gömleklerini doğru şekilde diktirmek için endişelenen küçük, hoş bir eşle yuva kuracaksın."

Ayağa kalkıyor, beni inceliyor. "Sesin onaylamıyormuşsun gibi geliyor."

Yutkunuyorum, gözyaşlarımı kırıştırırken yere bakıyorum. "Daha iyi bir ortam olduğu için çocuğumuzun kalıcı olarak seninle kalması gerektiğine karar verene kadar her şey yolunda."

"Tanrım, Keeley," diye fısıldıyor, aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Dur. Bunu sana asla ama asla yapmam."

Gözlerim kapanıyor, kalbim o kadar acıyor ki konuşmakta zorlanıyorum. "Ama haklı olurdun," diye fısıldıyorum. "Seninle daha iyi olurdu."

Beni sert göğsüne yaslıyor, kolları beni sıkıca sarıyor. "Saçmalık," diyor. "Onu sonsuz miktarda çöple besleyeceksin ve uygunsuz bir şey söylediği için en az bir kez okuldan atılacak ama kimse o çocuğu senden daha fazla sevmeyecek ve bunu bildiğinden emin olacak. Ve bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Kendimi neredeyse onun beni gördüğü gibi görebiliyorum: kaba sorumsuzluğumun sadece bir tuhafılık olduğu ve kalbimin hiç de yorgun olmadığı bir versiyon.

"Lola'yı kusturdum," diye fısıldadım. "Ona çok fazla ödül verdim." Gülüyor. "Kulağa doğru gibi geliyor. Ama her şey yoluna girecek."

GRAHAM

Öğleden sonra, ön kapı çalındı. Açtım ve küçük bir kız koşarak eve giriyor. Hayes, Ben'in en iyi arkadaşı, ön sahanlıkta duruyor.

"Pardon," diyor, "Ben uğramamızın sorun olmayacağını söyledi. Kızım Lola'ya kafayı takmış durumda."

Mutfağa doğru bakıyorum; Keeley, Lola ve Hayes'in kızı yerde yatıyor ve üçünden ikisi kıkırdıyor. Keeley'nin akran grubunu bulduğuna eminim.

"Audrey sizi Ocak ayında gördüğümünden beri çok büyümüş!" Keeley haykırıyor. "Onu tanıyamadım bile. Bebek nasıl? Callum, değil mi?"

"On saniyelik aralıklarla uyuyor. O ve Tali çok uzun bir gece ve sabahтан sonra nihayet dinleniyorlar, ben de Audrey'i bir süre dışarıda tutabileceğimi düşündüm." Telefonunu çıkarıp bize bebeğin fotoğraflarını gösteriyor ve ben endişelenirken Audrey onlara bakıp mırıldanıyor. Kızımız uyuyamazsa ne olacak? Beverly Hills Skin'in Keeley'nin geç gelmesini ya da geç yatmasını sorun edeceğinden şüpheliyim.

Öğle yemeği yemesine bile izin vermiyorlarsa, uykusuz bir günü

tökezleyerek geçiriyor. "Senin yakandan düşmeliyiz," diyor Hayes. "Gel Audrey. "Gel Audrey. dükkana gitme zamanı."

"Aslında kalmak istiyorum," diyor Audrey, o kadar ilkel ki Keeley de ben de gülüyoruz.

"Yapabilir mi?" Keeley yalvarır. "Eve dönerken markete gidip onu alabilir misin?"

Onu izlerken gülümsememle savaşıyorum. Keeley'nin masaya ne getirdiğine dair en ufak bir fikri bile yok ama burada, sanki hayatı buna bağlıymış gibi sarılıp ilgileneceği küçük bir kızla zaman geçirmek için yalvarıyor. Onun masaya getirdiği şeyler en önemli şeylerdir.

Onu kapıya kadar geçirirken Hayes, "Başın *büyük belada* dostum," diyor. "Yüzünden okunuyor. Bahse girerim gece on birde ona belirsiz yiyecekler almak için koşturuyorsundur."

Son Froot Loops olayını düşünüyorum. Evet, Froot Loops istediği için gece yarısı markete gitmiştim. "*O kadar da* anlaşılmaz değiller."

İçeri girdiğimde televizyon açıldı ve Keeley ile Audrey kucaklarında Lola ile birlikte kanepeye kıvrılmışlardı.

"Olay şu," diyor Keeley. "Dük, babası tacizci olduğu için çocuk sahibi olmak istemiyor, ama Daphne istiyor ve şimdi evliler ve mutlular ama yokuş aşağı gitmek üzereler. İster film ister kitap olsun, insanlar *herhangi bir şeyin* orta noktasında mutluysa, o şeyin içinde olduğunuzu bilirsiniz."

Keeley uzaktan kumandayı televizyona doğrultur. "Oh, muhtemelen Ona bakışına göre bunun bir kısmını ilerletmek için. Gözlerini kapat. Yağmurda öpüşmek." Gösteriyi durduruyor. "Gözlerinizi açabilirsiniz çünkü bu önemli: bir erkeğin bunu yapmasına izin vermeyin. Hiç romantik değil ve ciddi... hiçbir maskara *o kadar* su geçirmez değildir. Sadece üşürsünüz ve sonrasında palyaço gibi görünürsünüz."

Kumandayı tekrar eline aldı ve sonunda ben de içeri girdim. "Keeley, ne izliyorsun?"

Gözlerini bana dikti. "Yardımaınıza ihtiyacımız yok."

"Belli ki biliyorsun." Kumandayı kapmaya çalışıyorum ama o kalçasının altına kaydırıyor. "Audrey, en sevdiğin program hangisi?"

"Bu," diyor. "Hepsi babam gibi konuşuyor."

"Keeley," diye yalvarıyorum.

Uzaktan kumandayı çıkarıp kanalı değiştirirken yüzünde isteksiz bir gülümseme beliriyor. "Fiiine. Başka bir şey izleyeceğiz. *Charlie ve Lola*'yı hiç izledin mi Audrey? Onlar da baban gibi konuşuyorlar."

Animasyon olduğunu görmek beni rahatlattı. *Charlie ve Lola'nın* iki İngiliz fahişe hakkında bir belgesel olduğunu öğrenseydim hiç şaşırmazdım.

HAYES kızını almaya döndükten sonra akşam yemeği için Brentwood'a yürüyoruz. Teoride biraz egzersiz yapsın diye Lola'yı da getirdik ama Keeley yürüyüşün çoğunu onu bir bebek gibi kucaklayarak geçiriyor.

Son iki bloktur bana seksi adam kaçırma filminden bahsediyor çünkü anlaşıldığı kadarıyla devam filmini birlikte izlememizi istiyor.

"Nasıl bir devam filmi olabileceğini anlamıyorum," diye itiraz ediyorum.

"Yine kaçırılıyor," diyor Keeley, tam da restoran görüldüğü sırada. "Peki, ne oluyor-"

Sadece bir metre ötemizde, Keeley'e hayalet görmüş gibi bakan adamı görünce aniden sessizleşiyor.

Ethan Kramer.

Bir teknoloji şirketinin kurucusu ve milyonları var. Kamuoyu önünde fikirlerine saygı duyduğum biriydi, ama yüzündeki ifadeden Keeley'i iyi tanıdığı anlaşılıyor - *bu* da Ethan Kramer'la çıktığı anlamına geliyor -Ve saygım bir anda kıskançlığa dönüştü.

Tanıştırıldığımızda kaşlarını çatarak bize doğru yürüyor. Nasıl olduğunu ve tekneyle açılıp açılmadığını soruyor. Verdiği cevaplar dikkatini dağıtıyor ve bakışları sürekli kadının karnında. "Çocuk istemediğini sanıyordum," diyor sonunda.

Bir tutam saçı yüzüne düşerken yanakları kızarıyor ve uzun kirpikleri aşağı iniyor. Eğer bu adama kaybettiği şeyle işkence etmek istiyorsa, bugün bunun için iyi bir gündü: Parlıyor ve minik şortu ve dar tişörtüyle hamileliği *ateşli* kılıyor.

Özür dileyerek omuz silkiyor. "Kazalar olur."

Bana tekrar bakıyor, sanki ben hatalıymışım gibi gözlerini kısmış. Sanırım pozisyonlarımız ters olsaydı ben de ona benzer şekilde bakıyor olabilirdim.

Keeley restorana doğru dönüp ona veda ediyor ve biz fuayeye adım attıktan sonra bile o hâlâ dışarıda durmuş, kapıya bakıyor.

"Anladığım kadarıyla onunla çıkmışsın," diyorum. "*Yakın zamanda.*"

Dudağını ısıyor. "Geçen yaz bitti. Bir şekilde yoluna girmişti."

Dışarıya baktım. Kızgın bir şekilde hızla uzaklaşıyor. "Bunu atlatamamış gibi görünüyor."

Gözlerini deviriyor ve omuz silkiyor. "Başta ona ciddi bir şey istemediğimi söyledim. Zengin erkekler her zaman istisna olacaklarını düşünürler."

"Sanırım Birkin çantanızın kaynağı o?"

Gözleri kısıldı. "Eğer beni yine erkeklerle 'anlaşmakla' suçlayacaksan, son derece gürültülü ve herkesin önünde bir kavga edeceğiz."

İrkildim. Bunu söylediğimi unutmuşum. Dürüst olmak gerekirse, Kramer gibi adamlarla çıktığından haberim yoktu. "Gitmesine izin vermene şaşırdım. En büyük hayalinin bir Suudi prensi tarafından tutulmak olduğunu sanıyordum."

Gözlerini deviriyor. "Tanrı aşkına, Graham. Beni bundan daha iyi tanımıyor musun? En büyük hayalim kendi paramı kazanmak ve kalan yıllarımı yalnız geçirmek." Bana zoraki bir gülümseme sunuyor. "Ben bir kelebeğim, unuttun mu?"

Kimse tarafından cezalandırılmak ya da tutulmak istemediğini düşünüyor, ancak bugün beş saniye bile içeride yalnız kalmak istemedi. Her gece sanki ona tasma takmışım gibi dairesinin mutfağında beni takip ediyor,

Hatta sohbet etmek için temizlikçinin peşinden gittiğini bile gördüm. Asla yalnız kalmak istemiyor. Peki neden kendine tam tersini söylüyor?

Döndüğümüzde yatma vakti gelmişti. Gemma ve Ben'in odasındaki kafese koyduğumuzda Lola ağlıyor ve Keeley'nin gözleri doluyor. "Buna dayanamıyorum."

"Git misafir odasında kal," dedim ona. "Ben burada uyuyacağım."

"Ya da sadece, bilirsin, onu kafeste uyutmayabiliriz. Benimle yatakta uyuyabilir."

"Onu eğitmeye çalışıyorlar, Keeley. Onların sıkı çalışmasını öylece geri alamazsın. Misafir odasına git."

Bunu isteksizce yapıyor ve ben de Lola'nın acınası küçük çılgınlıklarını duymazdan gelerek yatağa yerleşiyorum. Ebeveyn olduğumuzda bu Keeley ile aramızda bir sorun olacak: O pes edecek ve ben her zaman ağır olacağım. O çocuğumuzun Lucky Charms yemesini, yatağında uyumasını ve *Bridgerton* izlemesini sağlayacak ve ben de herkesin eğlencesini mahvetmek için gelen kötü adam olmak zorunda kalacağım. Ama sanırım ağlamaktan rahatsız olması iyi bir şey. Yanlış giden her şeye rağmen çocuğumuz çok sevildiğinden asla şüphe duymayacak.

Sonunda uykuya daldım. Gecenin bir yarısı belli belirsiz bir ses duyuyorum -Lola'nın saat dört civarında işlemek için kalktığı konusunda Gemma bizi uyarmıştı- ama ben daha gözlerimi açmadan ses kesiliyor. Eğer gerçekten bir sorun varsa, Lola'nın bize haber vereceğini düşündüm.

Uyandığımda güneşin pencerelerden içeri girdiğini, Lola ve Keeley'nin yatağımda, Lola'nın aramızda, Keeley'nin elinin Lola'nın karnında olduğunu görüyorum.

Keeley'nin gevşek dalgaları yüzünün yarısını örtüyor ama yine de uykusunda gülümsediğini söyleyebilirim.

Tanrım, onu böyle görmek göğsümü yakıyor. Keşke farklı olsaydık dediğim her şey ve keşke olabilseydik dediğim her şey bir arada.

KEELEY

Pazar sabahı Graham çok Graham iken Lola ve ben oynuyoruz: Kendine sağlıklı bir kahvaltı hazırlıyor, koşuya çıkıyor, işlerini kontrol ediyor, bana Lola'yı tutmayı bırakmamı söylüyor.

Sonunda benim talimatları takip edemememden bıktığında, onu yürüyüşe çıkarmamızı önerdi. Santa Monica şehir merkezine doğru gidiyoruz ve Graham onu taşımama izin vermediği için Lola yürüyüş boyunca yanıımızdan geçen herkese ilgi göstermesi için yalvarıyor ve ilgi görüyor.

"Dövme yaptırmalısın," diyorum, az önce onunla ilgilenmeyi bitiren adamın dövmelerine bakarak.

"Dövmeler çok saçma," diye yanıtlıyor. "Bir şeyi, vücudumun şeklini kalıcı olarak bozacak kadar önemseydiğimi hayal bile edemiyorum."

"Bence bu çok üzücü."

"Evet, çok üzücü. Altı Bailey'nin vücuduna yazdığı derin anlamlı şeyler nelerdir?"

Telefonuma uzanıp *Six Bailey* ve *dövmelerine* bakıyorum çünkü Graham'ın yanııldığından eminim. Gözleri çakmak çakmak, telefonumu alıyor ve resmi genişletiyor.

"Bir marihuana yaprağı. Ne kadar dokunaklı. Sonra bir kuş var, sanırım özgürlük arzusunu simgeliyor? Bir köpekbalığı. Bunun ne için olduğundan emin değilim. Oh, ve Suç Köpeği McGruff'a benziyor."

"Bunu bilemezsin," diye mırıldanıyorum, ayak parmaklarımla üzerinde yükselerek resme tekrar bakıyorum. "Eminim yakası açık trençkot giyen bir sürü St. Bernard vardır."

Kendi kendine gülüyor. "Demek istediğini kesinlikle kanıtladın. Özgürlüğü, uyuşturucuyu, köpekbalıklarını ve Suç Köpeği McGruff'ı kendimi kalıcı olarak sakatlayacak kadar önemsemiyor olmam çok üzücü."

"Şey, sanırım-"

Graham sırtımı bir vitrine yaslarken eli kalçama dolanıyor, saniyeler sonra kaykaylı bir çocuk yanımdan geçerken vücudu benimkini koruyor.

Önce şaşkınlıkla ona gözlerimi kırıştırıyorum ve tıraşa ihtiyacı olan keskin çenesini, hafif aralık duran güzel ağzını ve şu anda dudaklarıma odaklanmış olan parlak mavi gözlerini ilk kez fark ediyorum.

Yarım saniyeliğine, başka bir şeye bakmak istediğimi hayal bile edemiyorum.

Yarım saniyeliğine, onunla neden evlendiğimi bildiğimden emin oldum. onunla neden yattığımı biliyorum... ve sanırım o da benimle aynı şeyi

istiyor olabilir. "Gidiyorum-" diye geveliyorum, nefes nefese. "Bu dükkana gireceğim." "Ayakkabı yok, Keeley," diye uyarıyor.

Ona parmağımı gösteriyorum ama içeri girdiğimde ayakkabılara hiç bakmıyorum. Körlemesine dolaşıyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Onu istiyorum. Hayatım boyunca hiç kimseyle onu istediğim gibi yatmak istemedim. Hamilelik hormonları kontrolden çıkmış durumda ve bu durumu savunulamaz hale getiriyorlar.

Belki sadece bir kez birlikte uyuyabiliriz, biraz rahatlamak için. Keeley, bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorsun.

Evet, biliyorum. Ama yine de...

Dönüp pencereden ona bakıyorum. Şu anda orada iki kadın var, Lola'ya abayı yakmış gibi davranıyorlar ama aslında ona asılıyorlar.

Bu numarayı biliyorum. O numarayı ben *icat ettim*.

İçlerinden biri elini onun pazusuna koydu ve ben kırmızıyı gördüm. Kapıdan dışarı fırladım. "Merhaba!"

Dedim, sesim aşırı parlaktı.

Bana bakıyorlar, ne kadar harcanabilir olduğumu değerlendiriyorlar. Graham'a yaslanıyorum ve elimi karnıma koyuyorum. *Harcanabilir değilsiniz, sürtükler.* Ondan sonra hızla ilerlediler.

Graham kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Neydi o?"

"Bu ikisinden çok daha iyisini yapabilirsin. Bu arada esmer olan arkadaşın Anna'ya benziyordu."

Onlara bakıyor ve yürümeye başlamadan önce omuz silkiyor. Bu yetersiz bir yanıt. "*Neye benzediğini zar zor hatırlıyorum*" ya da "*Anna hayvanlardan, çocuklardan ve yoksullardan nefret eden bir canavar*" demesini isterdim. Bunun yerine bana hiçbir şey söylemedi.

"Ee, ne oldu size böyle?" diye sordum.

Bana o bakışı attı. "*Bana gerçekten ne soruyorsun, Keeley?*" der gibi. Son zamanlarda bunu ondan her gün alıyor gibiyim. "Sana söylemiştim. Bu sadece bir çıkar ilişkisiydi ve bitti. Hepsi bu."

"*Ne zaman bitti p e k i ?*" diye sordum. "Demek istediğim, kız annene bir Noel hediyesi."

İnkâr etmesini bekliyorum. Onun yerine ensesini kaşıyarak oyalanıyor. "Ocak ayında bitti," diye itiraf ediyor.

Duruyorum, mideme bir şeyler batıyor. "Evlenmeden önce mi, sonra mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Bakın, ciddi değildik. Geçen sonbahar New York'a geldiklerinde annem ve Walter'la tanıştı ve annemle bu arkadaşlığı kurdu çünkü... sanırım daha fazlası olmasını istedi. Ben de seninle tanıştığım anda bitirdim çünkü onunla hiçbir yere gitmeyeceğimizi anladım."

Şu anda huysuz görünüyor ve soruyu sorduğum için mi yoksa onun için bir şeyi mahvettiğim için mi emin değilim. Belki de ilişkiyi bitirdi.

Çünkü birkaç saatliğine *Sarhoş Keeley* oldum, sonsuz eğlenceli ve yerine getiremeyeceği büyük sözler veren versiyonum. Onun dışında... Onunla sonsuza kadar eğlenceli değildim. En azından başlarda.

"Seninle yatmadan önce her şey bitmişti, eğer sormak istediğin buysa."

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Sana çok kötü davrandığımı hatırlıyorum." "Sanırım yeterince kötü değildin." Dudaklarında yarım bir glmsemi beliriyor. "Ve

O gecenin ilerleyen saatlerinde hiç de kötü değildin."

Keskin bir şehvet dalgası çarpıyor yüzüme. "Ama ben sana hep sıkıcı, ucuz ve eğlenceli değil diyordum."

Yaklaşıyor, gözlerini yüzümde gezdiriyor. "Hakaret etme tarzında öyle bir şey var ki, Keeley, kulağa n sevişme gibi geliyor. Bana her *sıkıcı* dediğinde" -bakışları uzun bir an için ağzıma düşüyor- "sırf yanıldığını kanıtlamak için seni yere serip becermemi umuyormuşsun gibi geliyor."

Sikeyim. Bu sözler üzerine iim sıkıştı. Beni çılgınca yanlış anlamış olsa bile.

Sıkıcı olduğunu düşünüyorum. Yani, biraz sıkıcı.

Ama bunu söylediğimde burun deliklerinin açılmasını da seviyorum. Onun o yavaş bakışını ve içimdeki kordonu çekme şeklini seviyor olabilirim.

Sıkıcı olduğunu düşünebilirim, ama onun karşıt bir tarafı da var, şiddetli ve ezici bir şey ve ben onu serbest bırakmak istiyorum.

O uzaklaşıyor, ben de peşinden gidiyorum, ona ne kadar yanıldığını söylemek istiyor ve giderek daha fazla, tam da burnundan yakalayıp yakalamadığını merak ediyorum.

Bana sıkıcı dediğin her seferinde, sırf yanıldığını kanıtlamak için seni yere serip becermemi umuyormuşsun gibi geliyor.

Daireme döndük ve ben keyifsiz bir şekilde televizyonda kanallar arasında geziniyorum. Artık dikkatimi dağıtacak Lola yok, bu yüzden tek düşünebildiğim o ve güzel ağzından dökülen kelimeler. Ve sonra onu benden başka biriyle rol yaparken hayal ediyorum ve aynı anda hem tahrik olup hem de öfkeleniyorum.

"Bu gece keyfin yok," diyor yanıma otururken. "*Bridgerton*'ı izlemeyi kabul etmem mi gerekiyor?"

"Şu anda Daphne'nin sevişmesini izlemek istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Siktiğimin Daphne'si."

"Yine Dük'le mi ilgili?"

"Hayır."

"O zaman nedir?"

Cevabımla alay edileceğini biliyorum ama bu noktada umursamanın ötesindeyim. "Altı aydır seks yapmadım Graham. Sorun da bu zaten. Hamile değilken bile... diğer insanlardan daha çok istiyorum. Ve şimdi hamileyim..."

Yüzünü buruşturuyor ve öne doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Diğer insanlardan daha fazla," diye tekrarlıyor.

"Bu konuda beni kötü hissettireceğini biliyordum."

"Değilim." Çenesi kilitlendi. "Sadece anlamaya çalışıyorum." Bana bakmak için başını kaldırdı. "*Daha fazla derken neyi* kastediyorsun? Ne kadar?"

Bir omuz atıyorum. "İdeal olarak günde birkaç kez."

"Tanrım," diye fısıldıyor.

"Biliyordum-"

"Şikayet etmiyorum," diye tıslıyor. "Senin... *sevişmeni* ne kadar ateşli bulduğumu tahmin bile edemezsin. Boş ver."

"*Neyi ne kadar sıcak buluyorsun?*"

Bana ters ters bakıyor. "Ne düşünüyorsun, Keeley? Bütün gününü biriyle yatmak isteyerek geçirdiğin fikri... Hangi akıllı başında erkek bunu duyup da işkence çekmez ki?"

Şaka yapıp yapmadığını merak ederek donup kaldım. Ne kadar kızgın olduğuna bakılırsa muhtemelen şaka yapmıyor. "*Pek çok* erkek bundan hoşlanmıyor," diye cevap veriyorum. "Ve şu anki görünüşümle, bir daha birini cezbetme ihtimalimin zaten çok düşük olduğunu düşünüyorum."

Gülüyor ama sesi kederli ve mutsuz. "Şu anki görünüşünle mi? Görünüşünün nesi var?"

Ayağa kalktım ve tişörtümü yukarı kaldırdım. "Karnıma bak, Graham! Çatlaklarıma bak!" Gömleğimin düşmesine izin verdim. "*Damarlarım* var."

"Her erkek seni becermek için hayatının bir yılından vazgeçebilir, Keeley. Sözde damarlar ya da değil."

Nefesim kesiliyor. Denklemlerde iyiyimdir ve bu basit bir denklem:

Herhangi bir erkek benimle yatabilir + Graham bir erkek = Graham benimle yatabilir.

"Yapabilirsin," diye öneriyorum. Gözlerini kırptırdı. "Ne?" "Beni duydun."

Gözleri kapanır. "Keeley... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Teklif çok *sevineceğini* düşünmemiştim, ama açıkça reddetmeye de hazır değildim.

"Tabii ki istemiyorsun," diye cevap veriyorum. Sesim giderek kısılıyor. "Seni suçlayamam bile. Ben de kendimi becermek istemezdim."

Elini bileğime doladığında alçak ve tehditkâr bir sesle gülüyor. "Ciddi olamazsın," diyor ve sonra o da ayağa kalkıyor, bana yaklaşıyor - göğsümde onun sıcaklığı, alnımda onun nefesi.

Yutkunuyorum. *Topla kendini, Keeley.* "Evet, ben ciddiylim. I-"

Elimi sikine bastırıyor. "İstemediğimi mi hissediyorsun?" Elimin altında kalın, uzun ve çok ama çok sert.

Ve şunu hatırlıyorum: Şu anda olduğum gibi ona yakın durmak ve açlığının keskin kenarlarını hissetmek ve aynı anda dehşete kapılmak

ve onun derinliği tarafından zorlandım. Uzaktan güvenli görünüyordu ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum; onda güvenli olan hiçbir şey yok. Tasmalı vahşı bir hayvan gibiydi ve ben sadece tasmayı çıkarmayı önerdim.

Elimi bırakıyor ama yine de kalıyor, içgüdülerim beni avucumu şortunun üzerinden ona sarmaya zorluyor.

"Keeley, dur," diyor. "Denemiyordum-"

Elimi olduğu yerde tutuyorum. "Elimi burada istemiyor musun?"

"Tabii ki elini orada istiyorum. Sadece demek istediğim... o nedenle oraya koymuyordum."

"Graham," diyorum sessizce, "benden başka ne istiyorsun?" Sonra onu tekrar, daha sert bir şekilde kavırıyorum ve dişlerinin arasından hava tıslıyor.

"Her şey," diye homurdanarak uzaklaşıyor. "Ama bunu tek seferlik olarak sunduğunuzda değil."

O odasına giriyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Beni geri çevirdi ama beni istemediği için değil. Çünkü benden daha çok isteyeceğini biliyor. Muhtemelen haklı.

Onun pratikliğinden hiç şu an nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

KEELEY

Sabahları her şeyin tuhaf olmasını beklerdim ama öyle olmuyor. Koşuyorum. Geç saatte, her zamanki gibi huysuz. Mark'a kahvaltı hazırlamayı teklif ediyor ve ofise hamile olduğumu söylersem giyinmemin bu kadar uzun sürmeyeceğini söylüyor, ancak bugünlerde laboratuvar önlüğümle tamamen saklanıyorum.

Sanki dün gece hiç olmamış gibi... Ama oldu. Ve kafamda canlandırmadan duramıyorum. Koca, sevimli Graham, sivri dili ve sürekli küçümsemesiyle.

Benden bir kereden fazlasını isteyeceğini hiç hayal etmemiştim. Ben de ondan bir kereden fazlasını isteyeceğimi hiç hayal etmemiştim.

Ve lanet olsun, belki de seviyorumdur. Onunla seks yapmaktan bıkaçağımı *hiç sanmıyorum* ve onun yanımda olmasından hoşlanıyorum. Onunla geçirdiğim bu haftalar, ondan önceki haftaların ve yılların olmadığı bir şekilde rahatlatıcı ve tatmin edici oldu. Ama yanlış gidebilecek o kadar çok yol var ki.

Anna Tattelbaum muhtemelen aylardır onu tutuyordu. Kaç ay? Ve ben onun yanında sadece otuz saniye durmuşken ve şimdiden ilerleyemeyeceğimi biliyorken, bunun hatırasından nasıl kurtulacak?

"Bu gece makul bir saatte evde olacak mısın?" diye soruyor, içinde hiçbir parçası olmak istemediğim bir şey hazırladığı blender'dan bana doğru dönerek. "Biftek ızgara yapacaktım."

Tereddüt ediyorum. "Bu gece olmaz. Bir işim var."

Yanağında bir kas titriyor. "Ne *tür* bir şey?"

Acaba sorularını ne kadar sık sorduğunun farkında mı? Çünkü çok fazla. Ve ona bir açıklama borçlu değilim, dün gece beni geri çevirmesinden sonra değil, ama şu anda onu yemleyecek zamanım ya da enerjim de yok.

"Bugün annemin doğum günü."

Tamamen dönüyor ve kendini tezgâha yaslıyor. "Bu şartlar altında böyle söylediğinde kulağa tuhaf geldiğini biliyor olmalısın."

"Bu bir seans. Kafatası burada." Çantamı okşuyorum. Omuz silkmeden önce gülmesini bekliyorum. "Mezarına gidiyorum. Vadide gömülü olduğu için biraz zahmetli olacak ama neyse o."

Diliyle yanağının içini yokluyor. "Seni ben götüreceğim. Küçük arabanla otoyolda olmamalısın."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Graham'ın etrafımda olması hoşuma gidiyor. "Sanırım arabayı sen kullanıyorsan, sana *Glee'de* gerçek hayatta birbirleriyle çıkan insanları anlatmayı bitirebilirim."

Ağzı kıvrılıyor. "O zaman dört gözle beklenecek bir şey."

Gülüyorum ve annemin doğum gününde beni sadece Graham'ın güldürebileceğine eminim. Beni geri çevirmesi muhtemelen en iyisi. Şu an olduğumdan daha fazla bağlanabilirim.

Bir kez olsun öğle yemeği molası veriyorum ve bunu internette Anna Tattelbaum hakkında bir şeyler okuyarak geçiriyorum. O benim olmadığım her şey; sanatı seviyor ve süslü galalara sadece bedava içki için gitmiyor. O bir İngiliz, benim taklit bile edemeyeceğim bir şey ve bunu biliyorum çünkü birkaç kez denedim.

Ama beni durduran cümle şu oldu: *Anna Tattelbaum'un, şehrin en gözde bekârlarından biri olan hedge fon yöneticisi Graham Tate ile çıktığı söyleniyor.*

Graham NYC'nin en çok aranan bekarlarından biri mi? *Nasıl?* Elbette yakışıklı, ama bu tür bir statü kraliyet ailesine ya da servet varislerine mahsustur ve o ikisi de değil. Bu da demek oluyor ki aylardır kaçındığım bir şeyi yapmanın zamanı geldi.

İnternette bir erkeği, özellikle de gerçekten seks yapmak istediğiniz bir erkeği aramak, Saplantı Çukuru'na götüren kaygan bir yokuştur. Bir gerçeği öğrenirsiniz ve bir başkasını öğrenmek istersiniz. Bir fotoğraf görürsünüz ve daha fazlasını görmek istersiniz. Aramaya başlamadan önce bile çukura kayışımın uzun ve acı verici olacağını ve daha sonra bundan tamamen pişman olacağımı hissediyorum.

Karşıma çıkan ilk şey "NYC'nin En Seksi Bekar Erkekleri" üzerine bir makale. Bir yardım etkinliğinde sıkılmış ve gülünç derecede seksi görüldüğü bir fotoğrafı var.

Listemizin başında Tate Capital'in münzevi kurucusu Graham Tate yer alıyor. Yüz milyonun üzerinde olduğu tahmin edilen net servetiyle, bir sonraki Tom Ford kampanyasının yüzü gibi görünmese bile onunla çıkabilirdik. Ama öyle. Bu nedenle... Graham, bizi ara. *Herhangi* birimizi.

Ne. Ne. Cehennem.

Partimiz için çikolata fiskiyesi ya da tekila kızağı alamayacak kadar cimri olan adam yüz milyon değerinde. Arabası olmayan adam. Bu hafta sonu istediğim yeşil meyve suyunun fiyatı hakkında sızlanan ve bana hem Netflix'e hem *de* Hulu'ya ihtiyacım olmadığını söyleyip duran adam.

Bir sürü milyoner tanıdım ve her biri servetini bir şekilde gösteriyordu. Daha da önemlisi, bunun kendisini özel kıldığını düşünmeyen, parasının kendisini çöpü çıkarmaktan ya da kendi tabağını lavaboya taşımaktan muaf tuttuğu izlenimine kapılmayan birini hiç tanımadım.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve yüzümü ellerime gömdüm. Başarının bir erkekte çekici bir özellik olduğunu sanırdım, ama bu keşifle hiçbir ilgisi yok.

Graham'da fazlasıyla var... ve daha az umursayamazdı.

NYC'NİN EN SEKSİ BEKARI ofisimin önünde yaklaşık kırk dakika beklemek zorunda kaldı, çünkü çok meşguldüm... ve Trinny'ye Dr. Joliet'in saat altı randevusunu alamayacağımı söyledim.

"Özür dilerim," diyorum, hâlâ laboratuvar önlüğümle arabaya doğru koşarken.

Trafiğe çıkarken, "Onlara söylemelisin," diyor. "Ciddiyim.

Bu çılgınlık."

İç çektim. "Biliyorum."

"Ciddiyim, Keeley. Onlara söylersen en kötü ne olabilir ki?

O işi sevmiyorsun bile."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Oh, belki bundan bahsetmemiş olabilirim ama aslında bir çocuğum olmak üzere. *İşsiz* olmak için iyi bir zaman değil."

"Ben Jeff Bezos değilim, ama karşılayabilirim-" Elini karnımın ve benim üzerimde gezdiriyor. "-tüm bunları. İstersen işi bırak ve bir şeyler bulana kadar bekle."

Gülüyorum. Bugün her boş dakikamı Graham Tate'i araştırarak geçirdim. Artık milyarderlerin mali işlerini emanet ettiği kişi olduğunu ve *Graham Tate Ne Alıyor*'a adanmış koca bir alt dizin olduğunu biliyorum. Yine de sigortayla ilgili bir şeyler yaptığını ima etmeye devam edeceğim. Bu onu tetikte tutuyor.

"Teklifin için minnettarım," diye cevap veriyorum, "ama bunun kötü sonuçlanacağını düşünüyorum." Gözlerini deviriyor.

"Neden?"

Tartıştığına inanamıyorum. Sadece bir aptal ben iş ararken bana destek olmayı teklif eder. Saat 11'e kadar uyuyup bütün gün alışveriş yapacağımı biliyor olmalı.

"Çünkü o zaman gücümüz eşit olmaz. Faturaları ödediğiniz anda 'Hayır, Keeley, Silver Cross bebek arabası alamayız' diyeceksiniz."

"Sana Silver Cross almayacağımızı *söylemiştim*. Lanet bir bebek arabası için 1400 dolar. Bu çok saçma."

"Evet, ama şu anda hala 'canın cehenneme Graham, bir tane aldım' diyebiliyorum. Eğer tüm faturaları sen ödüyorsan, bunu yapamam."

"Yine de bunu yapmayı başaracağını tahmin ediyorum," diye mırıldandı.

Mezarlık görüldüğünde, kapılara en yakın noktaya çeker. "Arabada bekleyebilirim," diyor. "Acele etme."

Uzanıp emniyet kemerini açıyorum. "Hayır, hadi ama. Getirdiğim Ouija tahtasını çalıştırmak için iki kişi gerekiyor."

Gülüyor ve dışarı çıkıyor, beni tepeler boyunca takip ederek annemin mezar taşına gidiyor.

"İşte bu kadar," diyorum parlak bir sesle. "Oldukça heyecan verici şeyler. Ve bu da benim teyzem." Annemin mezarının hemen yanındaki mezarını gösteriyorum.

Her bir mezar taşını okuyor, bakışları her geçen dakika daha da kararıyor. Bizzat görmek çok farklı. "Onlar benim yaşımdaydı," diyor sessizce.

Başımı salladım. "Zavallı büyükbabam. Karısından ve iki kızından da uzun yaşadı. Hayal bile edemiyorum."

Annemin mezarına doğru bakıyor. "Çiçekleri bırakan o muydu?"

"Hayır, onlar Dillon'dan, annemin filmin sonunda çıktığı adamdan." Başımı sallıyorum. "Hâlâ her fırsatta ona çiçek getiriyor. Bu biraz boktan bir durum."

"Bunun nesi yanlış?"

"Öldüğünde yirmi sekiz yaşındaydı. Önünde koca bir hayat vardı ama hiç ilerlemedi ve eğer o *yaşasaydı*, muhtemelen ilerlerdi. Bilmiyorum. Belki de onun yaşayacağını düşünmek daha kolaydır."

Elimi tutuyor ve beni çakıllı yolun diğer tarafındaki banka doğru çekiyor. "Böyle düşünmek neden daha kolay?"

"Çünkü tüm hayatınız boyunca sadece dördüncü evre teşhisi konmadan birkaç ay önce ruh eşinizi bulduğunuzu hayal edebiliyor musunuz?"

Kanser mi? O kişiıyi ve genç kızınızı terk ettiğinizi, onları incittiğinizi ve bunu asla ama asla atlatamayacaklarını bildiğinizi hayal edebiliyor musunuz?"

Kaşları çatılır. "Özlendiğine sevinmez miydin? Bana göre bu, doğru bir şey yaptığınızın işareti."

Başımı tekrar sallıyorum. "Bunu bir başkasına *asla* yapmak istemem. Kızımın tüm hayatını beni özleyerek geçirmesini istemiyorum. Hayatına devam edemeyen bir adamın her ay mezarıma gelmesini istemiyorum."

Bankın kenarına tutunur. "Bu yüzden çocuk istemedin, değil mi? Bu mu?"

Gülümsemeye zorluyorum. "Yani Coachella da bir etkendi, yalan söylemeyeceğim. Ama evet, çoğu buydu." Karnımı sıvazlıyorum. "Her neyse, olan oldu ve şimdi boku yedin. İlk ölen ebeveyn tüm övgüleri alır. Kimse çok fazla içtiğim ya da bir şeyleri gerçekten berbat ettiğim zamanlardan bahsetmeyecek ve tüm kusurlarım çekici görünecek. Çok boyutlu olması gereken ebeveyn *sen olacaksın*."

Yanağında bir kas titriyor ve elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Genç öleceğinden o kadar eminsin ki, Keeley," diye homurdanıyor. Sesi *kızgın* geliyor. "Annende bunun olmasına neden olan genetik bir şey olsa bile... genlerinin sadece yarısına katkıda bulundu. Neden iyi olma ihtimalini bile düşünmüyorsun?"

Gözlerimi alçalan güneşe dikeyorum. "Umutlanıp yanıldığımı fark etmekten daha kolay görünüyor. Annem çok *şaşırdı*, Graham." Sertçe yutkunuyorum ve sesim kısılıyor. "O teşhisi aldığında çok şaşırdı çünkü her şeyi doğru yaptığını düşünüyordu. Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum."

Bir kolunu omuzlarıma doluyor. "O mu şok oldu, yoksa *sen mi şok oldun*? Hazırlıklı olmanın hiçbir şeyi düzeltmeyeceğinin farkındasın, değil mi? Tüm çocukluğunu onu kaybedeceğin paniğiyle geçirmeni istemezdi."

"Evet, biliyorum." Ama annemin ne olacağını bildiği, bilincinin yerinde olduğu son günleri düşünüyorum. Yıkılmıştı. Ne zaman Dillon ya da ben odaya girsek ağlıyordu. Bu da bizim için işleri daha da zorlaştırıyordu. Bu korkunç, kaçınılmaz bir keder çemberiydi.

"Sanırım sadece... eğer böyle bir şey olursa, beni de onu incittiği gibi incitmesini istemiyorum. Her şeye veda etmenin bu kadar zor olmasını ve bunun onlar için bu kadar zor olmasını istemiyorum."

Beni daha yakına çekiyor ve başımı omzuna yaslıyorum. Güzel bir omuz, beni tutacak kadar geniş, mükemmel derecede sağlam.

"Tek seçenek her şeyi biraz daha az sevmek, Keeley. Bunun daha iyi bir seçenek olduğundan emin değilim."

Haklı olabilir. Daha da önemlisi, bunun mümkün olduğundan bile emin değilim. Çünkü kızımızı zaten seviyorum. Ve babasını da çok sevmeye başladım.

"TATLI İSTİYORUM" diye anons ediyorum eve giderken. "Akşam yemeği bile istemiyorum. Sadece tatlı istiyorum. Ve az önce ağladığım için beni şımartmak zorundasın."

Gülüyor. "Turta yapabiliriz."

"Turta yapmayı biliyor musun? Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorum," diyor ve gözleri ışıldıyor. "Sanırım tüm malzemelere de sahibiz. Daha dün elma aldım."

Turta yapmak kulağa tam bir baş belası gibi geliyor, ikimizin de yemek ya da temizlemek istemeyeceği, zar zor yenebilen bir karmaşaya yol açacak türden bir şey. Ama o böyleyken, gözleri parıldarken ve gamzeleri varken, ona *hayır* diyemiyorum.

"Tamam. Ama yenmezse beni Pinkberry'ye götürürsün."

"Anlaştık," diye kabul ediyor sessiz ve kendinden emin bir kahkaha atarak.

Eve döndüğümüzde, Ethan'ın Tulane tişörtü kaybolduktan sonra aldığı yeni hamile tişörtlerinden birini giyiyorum, Graham bu konuda hiçbir şey bilmediğini *iddia ediyor*.

O hamurla uğraşırken beni de elmaları soyup dilimlemem için tezgâhın başına oturtuyor. Unu ve şekeri bir kaseye koyup yumuşatmak için hazırladığı tereyağıyla karıştırmasını şaşkınlıkla izliyorum. Tarifini bir kez bile kontrol etmek zorunda kalmıyor.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" diye sordum. "Talimatlara bakmadan yumurta bile haşlayamıyorum."

Elleriyle hamuru yoğuruyor, sonra top haline getiriyor. "Küçükken büyük teyzem öğretmişti" diyor, sadece kısa bir süre başını kaldırıp bakarak.

"Ve sen bunu hatırladın mı? Bunca zamandır?"

Tereddüt ediyor. "Annem... hastaydı. Babam öldükten sonra. Gerçekten ciddi bir doğum sonrası depresyonu vardı ve diğer her şeyle birlikte gözden kaçtı. Her neyse... İşler bir süre kötü gitti ve sonra büyük teyzem bizi toparlamak için geldi ve bana turtaların benim işim olduğunu söyledi."

Bu hikâyeye onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyor ama ben ediyorum. *Sekiz* yaşındaydı ve herhangi bir iş için çok küçüktü. "Sekiz yaşında bir çocuğun soba kullanması gerektiğinden emin değilim."

Başını iki yana sallıyor. "Yapabileceğim bir şey olduğunu bilmek, bazı şeyleri telafi etmenin bir yolu olduğunu bilmek yardımcı oldu. Her neyse, üniversiteye gidene kadar kendimi çok fazla turta yaparken buldum."

"Yine de keşke yapmak zorunda kalmasaydın," diyorum ona sessizce. Gözlerimiz buluşuyor ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "Elmalar hazır."

Hiçbir şey söylemedi, sadece şeker ve tarçın dökmeye başladı ve-garip bir şekilde -Kasenin içine jöle. "Şimdi karıştırıyoruz." Kaşığa uzandığımda gülümsüyor. "Sadece ellerini oraya sok. Tek yolu bu."

"Çıplak ellerimle mi?"

"Temizler. Hadi doktor." Parmaklarımı kendi parmaklarına geçiriyor ve birleşen ellerimizi meyvelerin üzerine yerleştiriyor. "Ellerini daha kötü şeylere soktun."

bundan daha iyi."

Birlikte karıştırıyoruz, ellerimiz yapış yapış, birbirimize sürtünüyor. Elleri büyük ve sert ve parmaklarımızın arasından kayan tüm bu ıslak meyve bana tamamen başka şeyler düşündürüyor - parmaklarının tangamın altından kaydığını, yarı halka açık bir yerde içime girdiğini.

"Parmaklarıma gel, Keeley," diye mırıldandı. "Sadece bir kez. Sonra seni tekrar öpeceğim."

Bacaklarımın arasındaki sıcaklığı, kalçalarım gerilirken neredeyse acı gibi hissettiren sızıyı hatırlıyorum. Islandıkça çıkardığım sesler tıpkı şu anda çıkardığımız seslere benziyordu.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerini yüzümde, ağzımda buluyorum, tıpkı o gece olduğu gibi. Göğüs uçlarım tişörtümün pürüzsüz kumaşının altında sıkılaşıyor ve anı beni sıırıslıkla ediyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni öpse, o pis ıslak parmaklarıyla külotumun altına uzansa, bir havai fişek gösterisinin büyük finali gibi patlayacağım.

Tanrım. Onunla evlenmeme şaşmamalı.

Muhtemelen yine olsa yine yapardım.

GRAHAM

TEMMUZ

Perşembe günü kapıdan girdiğinde "Dışarıda yiyebilir miyiz?" diye sordu. Gece. Gözleri hülyalı. "Dışarıda akşam yemeği. Bir restoranda. Biftek, belki. Ya da, hayır, bekle... tavuk tikka. Tanrım, tavuk tikka'yı çok istiyorum."

Porno yıldızları, tavuk tikka fikri karşısında Keeley kadar ikna edici bir şekilde inleyebilmeyi dilerdi. Yarın sabah erkenden haftanın en önemli toplantısına gideceğim ama ona hayır diyemiyorum.

"O zaman hadi," diyorum, ayağa kalkarak. "Hadi gidelim."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki ona Birkin marka bir çanta getirdiğimi ve özellikle onun için yapıldığını söylemişim gibi, ki bu kesinlikle ona asla söylemeyeceğim bir şey, ne kadar pahalı olduklarını öğrendikten sonra.

"Giyinmem lazım!" diye bağıyor. "On dakika. Hayır! Yirmi!"

Hareket edebileceğini düşündüğümde daha hızlı odasına doğru koşuyor. Bir erkek Keeley'yle birlikte olursa bir sürü bokun bedelini öder, çünkü onu memnun etmenin çok garip bir geri tepme etkisi var. Onu her gülümsetmeyi başardığımda içimde bir şeylerin açıldığını hissediyorum.

Otuz dakika sonra, parlak kırmızı bir elbise ve ona uygun dudaklarla odasından çıktığında hırlamaya başlamak üzereydim.

Hamile elbisesi değil ama onu içine alacak kadar esnek... zar zor. Göğüslerinin kremi kabarıklığı dekolte boynunu bastırmakla tehdit ediyor. Bütün gece bakmamak için kendimi zor tutacağım. Diğer her erkek

biz de bakacağız, ki benim asıl sorunum da bu.

Eli karnının üzerinde duruyor. "Sorun olur mu? Artık içine girebileceğim pek bir şey yok."

"Belki de biraz daha hamile kıyafeti almanın zamanı gelmiştir." Yüzü düştü. "O zaman bu bir *hayır demek*."

"İyi görünüyorsun." Ki bu çok büyük bir küçümseme. Keeley iyi görünmüyor. Bir reklam panosunda görüp de aval aval bakmak için durduğunuz türden bir kadına benziyor. Bir kez sahip olsanız bile asla vazgeçemeyeceğiniz türden bir ka d ı n . "İnsanlar göğüslerine bakabilir."

Sırtarak ellerini kavırıyor. "Bakmak istediğini mi *söylüyorsun*, Graham? Dik dik bak! Sonsuza dek sürmeyecekler, bu yüzden birileri onlardan biraz keyif almalı."

Yutkunuyorum, kapıya doğru yöneliyorum. "Göğüslerine bakmama gerek yok, Keeley." *Zaten beynime kazınmışlar*.

"Merak etme," diyor neşeyle çantasında anahtarlarını ararken. "Onların bir sürü fotoğrafını çektim. Belki bir tanesini sana doğum günü hediyesi olarak veririm."

Bu fikir karşısında biraz tıkandım. "Göğüslerinin fotoğraflarını *hediye*?"

"Sadece arkadaşlara. Sen, alt kattaki Paul, UPS'çi Mike-"

Duruyorum ve o gülüyor.

"Hayır, göğüslerimin fotoğraflarını vermem. Ama dürüst olmak gerekirse, sadece bu yıl gösteriye dönüştüler. Eminim şu anda *Sadece Hayranlar'dan* doktorluktan kazandığımdan daha fazlasını kazanabilirim."

Asansöre doğru yürümeye devam ediyorum. Ama Tanrı aşkına, Keeley gibi bir kız beni erken mezara koyacak.

Keeley'nin en sevdiği Hint restoranına varıyoruz.

Ev sahibinin gözlerinin üzerinde nasıl kaydığını, mutfak personelinin nasıl yukarı baktığını ve eğildiğini fark etmiyor gibi görünüyor. Beni iki tavuk tikka siparişine ihtiyacı olduğuna ikna etmeye çalışmakla meşgul.

"Sadece benim için. Eğer sen de istersen, üç siparişe ihtiyacımız olacak. Ama hepsini sen sipariş etmelisin ki ben de sırf sen Hint yemeği istediğin için burada olan narin bir çiçek gibi görünmeye devam edebileyim."

Garson siparişimizi alıyor. Keeley'nin göğüs dekoltesine bakarak geçirdiği zaman karşılığında yemeğimiz bedava olmalı.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" diye soruyor adam gittikten sonra. "Birbirimizi tanımalıyız."

"Bunu başından beri yapmıyor muyduk?"

"*Oyunbozanlık etmeyi bırak, Graham*" diyen bakışlarından birini atıyor bana. Eskiden beni kızdıırırlardı. Şimdi güldürüyorlar.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Geçmişte ya da günümüzde herhangi bir kişiyle akşam yemeği yiyebilirsin. Kimi seçiyorsun?"

"Çikolatadan yapılmış bir insan olabilir mi?"

"*Yemek yemeye* niyetli olmadığın bir yemek arkadaşından bahsediyorum, Keeley." Aklına gelen ilk şey bu olduğuna göre gerçekten açlıktan ölüyor olmalıydı.

"Gandhi," diye yanıtlıyor. "Ya da Khloe Kardashian." "Gandhi şu anda mezarında ters dönüyordur."

"Gandhi yakıldı, bu yüzden çok fazla *yuvarlandığından* şüpheliyim. Ve Khloe zorluklar karşısında neşeli ve tanıştığı herkese iyi davranıyor. Ondan bir şeyler öğrenebilirsin." Keeley mutfağa doğru bakıyor. Ortaya çıkan her tepsiyi izliyor, birinin bizimki olmasını umuyor. "Kimi davet edersin?"

"John Locke ya da Paul Krugman, şu ekonomist-"

"Aman Tanrım. Gerçekten mi? Akşam yemeğine davet etmek için kendinden daha sıkıcı birini bulacağın konusunda sana güveniyorum." *Sıkıcı* kelimesi ağzından çıkar çıkmaz kızardı ve ne dediğimi hatırladığını anladım.

Tamamen doğru olmasına rağmen bunu söylediğime hâlâ inanamıyorum.

"Bu arada ekonomi konusundaki takıntın nedir?" diye soruyor. "Ailende başka kimse bu tür şeylere meraklı görünmüyor."

Omuz silkiyorum. Daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim. Belki de sadece kuşatma altındayken karşı koyacak kaynakları olmayan insanların başına kötü şeyler geliyordur ve ben bir daha asla onların arasında olmak istemiyorum. "Finansal olarak güvende olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Diğer insanların da aynı konumda olmasını istiyorum."

"Böyle şeyler söylediğinde tam bir *baba* gibi konuşuyorsun."

Sanırım bunu bir hakaret olarak algılıyor ama gözleri parlıyor ve gülümsemesi yumuşak. Asla itiraf etmeyecek olsa da hoşuna gidiyor.

Nihayet tepsimiz yaklaşıyor ve heyecanı hissediliyor. Ellerini birbirine vuruyor ve çışı gelmiş bir çocuk gibi koltuğunda kıpırdanıyor.

"*Randevularında* böyle misin?" Hafifçe dehşete düşerek sordum.

"Her neyse. Çok sevimliyim. Dünyayı çocukça takdir edişimi seviyorsun."

Aramıza bir kase basmati pirinci konuyor ve buharın içinden Keeley'nin geniş gözlerini, pişmanlık duymayan sırtışını alıyorum. Anna'yla en son dışarıda yemek yediğimde Michelin yıldızlı bir restorandaydık ve o bütün yemeği yemekte ve serviste küçük kusurlar bularak geçirdi.

Evet. Sanırım Keeley'nin çocuksu takdiri o kadar da kötü değil.

Kendine dumanı tüten bir tabak pilav servis ediyor ve sanki bu gördüğü en erotik rüyaymış gibi gözlerini kapatıp içine çekiyor. Sonra ilk kase tavuk tikka'yı açıyor ve doğrudan kasıklarımı kesecek şekilde alçak sesle inliyor.

Tavuk parçalarını ve sosu kaşıkla kâsesine koyuyor ve tam mutluluk dolu bir beklentiyle çatalını eline aldığı anda... bağırışmalar başlıyor.

Mutfaktan koşarak bir şef çıkıyor. "Burada doktor var mı?"

Keeley'e bakıyorum. Çatal hâlâ elinde, başlamaya hazırlanıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Bir *dermatoloğa* ihtiyaçları olduğundan şüpheliyim."

"Keeley, sen tıp fakültesine gittin. Teorik olarak başka şeyler de biliyorsun."

"Lanet olsun," diyor iç çekerek ve masadan uzaklaşıyor. "O tavuk tikka'yı gerçekten istiyordum. Ve bu cinsiyet ayrımcılığı. Bir erkekten tikka tavuğundan vazgeçmesini isteyemezler."

"Bu şartlar altında bunu yapacaklarından oldukça eminim." Onunla birlikte ayağa kalkıyorum. "Ve döndüğünüzde hâlâ burada olacak."

"*Sıcak* tavuk tikka istemiştım," diye yanıtlıyor, odanın öbür ucundaki şefe doğru tepinerek. "Katlandığım tüm sebze yemeyi ve seks yapmamayı telafi etmek için sıcak tavuk tikka almamı istemek çok mu fazla?"

Bunu şefe sormaması için dua ediyorum. Biz yaklaşırken ikimize bakıyor ve sonra rahatlamış bir şekilde bana bakıyor. "Tanrı'ya şükür," diyor. "Sen doktor musun?"

Keeley sesli bir şekilde inliyor. "Çünkü herhangi bir acil durum bir erkek tarafından daha iyi idare edilir, değil mi? Hayır, doktor olan *benim*. O sadece iyileştirici kristallerimi tutmak için burada. Neler oluyor?"

Şefin gözleri biraz büyüdü. "*Ciddi mi bu?*" der gibi bana baktı.

Başımı sallıyorum, gerçi Keeley'den asla emin olamazsınız. "Aşçılarımızdan Graciela'nın doğum sancısı tuttu," diyor hâlâ bana hitap ederek. "Durumu kötü. Sanırım bebek geliyor. Onu... görebiliyoruz."

Keeley sertleşiyor. "Ambulans çağırdın mı?"

"Söyledik ama biraz zaman alacağını söylediler ve-" Bir kadın çığlığı havayı yararak geçerken irkilir.

Keeley sanki buranın sahibiymiş gibi onu iterek, "Aman Tanrım," diyor. "Bana biraz taze tavuk tikka borçlusunuz."

Takip ederken bana "Gerçekten doktor mu?"

diye soruyor. "Bu beni de şok ediyor."

Mutfak durmuştur ve aşçıların çoğu görev yerlerini terk ederek, şu anda bir masa örtüsünün üzerinde yatan kadına dehşetle bakmaktadır.

mutfak zemini.

Bacakları ayrılmış ve aralarında bir insan kafasının tepesi görünüyor. Bu yeterince ürkütücü ama nabzımın yükselmesine neden olan şey altındaki kanlı sıvı. Belki standart bir şey ama bana *Bridgerton*'ın ilk bölümünü hatırlattı, bir kadının doğum sırasında öldüğü bölümü. Evet, birkaç yüzyıl önceydi ama bu farklı mı? Ambulans gelmediği için Keeley'nin elinde üç yüz yıl önce olmayan tek bir alet var mı? Ve eğer bu kadın ölürse... o zaman ne olacak?

Keeley sanki hiçbir şey onun için o kadar da önemli değilmiş gibi hayatını sürdürüyor ama eğer işler kötü giderse, bu onun her gününü etkileyecek. Köpeği kusturduğu için ağladı. Böyle bir şey ona ne yapabilir ki?

Kadın haykırıyor ve acısı tüylerimi diken diken ediyor.

"Lavabo," diye bağırır Keeley, şaşırmış görünen müdüre. Topuklu ayakkabılarını tekmeliyor ve saçlarını arkadan bağlayarak mutfağa geçerken değerli Birkin'ini yere fırlatıyor. Kollarını dirseklerine kadar yıkıyor, kaşları çatık... tamamen başka biri. Ciddi, odaklanmış biri. Ellerini kağıt havlularla kuruluyor ve kadının bacaklarının arasında yere çöküyor.

"Ben Dr. Connolly," diyor. "Görünüşe göre mutfakta bir bebeğiniz olacak."

Kadın hızlı bir şekilde İspanyolca cevap veriyor ve Keeley de aynı şekilde karşılık veriyor. Yine şaşırdım. Onu, Paris'te daha iyi bir Moda Haftası olduğu için Fransızca gibi bir şey öğrenen biri olarak hayal etmiştim.

Keeley İspanyolca konuşurken sesi farklı çıkıyor. Kendinden emin, otoriter. Ne söylediğini bile bilmiyorum ama ona inanıyorum. Şu anda Keeley'nin bana söylediği her şeye inanırım.

Keeley müdüre "Bıçağa ihtiyacım var" der. "Elinizdeki en keskin bıçağa ve ispiroya ihtiyacım var. Gerekli olmayabilir ama gerekli olma ihtimaline karşı burada istiyorum. Ve lütfen, Tanrı aşkına, buraya gelip

Bıçağı görebileceği şekilde *sallayarak*. Bir havluya falan sarın. Ve ambulansın nerede olduğunu öğren."

Kadın bir başka kasılmayla çığlık atıyor. Ben irkiliyorum, ama Keeley çelik gibi gözlerle bakıyor, son derece sakın, sesi Graciela'yı teşvik ederken dönüşümlü olarak kandırıyor ve zorluyor.

Saçları topuzdan kurtulmaya başlıyor, alnındaki tere yapışıyor, bu da Keeley'nin tamamen rahatlamadığına dair aldığım tek işaret. Bir de bebeği tutmak için uzandığında gerginleşen omuzları var. Birisi yanına bir yığın havlu bırakıyor ama o fark etmemiş gibi görünüyor.

"*Él está casi aquí,*" diyor Keeley, elleri bebeğin omuzlarında kenetlenmiş halde. "*Una vez más.*"

Kadın feryat ederek itiyor ve ben irkiliyorum. Mutfağın karşısındaki adamlardan biri sessizce arka kapıyı açıyor ve sokağa kusuyor.

Kadın çığlık atıyor ve sonra... kafa tamamen ortaya çıkıyor. Keeley önce üst omzunu, sonra da alt omzunu çıkarmaya çalışır ve aniden bebek serbest kalır. Bir oğlan çocuğu, kanlar içinde, ağlaması tiz, küçük bir meleme sesi. Odada bir tezahürat yankılanıyor ama Keeley hala odaklanmış, ağzını ve burnunu temizliyor, nabzını kontrol ediyor, kendi kendine mırıldanıyor, "Pembe, bir yirmi, güçlü tepki, aktif." Sonunda tatmin olmuş bir şekilde bebeği ağlayan annesine vermek için öne doğru eğiliyor.

Pahalı elbisesi mahvolmuş. Tekmeleyerek çıkardığı ayakkabıları bir fare kapanının yanında duruyor ve sanki dünyada her şey yolundaymış gibi gülümsüyor. Onda herkesin görmesine izin verdiğinden çok daha fazlası var. *Kendisinin* bile göremediğinden çok daha fazlası var.

Çocuğumun annesine zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık oldum. Ki bu gerçekten rahatsız edici. Zaten biraz fazla ileri gitmiştim.

KEELEY

Şaşırtıcı bir şekilde, şimdi elbisem kan ve doğum sonrası ile kaplı. tavuk tikka için pek iştahım yok. Ambulans gelene kadar kalıyoruz ve sonra beni arka kapıdan sokağa çıkarıyorlar. Graham beni dışarıdaki kusmukların etrafından dolaştırıyor ve ben de mahvolmuş ayakkabılarımı bir çöp kutusuna atıyorum.

"Keeley, yalınayak yürüyemezsin. Burada muhtemelen cam vardır." "Şu ayakkabıları gördün mü? Bir karış farenin içinde oturuyorlardı. pislikler. Asfaltın daha kötü olamayacağından eminim."

Beni kollarının arasına alıp bir palto ya da küçük bir çocuktan daha ağır değilmişim gibi taşırken şaşkınlıkla ciyaklıyorum. "Bu kadar güçlü olduğunu bilseydim, beni *her yere taşımanı isterdim*."

"Bunu daha uzun süre sır olarak saklamalıydım, *Dr. Connolly*." Gülümsüyor. "Bu arada kendinizi böyle tanıttığınızı hiç duymamıştım."

"Panikliyordu ve tüm bu doktor olayı insanları rahatlatıyor. Gerçi, belli ki"-kendimi işaret ediyorum-"muhtemelen *olmamalı*."

Beni sessizce taşıyor ve ne kadar formda olduğuna hayret etmem için bana alan bırakıyor. Kollarım boynuna dolanmışken ve bedenim onunkine yaslanmışken, göğsünün ve pazularının oyulmuş taş gibi olduğunu fark etmemek imkansız. Sanırım Süpermen onları kurtardığında kadınların neden bu kadar şaşkın görüldüğünü anlıyorum ve bunun ölmedikleri kısımla çok az ilgisi var.

Ama sanırım zaten orta derecede takıntılıydım. Beni vurduğu o geceden beri, bu şeyi kapatmak için mücadele ediyorum. O odada değilken onu hayal etmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum - kanepemde otururken geniş omuzları, mutfak tezgahına yaslanmış dar kalçası, düşünürken bir elini çenesine sürtmesi ve bunu her yaptığında *o el olmak istediğimi düşünmem*.

Olmadığını bildiğim yerlerde onun sabun kokusunu aldığımı hayal etmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Kalabalığın içinde karanlık bir kafa gördüğümde nabzımın hızlanmasını nasıl engelleyeceğimi.

Elimin altında o kadar sert olduğunu ve "*İstemediğimi mi hissediyorsun?*" dediğini düşünmeden nasıl duracağımı bilmiyorum.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Sanki zaten biliyormuş gibi ağzı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Büyük, sulu bir biftek istediğimi." Tamamen yalan değil. Biftek istiyorum. Kafamdaki her şeyi bilmesine gerek yok.

"Dileğiniz benim için emirdir, *Dr. Connolly*."

Yıkık dökük elbisemi çıkarıp duş aldıktan sonra pijamalarımı giydiğimde Graham bir şekilde bizim için biftek ve fırınlanmış patates bulmuştu. Yemek yerken televizyon izleyebileceğimizi bile söyledi. Tabii ki izlediğimiz dizi *Dr. Who* - onun seçimi, ki bu biraz haksızlık gibi görünüyor. Yani, *bu* gece dünyaya bir hayat mı getirdi? Bence getirmedi.

"Peki bu insanlar hiç seks yapacaklar mı?" Talep ediyorum.

"Sadece on dakikamız var. Ama seksi fidyeciler yok, eğer peşinde olduğunuz buysa. Gerisi için bekleyip görmeniz gerekecek."

İnledim. "Bu *hayır* demek."

Gösteriyi durdurdu ve bana baktı. "Bu gece beni etkiledin, biliyorsun. Mutfaktaki herkes enkaz gibiydi ve sen her şeyin merkezindeydin.

Fırtına. Sanki her şey ters gidebilirmiş ve sen ne yapacağını bilebilirmişsin gibi hissettim."

"Ben bundan çok daha havalı şeyler yaparım. Dilimle kiraz sapı bağlayabilirim. Ve bana çok fazla kredi veriyorsun. Bu sadece çok kolay ve karmaşık olmayan bir doğum oldu. Eğer bir şeyler ters gitseydi, boka batmıştım."

"Kendini durmadan öven biri olarak bir iltifatı bile kabul edemiyorsun. En azından bu gece iyi bir şey yaptığını kabul edebilir misin?"

Gülüşüm biraz öfkeli. "Herkes beni küçümsüyor, ama ben *Ben* aslında bir doktorum, Graham. Bunu yapabilmem gerekiyor."

"Bence seni hafife alan kişi *sensin*, Keeley."

Söyleyiş tarzında sinirlerime dokunan bir şey var. Belki de şu anda sesi Dr. Patel'e çok benziyordu.

GRAHAM'IN SÖZLERİ bütün gece kafamda yankılandı ve ertesi sabah işe gittiğimde Trinny'nin bütün gün dolu olduğumu ve yediye kadar hastam olduğunu söylemeden önceki endişeli bakışı hâlâ oradaydı. Neden hala buna katlanıyorum? Evet, şu anda bu işe ihtiyacım olduğunu biliyorum, ama neden başka bir şey için elimi bile taşın altına koymuyorum?

Seni küçümseyen kişi sensin. Belki de Dr. Fox beni sadece görünüşüm için işe almadı. Belki de benim kendime olan saygımdan yoksunluğumdan da hoşlanıyordu, çünkü daha fazlasını hak etmediğini düşündüğü için kürekle atmak istedikleri tüm çöpleri alan ve almaya *devam eden* biri olarak görünüyordum. Beni dinleyecek herkese göğüs ölçülerim ve cazibemle övüneceğim.

Yine de becerilerimle övünmeyi düşünür müydüm? Hayır. Tabii ki düşünmezdim. Tıp fakültesini ve ihtisasımı en azını yaparak bitirdim.

Belki de Dr. Patel haklıydı.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Öğle yemeği molası vermeyecek miyim?"

"Şey, hayır," diyor. "Ama... Sadece merak ediyorum, bu sen misin?" Telefonunu bana çevirdi. Kırmızı elbiseli, mutfak zemininde diz çökmüş, doğum yapan kızın ben olduğumu anlamam bir saniye sürüyor. Başlıkta "*Ateşli Hamile Doktor Bebek Doğuruyor*" yazıyor.

Dün gece birinin beni filme aldığından haberim yoktu ve bir an için sadece bana *hamile demelerine* sinirlendim - o kadar da belli değildi. Bana "seksi" diyerek bunu telafi ettiler ama yine de...

Sonra daha ciddi bir endişe bunu gölgede bırakıyor: Bu video, tanıdığım insanların çoğuna açıklamadan önce hamile olduğumu söyleyerek dünyaya yayılıyor.

"Nereden buldun bunu?" Fısıldıyorum.

"Bu sabah TikTok'taydı. Hamile misin?"

Yutkunuyorum. Dr. Fox ve Dr. Joliet pek TikTok'a girecek tipler gibi görünmüyorlar, o yüzden görme ihtimalleri nedir ki? Shannon ve babam Facebook'ta bile değiller, bu yüzden onlar için çok endişelenmiyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse... dışarıda milyonlarca video var ve bu o kadar da ilginç değil. "Bu konuda henüz bir şey söylemesen olur mu? Dr. Fox'a hâlâ söylemem gerekiyor."

Videoya tekrar bakıyor. "*Gerçekten* hamile görünüyorsun." "*O kadar da* hamile görünmüyorum," diye itiraz ediyorum.

Bir saat sonra, bir hemşire kafasını ofisime uzattı. "Tebrikler!" diye bağırıyor. "Şüphelenmiştim ama bir şey söylemek istemedim."

O lanet videoyu neredeyse unutmuştum ama bir anda aklıma geldi. "Tebrikler mi?" Fısıldıyorum.

"O bebeği doğurman *uluslararası* bir haber."

O gidince araştırdım. Video altı milyon kez görüntülenmiş. Yorumlara göz gezdiriyorum; üçte biri iğrenç ve bir o kadarı da

Bir kısmı kesinlikle doktor olmadığım konusunda ısrar ediyor. Birkaçı Birkin'imin sahte olduğunu iddia ediyor ve ben de sadece onlara cevap veriyorum çünkü *siktir et*. O çantayı yirmi yaşında bir manikürcünün sahte olduğunu iddia etmesi için almadım çünkü *teyzesinde gerçek bir tane var ve o biliyor*.

Ama birçoğu etkilendi. Tıpkı Graham gibi. Graciela ile İspanyolca konuşmam hoşlarına gitti. Mutfaktaki adamlar -kelimenin tam anlamıyla- kendilerini kaybederken benim sakin ve kontrollü kalmam hoşlarına gitti.

Kamuoyunun görüşü ne yönde olursa olsun, bu işin artık bittiği açık. Fox ve Joliet'e hamile olduğumu bildiren bir e-posta yazmaya başlıyorum ama daha bitirmeden Dr. Fox dahili telefonda bana bağırıyor. "Ofisime. *Hemen*."

Ağır bir iç çekişle masamdan kalkıyorum. Müdüründen, dekanından ya da baş asistanından azar işitmemiş biri olarak içinde bulunduğum durum tanıdık geliyor. Ancak bugün aynı zamanda sinirliyim de. *O kadar da* yanlış bir şey yapmadım. Sözleşmemde bebek sahibi olmadan önce onları üç ay önceden uarmam gerektiğini belirten bir madde yoktu. Bununla birlikte, sözleşmemde Kaliforniya'nın çalışma yasalarına atıfta bulunan pek çok şey vardı ve bunu kesinlikle ihlal ediyorlardı.

Dr. Fox'un da bana en az benim bu işe ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı var, o yüzden siktir et. Bu kadından korkmaktan bıktım. Yapmaması gereken *yüzlerce* şeyi sürekli yapan o iken, ben hatalıymışım gibi davranmaktan bıktım.

Ben içeri girerken telefonunu bana doğru çevirdi. Makalenin başlığı *Çarpıcı Hamile Doktor Restoranda Bebeğini Doğurdu*.

"Bunu açıklamak ister misiniz?" diye soruyor.

"*Çarpıcı* kelimesini kullanır mıydım bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "New York'ta belki, ama Los Angeles'ta? Ben yediyim. Belki makyajla sekiz."

Bana inanamayarak bakıyor. "Ukalalık yapmanın işini kurtaracağını mı sanıyorsun? Açıkçası *hamile olduğun* gerçeğinden bahsediyordum."

"Bu işi kabul ettiğimde hamile olduğumu bilmiyordum. Planlı bir şey değildi ve olan oldu."

"'Olan oldu' mu?" diye soruyor. "Hâlâ şartlı tahliyede olduğunu unuttun mu?"

Ellerimi laboratuvar önlüğümün ceplerine sıkıştırıyorum. Her gün kuaför randevuları ve alışveriş için kaytarıyor ve hamile bir kadının onun yerine öğle yemeğini atlamasına neden oluyor, ancak doğum izni için ihtiyacım olan birkaç haftanın ötesini göremeyecek kadar bencil.

Son zamanlarda *benim* onu idare etmek zorunda kaldığım kadar çok çalışması gereken birkaç hafta.

"Eğer beni kovacaksan, durma kov." Ona doğru eğilirken ellerimi ceplerimden çıkarıp masasının üzerine koyuyorum. "Ama sana en iyi arkadaşımın ülkenin önde gelen işyeri ayrımcılığı avukatlarından biri olduğunu söylemeliyim - Lawson Fiducia'ya karşı davasına bak ve kendin gör - ve hamileliğim kamuya açık hale geldiğinde kovulmak bana çok zor bir şeymiş gibi geliyor."

Şu anda Gemma gibi konuşuyorum, mümkün olan en iyi şekilde. Ama söylediklerimin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok... ve Kathleen Fox o kadar da korkmuş görünmüyor.

Eve dönerken bu konuyu konuşmak istediğim tek kişi Graham. Evet, bir süredir onlara gerçeği söylemem için beni sıkıştırıyor ama arkamı kollayacağını da biliyorum.

Garaja park ediyorum ve Paul, Mark ve Jacobson'la normal sohbetimi atlayıp yukarıya daha hızlı çıkıyorum, Graham'ı kot pantolon ve siyah düğmeli bir bluz giymiş, açıkça dışarı çıkarken bulduğumda dairenin kapısının hemen içinde duruyorum.

Ve iyi görünüyor.

Gerçekten çok iyi görünüyor.

Bu gece Colin için bekarlığa veda partisi olduğunu unutmuşum. Görünüşe göre, Mandy'nin bir randevu ayarlamaması nedeniyle gerginlik var ve Colin'i neşelendirmeye çalışıyorlar. Colin'i kucak dansı ve pastadan atlayan kızlarla neşelendirmenin duruma yardımcı olmayacağını söylemek isterdim ama sanırım biraz kıskanç görüneceğim.

"Bu kadar erken ayrılacağınızı bilmiyordum," diyorum ona. Sesimde, keşke olmasaydı dediğim ağlamaklı bir ton var.

Saate bir göz atar. "Saat yedi buçuk Keeley ve akşam yemeği için buluşuyoruz. O kadar erken değil."

"Yani... *sadece* yemeğe mi çıkıyorsunuz?"

Kollarını sıvamaya odaklanmış, saati ışıktaki parlıyor. En azından Rolex alamayacak kadar cimri, bu yüzden kadınlar parası için üzerine atlamayacak.

Diğer her şey, evet. Ama para değil.

Başını iki yana sallıyor. "Planlamayı Simon yaptı, bu yüzden orada biteceğinden şüpheliyim." Gömleği yumuşak görünüyor. Bu gece onu dışarıda gören bir kız olsaydım, doğruca yanına gider, parmaklarımı üzerinde gezdirir ve nereden aldığını sorardım. Bana hatırlamadığını söyler ve bir içki isteyip istemediğimi sorardı, ben de ona gülümserdim -oyun oynadığım için küçük bir ödül çünkü ikimiz de umurumda olmadığını bilirdik

O tişörtü nereden aldığını sikeyim.

Onu izlediğimi fark ediyor ve durduğum yere doğru ilerliyor. "İyi misin?" Sanki hastalık belirtisi var mı diye beni gözlemliyormuş gibi çenemi kaldırıyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, elini savuşturarak. "Ama sırf kirayı ödüyorsun diye eve birini getirebileceğini düşünme."

Gözleri yüzümde geziniyor, bir şey arıyor, sonra ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor. "Bunu aklımda tutacağım."

Tereddüt ederek anahtarlarını aldı.

"İyi olacağım," diyorum ona. "Tulane sweatshirt'ümü bulabilseydim daha iyi olurdu."

"Zaten senin değildi." Yüzünde yine bir gülümseme belirliyor. "Ama evet, o sweatshirt'ün ortadan kaybolması gerçek bir gizem."

O gittikten sonra, daire boş görünüyor. Kıyafetlerimi değiştiriyorum ve kilolarca abur cubur yemeyi *düşünüyorum* - Doritos ve Oreos ile yıkanmış Lucky Charms ve belki sebzeye ihtiyacım varsa biraz guacamole- ama yapmıyorum. Bu hamilelik başladığında, dinlemek zorunda olmadığım biri ya da bir şey tarafından rehin alınmış gibiydim. Şimdi ise bebek benim için canımın çektiği her şeyden daha önemli, bu yüzden kendimi sıkıcı bir salata yerken buluyorum ve Graham'ın iyi bir seçim yaptığım için beni bir çocuk gibi başımı okşamak için burada olmaması berbat bir şey. Arkadaşlarımdan ve tanıdıklarımdan videoyla ilgili mesajlar alıyorum, ancak işim beni ilgilendiriyor ve Graham gerçekten bunu tartışmak istediğim tek kişi. Sanırım arayabileceğim başka insanlar da var - Gemma *bu* kavgaya iki silahını da ateşleyerek gelirdi, bundan eminim - ama aynı olmayacağını biliyorum. Bana güven verebilir ama beni onun gibi teselli edemez. Kimse yapamaz.

Bridgerton'ı açtım ve kapattım. Graham yorum yapmadan hiç eğlenceli değil ve o gittikten sonra da hep böyle yalnız hissedecek miyim diye merak ediyorum.

Yalnız yaşamayı sevdiğimi sanırdım. Özgür olmayı sevdiğimi sanırdım. Belki de daha fazlasını istememek için kendime söylediğim şey buydu.

Cumartesi sabahı uyandım ve telefonumdaki mesajlara göz gezdirdim. Şimdiye kadar her arkadaşım videoyu görmüştü ve keşke biraz daha görkemli bir şey yapıyor olsaydım dedirtiyor - bebeği dışarı çıkarırken davetsiz bir misafiri defetmek için çılgın bir tekme. Belki de birinin gözüne John Wick tarzı bir kalem.

Bu videonun neden bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Frizbi yakalayan bir adamın videosunu izlemek isteyen var mı? Çünkü bu temelde benim

Sadece frizbi amniyotik sıvıyla kaplanmış ve kısa süreliğine bir vajinanın içine sıkışmıştı.

Tamam, sanırım vajinadan frizbi çıkaran bir adamın videosunu izlerdim.

Gözlerim tanımadığım bir numaraya takılana kadar mesajlara göz gezdiriyorum.

Merhaba Keeley. Benim adım Trevor MacNulty. Mindy and Mills'de yapımcıyım. Umarım sakıncası yoktur ama numaranızı ortak bir arkadaşımızdan aldım. Videonuzu gördüm ve sizinle birlikte çalışmak hakkında konuşmak isterim. Lütfen en kısa zamanda beni arayın.

İşte bu kadar. Şöhret şansım sonunda geldi. Kendi şovuma geçmeden önce onların tıp uzmanı olarak başlayacağım - gerçekten havalı, nadir görülen cilt hastalıklarını teşhis ettiğim ama kişisel bir unsuru olan bir şey: izleyiciler beni iş modunda görecekler ama aynı zamanda beni ve Rihanna'yı birlikte Pilates'e giderken veya beni ve Jennifer Garner'ı mutfağında çörek yaparken izleyecekler.

"Graham!" Hala pijamalarımınla mutfağa koşarak çılgılık atıyorum. "Graham, zengin olacağım!"

Sözlerim boş dairede yankılanıyor. Kapısı ardına kadar açık, tıpkı dün gece gittiğinde olduğu gibi.

Tezgâhı kavırıyorum, üzerime çöken beklenmedik öfke dalgasıyla sendeliyorum.

Bütün gece dışarıda kaldı. Ona eve birini getiremeyeceğini söyledim ve o da emirlerime harfiyen uydu ve onun yerine onunla kaldı.

Seni orospu çocuğu. Seni lanet olası orospu çocuğu.

Onu başka biriyle hayal ediyorum, benden çok Anna'ya benzeyen biriyle - uzun boylu, zarif ve bilirsiniz, hamile *değil*, giydiği siyah gömleğin düğmelerini açıyor. Kemerini çözüyor. Onun altında, kontrolü ele almasına izin veriyor.

Ve ondan nefret ediyorum, ama *ondan daha çok nefret ediyorum.* Ondan çok nefret ediyorum.

Ondan neden nefret ettiğimi bile bilmiyorum ve sanırım o da *teknik olarak* Yanlış bir şey yapmadım ama düşüncelerim öfke dolu ve mantıksız. I

Onu dışarı atmanın resmini. Kilitleri değiştirdiğimi, dosyalarını ve bilgisayarını kapının dışına attığımı. Ve o yanlış bir şey yaptı. *Teknik olarak evliyiz.*

Telefonu elime alıyorum, tek amacım şu anda başka biriyle sürdürdüğü ilişkiyi aklıma gelen her şekilde aktif olarak mahvetmek. *Ona doğuma girdiğimi söyleyeceğim. Bunu tek gecelik ilişkiye açıkla Graham.* Ama daha telefonu çalmaya başlamadan muzların üzerine yapıştırdığı notu görüyorum:

Spor salonunda. Ben yokken bütün meyveleri yememeye çalış.

Telefonu kapattım ve bir an durup bunun içime işlemesine izin verdim. Rahatlamanın beni vurmasına izin veriyorum ve sonra en başta umursamamam gerekirken rahatladığımı fark ediyorum. Bu potansiyel olarak hayatımın en önemli anıydı. Sırf Graham evde olmadığı için bunu nasıl unutabilirdim?

Her neyse. Yine de onunla konuşmam gerek. Gelecekteki reality şovumdan elde edeceğim tüm yan işleri dinlemesini istiyorum. Muhtemelen sendikasyon hakları hakkında da her şeyi biliyordur. Paranın olduğu yer orası, ya da ben öyle duydum.

Olabildiğince hızlı giyinip asansöre binerek en üst kata çıkıyorum; burada binanın lüks spor salonu milyonlarca pencereden şehre bakıyor.

İçeri girdiğimde dead lift yapıyordu, bu yüzden ilk fark ettiğim kolları oldu - devasa, gerçek erkeklerde bile olmayan ekstra kaslarla dalgalanan. Övünmek gibi olmasın ama çok fazla çıplak erkek gördüm, o yüzden biliyorum. Alnında ter parlıyor, gözleri o kadar odaklanmış ve kararlı ki şehvet bana bir şimşek gibi çarpıyor.

Ancak şehvet koşu bandındaki hatunu da vurdu. Gizlice onun fotoğraflarını çekiyor, ki bunu son derece rahatsız edici buluyorum. Yani, onu *tanımıyor* bile.

"O evli," diye tıslıyorum yanından geçerken. "**BILGINIZE.**"

Bunu söylememe neden olan şeyin ne olduğunu merak ederek yoluma devam ediyorum. Graham yakında gidecek ama ben yıllarca o kadınla aynı

asansörü paylaşıyor olabilirim.

Evli bir adama bakmamalı. Yüzük takmayan birine bile.

Beni gördü ve ağırlığı yere bıraktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Sen iyi misin? Sanırım sadece acil bir durum seni insanların bilerek egzersiz yaptığı bir odaya getirir."

"Ben *her zaman buradayım*," diye cevap veriyorum, ama iki yıl önce binayı gezdiğimden beri bir kez bile buraya gelmedim.

Koşu Bandı Sapığı hâlâ izliyor, bu yüzden normalde yapacağımdan daha yakın yürüyorum ve elimi göğsüne bastırıyorum, sadece öyleymiş gibi davranmak yerine gerçekten benim olsaydı yapabileceğim gibi. Bakışları elime takılıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Nabzını kontrol ediyorum," dedim ona. "Sana yaptıracağım hayat sigortası poliçesi için."

"Nabzı orada bulamazsın, Keeley."

"Ah, unuttum... hangimiz tıp fakültesine gittik, Graham? Sen miydin?"

Sırıttırıyor. "Yakın zamana kadar ikimizden biri olduğuna ikna olmamıştım. Ne var ne yok?"

"Gerçekten ünlü olmak üzereyim ve reality şovumun adının ne olması gerektiği konusunda yardımına ihtiyacım var."

"Reality şov," diye tekrarlıyor. "Bu gerçek bir şey mi yoksa yine saçmalıyor musun?" Geniş bir elini başının üzerinde gezdiriyor ve orada duruyor. Koltuk altını görünce göğüs uçlarım geriliyor. Altı aydır seks yapmadığım için bu hale düştüm - erkeklerin koltuk altı kıllarını görünce meme uçları gerilen bir kadın.

Bu yeni bir düşüş.

"Az önce bu mesajı aldım," diyorum telefonumu sallayarak.

Okuyor ama beni bir piyango talihlisinin coşkusuyla havaya savurmayı başaramıyor, sanırım bu da doğru - Graham piyangoyu kazansa bile, hepsini bir yatırım fonuna koyar ve işine devam ederdi.

Telefonuma uzandım. "Onu henüz geri aramadım. Çok hevesli görünmek istemiyorum."

"Umalım da kimse bana bunu anlatmak için buraya kadar koşarken seni yakalamasın." Kaşlarını çatı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Tabii ki. *Herkes* bunu ister."

Tartışmak istediğini söyleyebilirim ama bir şekilde kaçınıyor. "O zaman gidip adamı arasan iyi olur."

Göz kırptım. Onunla bu konuyu tartışmayı bitirmemiştim. Ticari fırsatlar, cilt bakımı/makyaj dünyasının bir başka ünlü serisi için fazla doygun olması olasılığı (A Dose of Dr. C, Dr. C's Corrective Cream... isimler gerçekten kendilerini yazıyor) hakkındaki düşüncelerini almak istiyorum. Ama beni reddediyor ve mutlu değil ve onun mutsuzluğunun benim mutsuzluğumu biraz olsun alıp götürmesinden nefret ediyorum.

Daireye döndüm ve Trevor MacNulty'nin numarasını çevirdim. En iyi ihtimalle kibarca ilgileniyormuş gibi bir mesaj bırakıyorum.

Graham nihayet eve döndüğünde, aptal antrenmanını bırakıp benimle bunu tartışmadığı için hâlâ sinirliyim. Muhteşem bir şekilde darmadağınktı. Bu beni daha da sinirlendirdi.

"İğrenç görünüyorsun," diyorum ekşiyerek.

"Öyle mi?" Mutfığı geçip bana doğru geliyor, sonra kasıtlı olarak bir bardak almak için üstüme uzanıyor, terden sırılsıklam olmuş göğsünü göğsüme bastırıyor, nemli kolu yüzümü sıyrıyor. Sabun kokusunu alıyorum, nefesinin tenimde dans ettiğini hissediyorum.

Beni iğrendirmeye çalışıyor ama bunun yerine bir anda bir anı çarpıyor yüzüme, o kadar keskin ki zar zor dayanabiliyorum: Ağırılığı üzerimde, nefesi boynumda, alçak, gırtlaktan gelen bir inleme-Keeley, *boşalacağım, lanet olsun*.

Karnım sanki yere doğru hızla giden bir hız treniymişim gibi eğilip dönerken kollarımda bir ürperti dolaşiyor.

Kesinlikle oldu ve hiç ama hiç bitmesini istemedim.

"İyi misin?" diye soruyor, uzaklaşarak. "Birden dehşete düşmüş gibi göründün."

"Bu bir kerede temas ettiğimden daha fazla terdi." "Bu benden çok senin hakkında konuşuyor. Bu arada, bir süre 701 numaralı dairedeki kadın. Görünüşe göre ona kocan olduğumu söylemişsin?"

Bir kâğıt havlu alıp terini üzerimden silmeye başladım. "Kardeşim olduğunu söyledim ama bu hamilelik olayını olduğundan biraz daha tuhaf hale getirirdi."

Dili dışarı fırlıyor. Çok az da olsa eğleniyor. "Ona gerçekten bir şey söylemen gerektiğinden emin değilim."

Ona bir şey söylemen gerektiğinden de emin değilim. Neden sana hangi dairede kaldığını söylesin ki?

Umurumda değilmiş gibi davranarak uzaklaşıyorum. İstedğim her şeyi elde etmenin eşiğinde olduğuma inanamıyorum ve tek düşünebildiğim şey... Graham.

GRAHAM

Keeley odada volta atıyor, MacNulty ile konuşuyor. Canlandı.

Bu konuşma sırasında kahkahalar atıyor ve göremediği ellerini çılgınca hareket ettiriyor. Böyle olduğunda, bir taştan bile kan çıkarabilir. Ona bir TV programı vermeniz için sizi ikna edebilir. Eğer elinizde bir kanal olsaydı, ona bütün bir *kanalı vermeniz için sizi* ikna edebilirdi.

Yine de MacNulty'yi ikna ediyor gibi görünüyor. Görüşme saati belirlendi ve Keeley giyecek hiçbir şeyi olmadığını söyleyince, MacNulty bir stiliste onun için bir şeyler gönderteceğini söyledi. Tam da Keeley'nin istediği şey -şöhret, stilistler, övgü- ve ben bu konudaki her şeyden nefret ediyorum. Sanırım bu beni bir pislik yapıyor, ama öyle *olmadığıma bir* an bile inanmadım, bu yüzden bu ifşaat pek bir etki yaratmadı.

"Kızımız ünlü olacak," diyor bana, gözleri parlayarak. Bu sadece bir röportajdı ve o şimdiden bunu bir talk-show sunucusu olarak bir geleceğe dönüştürdü. "Hayal edebiliyor musun? Kids' Choice Awards'a katılabilir ve özel bir jetle tüm küçük Kardashian'larla birlikte glamping yapmaya gidebilir."

"Evet," diyorum kuru bir sesle. "Zeki ve duygusal açıdan olgun bir yetişkine dönüşmenin tam da reçetesi gibi görünüyor."

Kaşlarını çatıyor ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor, beni şimdiden babasının oynadığı role sokuyor... kötü adam, tüm eğlencelerini mahvediyor.

Ve olacağım da.

Keeley o kadar canlı rüyalar görüyor ki, etrafındaki herkesi bunun gerçek olduğuna ikna edebiliyor. Sizi olduğundan tamamen farklı bir dünyaya inandırıyor ve sonra bir otel odasında tüm hayatınızın değiştiğini düşünerek uyanıyorsunuz ve bir evlilik cüzdanı ve iki alyans faturasından başka hiçbir şey olmadan terk edildiğinizi keşfediyorsunuz.

Sanırım annesinden miras kalan bir şey daha, olayları bu kadar canlı anlatma yeteneği.

Bu röportaj gerçekleştiğinde, ona bayılacaklar. Tüm dünya onu sevecek. Nasıl sevmesinler ki? Keeley girdiği her odayı aydınlatıyor, ta ki görebildiğiniz tek şey o olana kadar. Ve tüm bunlar olduğunda, tehlikede olacak. Hayranları, fotoğrafçıları ve sokakta onu durduran yabancılar olacak. O ve kızımız artık güvende olmayacak ve ben bunu durdurmak için çaresiz kalacağım.

Tarih tekerrür ediyormuş gibi hissediyorum.

KEELEY

Her şey çok hızlı oluyor.

Pazar öğleden sonra *Mindy ve Mills*'in canlı çekimi var, dışarıda The Grove. Beni sığdırmak için bir çocuk kemancıyı çıkardılar, ki bu konuda kendimi kötü hissetmeliyim ama... o çocuğun önünde koca bir hayat var, benimse O'Keefe genleriyle şanslıysam bir on yılım daha var.

Boyum nedeniyle bol olan her şeyi ve rengim nedeniyle koyu olan her şeyi hızlıca eleyen bir stilist tarafından eve bir elbise rafı teslim edildi. Sonunda, biraz altmışların havasını taşıyan parlak pembe bir elbise üzerinde anlaştık - kolsuz, yuvarlak yakalı ve bebek yumrusunun hemen üzerinden geçen gömme kemerli.

Graham baştan sona kötü bir ruh hali içinde, beni görmezden geliyor ve stilist onu selamladığında homurdanıyor. Bıktım artık... en çok da görmezden gelinme kısmından.

Stilist gittiğinde geç olmuştu. Mutfak masasında dizüstü bilgisayarıyla oturuyor, ben de gitmişim gibi davranıyor.

Seçtiğimiz elbiseyi görmek isteyip istemediğini soruyorum ve "*Ben iyiyim*" diye homurdandığında sonunda patlıyorum.

"Bu da ne, ahbap? Rüyalarım gerçek oluyor ve sen bir pislik gibi davranıyorsun."

Dizüstü bilgisayarını kapatıp koltuğunda arkasına yaslanıyor ve bana bakmadan önce gözlerinin kapanmasına izin veriyor. "Ünlüler için hayatın ne kadar zor olduğu hiç aklına geldi mi? Ve ne kadar güvensiz? Drew Bailey gittiği her yerde kılık değiştiriyor ama yine de fotoğrafı çekilmeden kapısından çıkamıyor. Adamın biri on iki metrelik bir çiti aşıp arka bahçelerinde saklandı, Tanrı aşkına. Eğer işler umduğunuz gibi giderse, hayatınızın geri kalanını tehlikede geçireceksiniz."

Gülüyorum. "Drew Bailey seviyesinde ünlü olmayacağım. Doktorların takipçisi olmaz."

"*Sen yapardın*," diyor suratsızca. "Sen akli dengesi yerinde olan birinin bile anında evlenebileceği türden bir kadınsın. Dengeli *olmayan* birinin içinde neleri serbest bırakacağını bir düşünsene."

Şu anda pek de istikrarlı davranmadığını söylemek geliyor içimden ama kendimi tutmayı başarıyorum. "Drew gayet iyi idare ediyor."

"*Drew* tanıştığı her insanla sohbet etmek istemiyor," diye karşı çıkıyor. "Pastanede yirmi dakika boyunca takılıp kasiyerle sohbet etmiyor. Tanımadığı insanları durdurup tişörtlerinin anlamını ya da saçlarını nerede yaptırdıklarını sormuyor."

Gözlerim yanıyor. "O kadar da kötü değilim."

Ayağa kalkarken iç geçiriyor, odasına dönerken dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırıyor. "Kötü olduğunu hiç söylemedim ama kapıdan her çıkışında endişeleniyorum ve daha da kötüleşmek üzere."

Pazar günü uyandığımda beni bekleyenler için düşündüğümünden daha az heyecanlıydım. Bunun nedeni Graham'ın söylediklerinin beni endişelendirmesi değil. Planım tam olarak doğru miktarda şöhrete ulaşmak: güzel kıyafetler aldığım ve Khloe ile egzersiz arkadaşı olduğumuz, ancak yine de istediğim her şeyi yapabildiğim ve istediğim kişiyle konuşabildiğim ve sadece benim için uygun olduğunda tanınabildiğim tatlı nokta - bir sırayı kesmem veya bir yerde bir masa almam gerektiğinde olduğu gibi.

Her ne kadar stilistin burada olması ve tüm bunların hayalini kurmak eğlenceli olsa da

-Gerçek şu ki bugün pek de ilginç geçmeyecek. Çılgın bir cilt hastalığını teşhis etmek için bir yere gitmiyorum. Bildiklerim hakkında konuşmayacağım bile. Her şey mutfak zemininde bir bebek yakalamakla ilgili olacak ve bu zaten bıktığım bir hikaye.

Ben sabahları etrafta dolanırken Graham kapsamlı ve gereksiz egzersizlerinden birini yapıyor ama stüdyoya gitme vakti geldiğinde onu beklerken buluyorum.

"Seni ben götüreceğim," diyor. Cuma gününden beri tıraş olmamış ve üzerinde düğmeli bir ceket ve kot pantolon var. Görevde olmayan bir Gizli Servis görevlisi gibi sert görünüyor.

"Sorun değil," diyorum ona. "Saçımı ve makyajımı yaptırmam gerekiyor ve bu bütün bir şey."

"Biliyorum.

Kalacağım." "Saatler sürecektir."

"Keeley, bunu yalnız mı yapmak istiyorsun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. Yanımda olsaydı kendimi biraz daha iyi hissederdim. Sanırım, belki,

o da biraz daha iyi hissedirdi. "O zaman gidelim," diyor.

Adresi giriyor ve bizi yavaşça, güvenli bir şekilde şehrin öbür ucundaki Grove'a götürüyor. Pencereden dışarı bakıyorum, annemin bu anı nasıl değerlendireceğini ve ne zaman düşündüğüm gibi hissedeceğimi merak ediyorum. Çünkü heyecanı, kıyafetleri ve iltifatları hayal etmiştim, örneğin stilistin dün bana binlerce kez çok güzel olduğumu söylemesi gibi, ama hayal etmediğim şey aynı anda var olan bu garip rahatsızlıktı. Sinir, evet, ama aynı zamanda bu... kopukluk. İlgiyi sevdiğimi sanırdım -ilgiye olan sevgimle *tanınırım*- ama bu yanlış bir tür.

Graham park ediyor ve beni geçici olarak saç ve makyaj/yeşil oda olarak hizmet veren binanın arka kapısına götürüyor. Bekleyen kalabalığın tamamını görebildiğimiz cam duvarlı bir asansöre binerek üst kata çıkıyoruz.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

"Sen iyi misin?" Graham soruyor. "Çok fazla insan var."

Ondan bir tür uyarı bekliyorum ama gelmiyor. Onun yerine uzanıp elini benimkinin etrafına doluyor. Onun avuç içi büyük, sıcak ve kuruyken benimki terli, soğuk ve küçük. Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.

"Her şey yoluna girecek," diyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Gerçekten iyi bir baba olacak. Birine gerçekten iyi bir koca olacak.

Onunla, bir gün evleneceği bu gizemli kadınla yaşayacağı hayatı açıkça görebiliyorum. Son derece sıkıcı olacak. Sürekli dışarıda yiyecekler ve kadın bir hevesle ev kredisi kadar tutan zeytin yeşili süet bir trençkot almayacak. Hafta sonu için Cabo'ya gitmeyecekler. Ben ve Gemma'nın gibi bir evde yaşayacaklar ve kızımız havuzda oynarken onlar da arka bahçede ızgara yapacaklar.

Annem ve ben şöhret ve servet hayalleri kurmakla meşgul olmasaydık, muhtemelen böyle bir çocukluk geçirecektim. Ne gariptir ki, Graham'ın başkasıyla yaşayacağı sıkıcı hayatın hayalini kurarken, sonunda bu şeylere doğru yol alıyor olabilirim.

Üst katta herkes bana övgüler yağdırıyor: *"Saçların çok gür, kirpiklerin çok uzun, bebeğin çok tatlı."* Buzlu su ve atıştırmalıklar tedarik edildi. Mills ve Mindy dışarı çıkarken uğruyor, röportaj ve videomla ilgili heyecandan köpürüyor ve bana ne kadar etkileyici olduğumu söylüyorlar.

Ben de tabii ki burada olmaktan heyecan duyduğumu söyleyerek karşılık veriyorum. Ama dışarıda pencerelerde binlerce insan görüyorum ve gözlerimi kapattığımda

makyaj sanatçısı olarak başka bir yerde olmayı hayal ediyorum.

Graham odanın öbür ucunda oturmuş, muhtemelen sıkılmış ve sinirlenmiş bir halde telefonuyla bir şeyler okuyor. Ona bir mesaj gönderdim.

Gidebilirsin.

Aynada gözlerimiz buluşuyor. Yüzümde her ne görüyorsa bana mesaj atarken gülümsemesine neden oluyor.

GRAHAM

Kalmak
istiyorum.

Tanrı'ya şükür. Ona burada ihtiyacım var ve nedenini bilmiyorum. Sanki tüm bu deneyim fırtınalı bir deniz ve o da benim tek kuru kara parçam.

Gösteri başladığında kalabalığın gürültüsü kulakları sağır ediyor. Başım sarsılıyor ve makyaj sanatçısı gülüyor. "Merak etme. Bu gösterileri yerinde yaptığımızda çılgına dönüyorlar. Bu çılgınlık."

Neden bunu rahatlatıcı bulacağımı düşündüğünü anlamıyorum.

Sonunda sandalyeden kalkmama izin verildiğinde, yapımcılardan biri beni sahneye götürmek için bekliyor.

Graham mümkün olduğunca uzun süre yanımda kalmaya kararlı bir şekilde odayı geçip yanımıza geliyor ve ben gülümsemek mi yoksa ağlamak mı istediğimi bilemiyorum. İkisini de yaparsam makyajımın bozulacağından korkuyorum.

Asansörde yaptığı gibi elimi tutmasını isterdim ama o an sona ermiş gibi görünüyor.

Alt kata iniyoruz, bir salondan geçiyoruz ve sonra... dışarı çıkıyoruz. Sahneye giden yol kordon altına alınmış, ancak barikatın hemen diğer tarafında insanlardan oluşan sağlam bir duvar var. Buraya benim için gelmediklerinin farkındayım - sadece Mindy ve Mills'i şahsen gördüklerini söylemek ve belki de kameraya kendileri çıkmak istiyorlar - ama bunların hiçbiri istediğim şey değil. Burada yaptığım şeyden hoşlanmıyorum ama asla tanışamayacakları devasa, yüz­süz bir insan kalabalığıyla yüzleşen ev

sahipleri olmak da istemezdim.

Paniğimi bastırarak Graham'a dönüyorum. "Sanırım daha sonra görüşeceğiz."

Sesimdeki belirsizliği duyuyor ve gergin olduğu belli olmasına rağmen eğiliyor, dudakları kulağımın hemen yanında. "Bir saat içinde eve dönmüş olacaksın. İkimize de biftek sipariş edeceğim ve kaçırın adamla ilgili filmi izleyeceğiz. Sen seksi olduğunu düşüneceksin ve ben de senin zevkinden dehşete düşeceğim ama biraz da tahrik olacağım. Buna odaklan."

İçime bir sıcaklık doluyor. Burada işi bana değer verildiğini hissettirmek olan on çalışan var, ama bu, Graham'ın tam olarak ne duymam gerektiğini bilmesi -ya da belki de Graham'ın tahrik olması fikri- gerçekten başarılı oluyor.

"Sweatshirt'ümü geri verecek misin?"

"Şimdi zorluyorsun," diye homurdanıyor ve ben gülünce o da gülüyor.

Tanıtıldığım sırada sahneye çıkan merdivenleri tırmanıyorum ve o kadar büyük bir kalabalık var ki bakmaya bile tahammül edemiyorum.

Ayağım takılmadan yerime oturmayı başardım. Mindy ve Mills videoyu tekrar izledikten sonra sorular sormaya başlıyorlar: *Korkmuş muydum? Aklımdan neler geçti? Artık ömür boyu bedava tavuk tikka mı alacağım?*

Sohbet ediyorum, gülümsüyorum, şakalar yapıyorum, ama gitmem gerekenden daha yüksek bir vitesle atılmış gibi hissediyorum - elektriklenmiş, ama beklediğim "*her zaman olmam gereken yer burası*" şeklinde değil. Daha çok vücudum zehirli bir şeyle dolmuş gibi, benim ya da kızım için iyi olamayacak bir şeyle. Terliyorum, kalbim hızla çarpıyor, vücut ısım normalin çok üzerinde.

Annemin bizim için istediği buydu: ilgi, övgü, insanların "Keeley, nasıl bu kadar harikasın?" demesi ve benim tüm dünyada istediğim tek şey bu sahneden defolup gitmek, bunu arkamda bırakmak. Beni bunu hak edecek bir şey için övüyor olsalar bile - örneğin şu anki göğüs ölçülerim - yine de bundan nefret ederdim. Ve eğer en çok istediğimi düşündüğüm şeyden nefret edersem, o zaman geriye tam olarak ne kalır?

"Tahmin et ne oldu?" diye soruyor Mindy. "Senin *ikinci* bir videonu bulduk."

Kaskatı kesiliyorum - eğer sarhoşken evlenip unuttuysam, unutmak *istediğim* bir sürü şeyi yaparken kolayca filme alınabilirim. Klip arkamızdaki ekranda oynayıp Zuma Plajı odak noktasına geldiğinde rahat bir nefes alıyorum. Orada sörf yaparken adamın kaval kemiği fena halde kesilmişti - kemiğe kadar. Sörf tahtasının tasmaşını turnike olarak kullandım, sağlık görevlileri gelene kadar yapabileceğim tek şey buydu.

Klibin ellerinde olması iyi ama filme alındığımdan haberim yoktu ve keşke olmasaydı. Beni olduğum gibi değil de Los Angeles'ta dolaşıp insanlara yardım etmek isteyen bir süper kahraman doktor gibi gösteriyorlar: sadece huzur içinde sörf yapmak ve tavuk tikka masala yemek isteyen ve her iki durumda da sahip olduğuna pişman olduğu tıp diploması nedeniyle müdahale etmek zorunda kalan çok tembel bir kız.

"Dürüst olmak gerekirse, çok karmaşık olmayan bir doğumdu," diyorum onlara. "Ve benim tasma ile yaptığımı herkes yapabilirdi."

"Çok tatlı değil mi?" Mills kalabalığa soruyor. "Çok *alçakgönüllüsünüz.*"

Zuma Beach videosunda kışımın kaç kez harika görüldüğünü düşündüğüm hakkında bir fikri olsaydı, alçakgönüllü olmadığımı *bilirdi*.

Sonunda bitti. Sahneden iniyorum, terli ve sersemlemiş bir halde. Eskiden böyle hissettiğimde içerdim ve şimdi içemediğim için ne yapacağımdan emin değilim.

Hayır, biliyorum: Graham'ı istiyorum. Geçidin diğer ucunda bekliyor ama ben ona ulaşmadan Trevor önümde dikiliyor.

"Harikaydın!" diyor. "Bizimle La Piazza'ya gel. Daha sonra oyuncular ve ekip için özel bir parti var, Mills'in birçok ünlü arkadaşı da gelecek. Hepimizin gelecek hakkında konuşması için iyi bir fırsat olacak."

Gelecek hakkında konuşmak istemiyorum ama gitmem gerektiğini biliyorum. Annemin benim için kurduğu hayalleri beş dakikalık bir görüşmeye dayanarak terk edemem. Ama Graham ve benim bir planımız vardı ve gerçek şu ki... bunu ben de istiyordum. Hayır, biraz *değil*. Bunu *gerçekten* ben de istedim.

"Elbette," dedim. "Graham'la konuşmama izin ver."

Telefonunu çıkardı. "Adını listeye yazdırmak için şimdi arayacağım."

Kanaldan geçip Graham'ın durduğu yere doğru ilerliyorum. Sanki ne soracağımı biliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bir parti var La Piazza'da," diyorum. "Trevor bizi davet etti."

Meydanın karşısındaki restorana doğru bakıyor. "Oraya nasıl gideceksin ki?"

Omuz silkiyorum. "Kalabalığı yarıp geçeceğiz."

Burun delikleri alevlenir. "Keeley, şu anda ciddi misin? Az önce sahnedeysin. O kalabalığın arasından öylece geçip gidemezsin."

Saçmalıyor. Eğer SXSW'deki ana sahneden arka tarafa kadar üstümü çıkarmadan ilerleyebiliyorsam, beni çoktan unutmuş orta yaşlı turistlerin arasından da geçebilirim. "Graham, birden Beyoncé'ye mi dönüştüm? Kimsenin umurunda olmayacak."

"Bu *gerçekten* kötü bir fikir."

"*Hadi*," diye inliyorum. "Çabuk bitecek. Bu işi istemiyorum bile ama Khloe Kardashian'la tanışma fırsatını kaçıırırsam seni asla affetmem."

Ana çıkışa doğru yöneliyorum, onun da beni takip edeceğinden eminim. Kapılardan geçerken Mindy ve Mills'in gösteriyi tamamladığını duyuyorum, bu da itmeme bile gerek kalmayacağı anlamına geliyor - zaten tüm kalabalık bir saniye içinde ayrılacak. Aradan geçmeye başlıyorum ve biri "Aman Tanrım, sen doktorsun!" diyor.

Gülümsüyorum. "O benim!" Sohbeta devam etmek isterdim ama gerçekten durursam Graham'ın öfke nöbeti geçirme ihtimali yüzde elli. Gösteri sona ererken hareket etmeye devam ediyorum, beni tanıyan insanlara el sallıyorum ve biri yoluma atladığında plazanın yarısını geçmiş oluyorum.

"İmzanızı alabilir miyim?" diye soruyor kadın. O kadar heyecanlı ve hevesli ki, ona hiç kimse olmadığını hatırlatacak cesareti kendimde bulamıyorum.

"Elbette? Kalemınız var mı?"

Çantasını karıştırmaya başladı ama bu şekilde durmamız bile herkesin dikkatini çekti. Hepsi benim bir hiç olduğum konusunda hemfikirdi ve şimdi kalabalık, bir kadının kötü yargısına dayanarak bunu yeniden düşünüyor. Tanrım, Mindy ve Mills için hayat nasıl olmalı? Sabahları Starbucks'a makyajsız gidemiyorlar. Markete gidip çörek ve Froot Loops alamıyorlar. Binalarının dışında uyuyan bir arkadaşlarıyla takılamıyorlar.

Etrafımızda bir çember oluşuyor ve bir başkası da imza almak istediğini söylüyor ve arkalarından dağılmakta olan insanlar aniden ünlü birini görme umuduyla etrafımızı sarıyor.

İşler çok hızlı bir şekilde kötüye gidebilir - ki Graham da tam olarak bu yüzden bunu yapmamı istemedi. Ben hiç kimse değilim, ama burada beni göremeyen ama sırf kendileri öğrenmek için zorlayacak ve savaştacak yüzlerce insan var.

Arkamda Graham'ı aradım ama orada değildi. Bir yanım onun yanlış giden her şeyi düzelteceğini varsayıyordu ve muhtemelen o da bunu biliyordu. Kendimi tehlikeye attım, bebeğimizi tehlikeye attım ve sonra ona bu konuda hiçbir söz hakkı olmadığını söyledim... işler ters giderse beni sihirli bir şekilde kurtarmasını beklerken. Bu çok aptalca ve adaletsizceydi.

İlk imzayı ve ikincisini imzalarken kalabalık bastırmaya devam ediyor.

Şu anda restorana gitmenin hiçbir yolunu göremiyorum. Her taraftan kuşatılmış durumdayım. Sanki kızımı koruyabilirmiş gibi ellerimi karnıma götürüyorum, oysa koruyamayacağı ortada. Kalabalık itmeye devam ederse ezilerek öleceğiz ve bu aptallar hâlâ "*Kim o?*" diye bağırıp telefonlarını çıkarıyor olacaklar.

Tekrar döndüm. "Graham?" Bağırıyorum ve ancak kendi sesimdeki paniği duyduğumda ne kadar korktuğumu, buradan, tüm bunlardan uzaklaşmak için ne kadar çaresiz olduğumu anlıyorum. İki saniye sonra, yapabileceğini bilmediğim bir şiddetle insanları yolundan çekmeye başladı ve bana ulaştığında yüzümü göğsüne bastırdım.

Kötü bir tepki vermesini, "*Sana bunun olacağını söylemiştim!*" demesini bekliyorum ama onun yerine sanki biliyormuş gibi kollarını bana doluyor. "Sen

Tamam mı?" diye kulağıma doğru soruyor.

Başımı sallıyorum. Ben değilim ve tam burası - burnumun dibindeki göğsü, teninin ve sabunun kokusu - güvenlik gibi geliyor, istediğimi düşündüğüm diğer her şeyin toplamından daha iyi. "Bunu yok et," diye fısıldıyorum.

"Tamam," dedi ve sonra beni karşısına aldı ve kalabalığın arasından itişip kakışmaya başladık.

Bir adam kolumu tuttu ve Graham sağ eliyle beni tutmaya devam ederken sol eliyle adamın boğazını sıktı.

"Bırak kolunu," diye bağılıyor aklı başında hiçbir erkeğin karşı çıkamayacağı bir ses tonuyla ve adam da bırakıyor. Beni yakınında tutarak, yolumuza çıkan her şeyi söndürmeye hazır bir şekilde bizi ilerletmeye devam ediyor ve nihayet restoranın girişine yaklaştığımızda bana bakıyor.

Hâlâ titriyorum. İstesem de bu şekilde ortaya çıkamazdım ve çıkmak da istemiyorum. "Hadi gidelim," diye fısıldıyorum.

Beni birkaç limuzinin rölantide beklediği binanın yanına çekiyor ve ulaştığımız ilk limuzinin kapısını açıyor.

"Hey!" diye bağıırır şoför. "Yapamazsın-"

"Kadın hamile," diye bağııyor Graham, "ve bu acil bir durum. Yani arabayı sürebilirsin ya da polisleri arayabilirsin ama şu anki haliyle bu lanet arabadan inmeyeceğiz."

Başımı göğsüne gömüyorum, benimle geldiği ve o kadar... o kadar *Graham olduğu için* Tanrı'ya şükrediyorum. Çok sert, çok koruyucu, çok amansız.

Ve içimdeki kadim bir parça diyor ki, "*Keeley, onun böyle biri olduğunu biliyordun. Onu bu yüzden seçtin.*"

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Elbette," diyor ve şoföre adresimi veriyor. "Hâlâ arabanı almamız gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona.

Yutkunuyor. "Sadece önce eve gitmeni istiyorum, tamam mı?" Başparmağı ve orta parmağı karşılıklı şakaklarına bastırırken elini gözlerinin üzerine uzatıyor.

"Kahretsin, Keeley. Bu... kötü olabilirdi."

Eve dönüş yolunun geri kalanında çenesi kilitli bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. Onu hiç bu kadar stresli görmemiştim, hamile olduğumu söylediğimde bile ve şu anda onu çevreleyen buzları nasıl kıracağımı bilmiyorum.

Ben de sessizim, çünkü istediğimi düşündüğüm tek şeyi... kesinlikle istemiyorum. Annemin umutlarını ve hayallerini körü körüne benimsedim mi? Sanırım belki de öyle yaptım. Sonra da sırf Shannon'ın yanıldığını kanıtlamak için körü körüne tıbbın peşine düştüm. Annem öldüğünde muhtemelen biraz terapiye ihtiyacım olabilirdi, çünkü şu anki haliyle, hayatımda yaptığım herhangi bir şeyin gerçekten gerçek olup olmadığını, kin, üzüntü ya da çocuksu bir coşkudan ilham alıp almadığımı bilmiyorum.

Daireye vardığımızda topuklarımı tekmeleyip mutfığa gidiyorum. "Aç mısın?" diye sordum. "Çok güzel kızarmış peynir yapabilirim. Aslında bir tane başlatabilirim ve yanık kokusunu aldığında sen devralırsın ama niyetim iyi."

Gülümsemesi o kadar küçük ki neredeyse hiç yok. "Ben iyiyim, teşekkürler. Yatağına git."

İyi olmaması dışında. İyi olmadığını söyleyebilirim ama nasıl ısrar edebilirim? Beni içeri alırsa her şeyin daha iyi olacağına onu nasıl ikna edebilirim? Hiçbir zaman böyle çalışmadı.

O odasına gitti ve ben de kanepede oturdum, kendimi mümkün olan her şekilde başarısız hissediyordum. Az önce çocuğumuzun hayatını riske attım. Graham'ı o kadar üzdüm ki bana bakamıyor bile ve artık yaptığım şeyleri istemediğim için ne hayal etmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hangi çite doğru sallandığımı bile bilmezken nasıl çitlere doğru sallanabilirim?

Graham'ın kapısına bakıyorum. Bu gece yaptıklarımı düzeltemem ve yatmadan önceki bir saat içinde kariyerimle ilgili sorunlarımı çözemem ama en azından özür dileyebilirim. Çünkü onu dinlemiş olsaydım bunların hiçbiri olmazdı.

İçeri girmeden önce kapısına vurarak odayı geçiyorum. Tamamen giyinmiş ve volta atıyor gibi görünüyor.

Aynı anda hem öfkeli hem de kaybolmuş gibi bana bakıyor. "Graham, özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Bir an daha bana bakıyor. Muhtemelen sadece bir saniye ama daha uzunmuş gibi geliyor.

"Bunların hepsi benim hatamdı ve kızgın olduğumu biliyorum, ama bana bunu nasıl düzelteceğimi söylersen, ben-"

İki uzun adım atıyor, bana doğru o kadar hızlı ilerliyor ki kelimelerim kısa kesiliyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Sonra elleri yüzümde, çenemi kavırıyor ve sonra saçlarımın arasına giriyor. Kızmasını, bunun için beni cezalandırmasını bekliyordum ama şu anda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ağzı benimkine konuyor, öpücüğü aynı anda hem talepkâr hem de çaresiz ve artık kafam karışmıyor. Korkmuştu ve kendini rahatlatmak için buna ihtiyacı vardı.

Bana ihtiyacı vardı. Ve benim de ona ihtiyacım vardı.

İnliyor, elleri yanlarımdan aşağı kayarak kıçımı kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor.

Ağzı, tutuşu, aciliyeti... kafamdaki en ilkel dürtüler dışında her şeyi kapatıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki ellerim titriyor ve nefesim küçük pantolonlarla geliyor. Eğer ikimizi de tepeden tırnağa soyacak bir büyü olsaydı, onu çoktan serbest bırakmış olurdum.

Avuçlarım göğsüne iniyor, sonra boynuna doğru kayıyor ve tam olarak bu anı daha önce yaşadığımı biliyorum: kendini ne kadar geri tuttuğunu fark ettiği ve bundan bunaldığı, sanki *ondan çok fazla varmış gibi hissettiği* ve yine de istediği an.

Gömleğini çıkarıyorum.

Öpücüğe sadece başını kaldırıp yere fırlatacak kadar ara veriyor. "Elbiseyi çıkar."

Vücudumun şu anki halini düşünüyorum - çatlaklar, ince mavi damarlarla kaplı şişmiş göğüslerim, derimin altından dışarı doğru itilen bir insanın yedi aylık şişliği. "I-"

Ben daha bir bahane bulamadan elleri kalçalarımnda. "Çıkar şu lanet elbiseyi," diye hırlıyor. "Görmek istiyorum."

Sesindeki o keskinlik, zar zor dizginlenen o arzu beni daha cesur yapıyor. Geçen kış olduğum kız olmasam bile, bunun onun için önemli olmadığını hissediyorum. İmkânsız bir şekilde, şu anki halim de onun için bir önceki halim kadar ateşli.

Elbisemi başımın üzerine kaldırıyorum ve gözleri şeffaf dantel sütyenime takılıyor. "Siktir," diye inliyor. "Sütyeni geri vermedin."

Ona ters ters baktım. "Harcamalarım hakkında ciddi ciddi *söyleniyor musun?*" Göğüslerimi ellerinin arasında tutuyor, sanki ağırlıklarını ölçüyormuş gibi.

"Hayır." Daha aşağı eğildi. "Yüz tane daha almanı istiyorum." Ağzı meme ucumun etrafında kapanıyor ve ben boğuk bir inilti çıkarıyorum.

Daha önce hiç olmadığı kadar acıtıyor ve harika hissettiriyor ve hamilelikten mi, ondan mı yoksa aylardır seks yapmadığım gerçeğinden mi emin değilim, ama bundan tek başıma gelebileceğimden oldukça eminim.

"Tanrım, Graham, bunu yapmayı asla bırakmammanı istiyorum."

Tenime karşı gülüyor. "Hayır mı? Emin misin?" Ve sonra bir eli bacaklarımın arasından kayıyor.

"Oh, belki de değil," diye fısıldıyorum.

Tenim sıcak. Avuç içi serin ve sert, beni ıslak ve boşalmaya yakın bulmak için yukarı, yukarı, yukarı kayarken tüylerimi diken diken ediyor.

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Yatağa gir."

Kibar davranmıyor olması, sadece istediği şeyleri alıyor olması beni parmaklarına ya da başka bir şeye karşı çaresiz bırakıyor. Oturduğum anda dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımı açıyor. Külotumu kenara çekiyor ve sonra yavaşça, görkemli bir şekilde klitorisime doğru kayıyor, iki parmağı içime girerken dili küçük, sıkı daireler çiziyor.

"Geldiğinde saçımı çekmeni istiyorum" diyor. Gelirsen değil. *Ne zaman?*

Sonuçtan bir an bile şüphe duymuyor, ben de duymuyorum. Avuç içim saçlarına kayıyor. "Tanrım. Bunu yapmaya devam et."

Külotumu çıkarıyor ve sonra titreyen dili daha da sertleşiyor, şişmiş klitorisime daha da sivriliyor. İçimdeki parmakları içe doğru kıvrılıyor ve saçlarını o istediği için değil, ben çoktan *yaklaştığım* ve o daha yeni başladığı için kavriyorum.

"Bunu düşünerek yüzlerce kez boşaldım," diye hırlıyor tenime karşı.

Aman Tanrım. Bunu hayal ederken onun gelme fikri beni bir vites daha yükseltmiş gibi hissettiriyor.

"Ohhh... o," diye fısıldıyorum. "Parmaklarınla. Bu-"

O inliyor, ses açıkça istemsiz çıkıyor ve ben patlıyorum, başımı arkaya atıyorum, tüm dünya yok oluyor. Ona bunun ne kadar iyi olduğunu, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu ve şu anda onu içimde ne kadar çok istediğimi söylemek istiyorum ama tek yapabildiğim saçlarını çekiştirmek. "Graham," diye inliyorum, "*siktir.*"

Gözlerimi açana kadar uzun bir dakika geçiyor ve ne kadar bencilce davrandığımı fark ediyorum. Çok fazla zorlanmış birinin vahşi bakışlarına sahip.

Bayıldım.

"Ayağa kalk," diye emrediyorum ve o da kalkıyor, kemerini çekiştirmemi izliyor ve sonra dizlerimin üzerine kayıyor, giderken boxer'ını ve pantolonunu indiriyorum. Onu şişmiş ve zonklayan elime aldığımda tıslıyor. *Bu kadar ağrmasına şaşmamalı.*

"Tanrım, çok büyüksün. Dudaklarımı bir kola kutusunun başının etrafına dolamaya çalışmak gibi olacak."

Sessiz kahkahası dilimin ilk hareketiyle kesiliyor ve onu ağzımın içine çekip inlediğimde kaskatı kesilip nefesi kesiliyor. "Keeley, dur."

Onu serbest bırakıyorum. "Yapmamı istemiyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Dizlerinin üzerinde bana bu soruyu sorduğunu görmek bile boşalmam için yeterli."

"Meselenin bu olduğunu sanıyordum."

"Önemli olan iki saniye içinde gelmemem, ki bu da beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağıın bir şey."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Bu benim üzerinde duracağım türden bir şey benziyor, evet."

Asistanken öldürdüğüm hasta hakkında konuşmamı ister misiniz?"

Bakışları benimkileri tutuyor. "Evet, ama şimdi değil. Ayrıca, sen birinin ölümünü anlatırken ben sert kalırsam, ikimizi de ürkütürüm."

Bakışlarım onun güzel, büyük sikine kayıyor.

"Geri dönüyorum," diye uyarıyorum onu. "Seksi olmayan bir şey düşün. Tüm o tasarımı çantaları almasaydım ne kadar yatırım yapabileceğimi hesapla."

Onu ağzımın içine kaydırduğımda tekrar nefesini tutuyor. "Bu hesaplamayı Excel'de çoktan yaptım."

Ona karşı gülüyorum, elim taşaklarını avuçlamak için yükseliyor ve sonra şaftının etrafında kayıyor.

Ağzımın burada kesinlikle biraz yardıma ihtiyacı olacak.

"Sert yap," diyor, elini bir an için benimkinin etrafına doluyor. Sesindeki otoriterlik ani ve açlıktan kaynaklanıyor. Artık çekingen değil, gelmeye kararlı ve ondan gelen bu bencillik patlaması beni sıırılsıklam ediyor. Bu gerçek Graham, sınırsız, talepkâr ve benim için çırılçıplak.

Ona istediğini veriyorum, ağzımın baskısının onu içine çekmesine izin verirken dilim onu yalıyor, kalçalarını istemsizce öne doğru sallayıp boğazımın arkasına çarpana kadar gittikçe daha uzağa. Öğürme refleksim tetikleniyor ama görmezden geliyorum.

"Sikeyim evet," diyor. "Tanrım, az önce boğazının arkasını hissettim. Bundan asla kurtulamayacağım."

Kalçaları geriliyor ve sonra titriyor. Kavrayışımın gücünü artırıyorum, muhtemelen yalnızken kendini böyle kavırıyor ve bunun düşüncesi beni o kadar ıslatıyor ki artık çaresizim.

Açıklanamaz bir şekilde, *büyüyor gibi* görünüyor.

"Tanrım, Keeley, ben... Ben-"

Dilime kısa bir süre tuz çarpıyor ve sonra çekiliyor, göğsümü ve boynumu boyarken kendini kavıyor.

Ağır ağır nefes alıyor, gözleri zar zor açık, sadece manzarayı seyrediyor. "Özür dilerim," diyor.

Gülüyorum. "Evet, gerçekten üzgün görünüyorsun."

Sırıttıyor. "Tamam, evet, değilim. Bunu hayal ederek birçok kez mastürbasyon yaptım."

Başımı eğiyorum ve gülümsüyorum. "Seni yutmamı isteyecek bir tip olarak düşünmüştüm."

Düşük bir inilti çıkarır. "Evet. O da var. Bir sürü şey hayal ettim. Dur seni temizleyeyim."

O banyoya giderken ben ayağa kalkıyorum ve yaptığı pisliği nazikçe silmek için nemli bir bezle geri dönüyorum.

"Asistanken gerçekten birini öldürdün mü?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Birini hayata döndürmeyi başaramadım. Bu sayılır mı?"

"Ereksiyonumu kaybetmezdim."

Gülümsüyorum. "Muhtemelen bunu ara sıra gündeme getirirdim." "Alenen."

"Kardeşinin düğününde mikrofona konuşmak gibi değil. Belki annenle öğle yemeğinde."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Beklediğim gibi."

Göğüs ucumu okşarken sıkılaşıyor ve gözleri kapanıyor. Ben daha bitirmedim. Acaba o da bitirmedi mi? İyice temizlendim ama hâlâ bezi tenimin üzerinde kaydırıyor. Bedenim isteğim dışında ona doğru yükseliyor, ama sanırım kendimi kibarca geri çekmeliyim ve-

Eli bacaklarımın arasına kayıyor. "Çok ıslaksın. Bana bittiğini söylemeye çalışma bile."

Gözlerimi açmak istiyorum ama parmakları *mükemmel*. "Hayır, ama öyle olduğunu varsayıyorum."

Elimi çoktan sertleşmiş olan sikine doğru çekiyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım tek yumurta ikiziyle birlikte çalışıyorsun çünkü bu kadar hızlı sertleşmene imkân yok." Onu sevdiği şekilde sıkıca kavıyorum ve dişlerinin arasından hava tıslıyor.

"Bunu kaç kez düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. İçine boşalmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Sadece bu soru bile parmaklarının etrafında kenetlenmeme neden oldu.

"Görünüşe göre daha önce yapmadığın bir şey değil." Karnıma bakıyorum. "Yine de bu şartlar altında bunu nasıl yapacağımızdan emin değilim."

Beni yavaşça yatağa itiyor, ağzı bir yandan kıvrılıyor. "İnan bana... Bunu çok fazla düşündüm."

Açılmış kalçalarımın arasında sürünüyor, bir yastık almak için üzerime eğiliyor. Yastığı altıma sıkıştırmadan önce "Yukarı kaldır," diye emrediyor.

Kendini kavıyor, dizlerinin üzerinde durarak giriş yerimle aynı hizaya geliyor. Beni az önce boşaltmamış olsaydı, sanırım çok sıkı olurdu. Ama yavaşça, santim santim içeri kayıyor, gözleri kapalı bir şekilde üzerimde duruyor.

Enfes. Çok
fazla. Daha
fazlasını
istiyorum.

"Benim için yavaş gitmek zorunda değilsin," diye fısıldıyorum nefes nefese. "Ben iyiyim."

Bir daha gelmeyeceğim."

Gülüştü acı dolu. "Keeley, kesinlikle tekrar geliyorsun ama bunu senin için yapmıyorum. Bunu çok hızlı kaybetmemek için yapıyorum. Sadece sürmesini istiyorum."

Tekrar, daha hızlı bir şekilde içeri iterken bakışlarını tutuyorum. Ve tekrar. Kaslarım sıkılaştıkça onun etrafında kenetleniyorum.

"Siktir," diye soluk soluğa kalır. Gözleri kapanır. "Çok sert boşalacağım, Keeley."

Aman Tanrım.

Graham'ın kontrol için savaştığını izlemekten daha heyecan verici bir şey yok benim için. İticileri artık daha hızlı, sanki istemsizmiş gibi bir ritim alıyor. Ve haklıydı; tekrar boşalacağım. Freni boşalmış bir araba gibi, ikimiz için de geriye tek bir sonuç kalıyor. Ona fısıldayan, onu teşvik eden kendi sesimin uzaktan farkına varıyorum. Nefes nefese, çaresizce. *Evet, Tanrım, aynen böyle. Tanrım, durma Graham, çok yakınım ve-*

Keskin, ani bir çığlıkla dağılıyorum ve o tekrar nefes nefese kalıyor, sonunda bırakırken homurdanıyor.

Gözlerim açıldığında hâlâ içimdeydi, gözleri veda ettiği favori fotoğrafıymışım gibi yüzümü inceliyordu. Sanki başka yere bakmaya dayanamıyormuş gibi.

Kalbim sıkışıyor. Graham'a kalsa, öngörülebilir bir gelecek için mutlu bir şekilde böyle kalabilirdik. Ve *aman Tanrım*, bunu çok kolay bir şekilde hayal edebiliyorum: ikimiz yolumuza devam ediyoruz, akşam yemeği yapıyoruz, televizyon izliyoruz ve sonsuz, giderek daha atletik seks yaparken bir bebeğe bakıyoruz. Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm hayallerden daha lezzetli, daha zorlayıcı. Ama bu her şeyi daha da zorlaştıracak; eğer ayrılırsak ya da ben O'Keefe lanetine yenik düşersem, bu her şeyi daha da zorlaştıracak.

"Düşünmeyi bırakmalısın," diyor, elini yanağıma bastırarak ona bakmamı emrediyor. "Senden bunu isteyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Söylemek istediğim kelimeleri ısırarak gülüyorum: *"Bu olanlardan sonra benden nefret etmeyeceğine söz veriyor musun? Her şeyi normale döndürebilir miyiz?"*

Sonunda çekiliyor ve diğer tarafıma düşüyor, avucu karnımın üzerinde. Bebek tekmeliyor, tam elinin altında, bir çitin kenarlarında gezinen bir kelebek gibi minik bir çırpını.

"Bu o muydu?" diye sorar. Bunu daha önce de hissetmişti ama hiç kendiliğinden olmamıştı. Ve ben bu kadar ilerlemişken değil. Kendini dirseğinin üzerine çekip karnıma bakıyor.

"Küçük Kalamity uykusundan uyandırılmaktan hoşlanmıyor sanırım."

Gülüyor. "Ona bu ismi vermeyeceksin."

Keşke burada kalabilsem ve giderek daha tuhaf isimler önerebilsem, isimler - böyle bir an için telefonumda bir liste tutuyorum. Keşke eli karnımda uyuyakalabilseydim ve uyandığımda onu hala uyurken, yüzü tatlı bir şekilde dinlenirken bulabilseydim. Lola ile yatağına girdiğim gece yaptığım gibi ona bakar ve burnunun mükemmelliğine, onunki kadar köşeli bir yüzün dinlenirken ne kadar çocuksu görünebileceğine hayret ederdim.

Sabah uyandığımda bizi iki kaşık gibi birbirimize sokulmuş halde bulmak isterdim, böylece o içime girmemek için dayanamayana kadar ona sürtünebilirdim. Sonrasında benden iğrenç bir şeyler yememi isterdi ve ben de o fırına gidip bana bir kek alana kadar mızmızlanırdım.

Ama bu farklı türden bir kızın hayatı.

-Ve bunu yapamadığımda ikimizden biri ya da her ikisi de çok incinirdi.

Bir esneme numarası yapıyorum ve ondan uzaklaşıp kıyafetlerimi toplamaya başlamadan önce geriniyorum. Beni izliyor ve tartışmıyor. Bu iyi bir şey. Onun tartışan sıkıcı bir adama dönüşmesini istemiyorum.

"Ben gidiyorum," dedim ona.

Gözleri yüzümde geziniyor, yarım saniyelik bir kararsızlık. Sanırım biraz tartışsa sorun olmazdı.

"İyi uykular," diye yanıtlıyor.

Kendi odama gidip yatağıma giriyorum, keşke kalabilseydim diyorum. Ve birdenbire bir anım canlanıyor: Bir keresinde, birlikte geçirdiğimiz ilk gece, beni kendine doğru çekmiş ve nasıl kaçacağımı düşünüp düşünmediğimi sormuştu.

"Aslında," dedim, "bence benimle evlenmelisin ve bir milyar çocuğumuz olmalı."

O bendim. Bütün bu lanet şey benim fikrimdi. Muhtemelen çocuk bile.

KEELEY

Bu sabah başıma gelecekler için endişelenerek uyandım. Evet, işte Kovulup kovulmayacağım sorusu -özellikle de *Mindy ve Mills*'in üzerine gittiğimi duyduklarında- *ama* benim en acil endişem Graham.

Ben de daha önce bu durumdaydım ve nasıl geliştiğini biliyorum: Erkekler *ilk başta* seks konusunda "rahat" olduğunuz için sizi övüyor. "*Evet, ben de ciddi bir şey aramıyorum,*" diyor ama sonra rastgele çalıştığınız yere geliyor ya da Instagram paylaşımlarınızın her birini beğenirken size arka arkaya kırk kez mesaj atıyor ve cevap vermediğinizde reklamcısına ya da asistanına onu aratıyor. Sonunda, ipucunu anlamadığını fark ettiğinizde, ona kibarca şu anda gerçekten meşgul olduğunuzu açıklarsınız - işte o zaman çıldırır ve size lanet olası bir fahişe der.

Yani evet, işe gitmek için giyinip odamdan çıktığımda en kötüsünü bekliyorum. Belki mesajlar ya da tacizler değil ama en azından köpek yavrusu bakışları ve gerginlik. En azından kısa bir "*Ne zaman evde olacaksın?*" sorusu. Ve hala arabasına ihtiyacı var - stüdyoya giden uzun yol neredeyse kesinlikle duygular hakkında kasvetli bir konuşma gerektirecek, falan filan.

Ben Mark'ın tostunu bitirirken Graham Doğu Yakası'ndaki telefon görüşmelerinden birinden yeni çıkıyordu - yapay organlardan ve Rus buğdayının geleceğinden bahsedildiğini duydum. İçeri girdi, sinekkaydı tıraş olmuş, düğmeli bir ceket giymiş ve kravat takmıştı. Bu adam kravat takmak için *yaratılmış*. Eğer ondan kaçmak için bu kadar çaresiz olmasaydım.

O kravatla ağzını kendime doğru çekiyorum ve saniyeler sonra onu yere indiriyorum. Dün gece çıkardığı sesler - "*sert yap*" ve "*bunu d    nerek y    rce kez boşaldım*"- kafamda oynuyor ve unutmaya çalışırken kalçalarını birbirine sıkı tırıyorum.

Bana doğru ilerliyor ve sanki başka bir g nm   gibi tereyağı ve reçeli buzdolabına koyuyor. Yüzünde hiçbir gerginlik belirtisi görmüyorum. Bakı larını uzakla tırmadan önce uzun, becerikli parmaklarına odaklanıyorum.

"Arabanı almamız gerektiğini biliyorum," diye ba ladım. "   le yemeğine kadar bekleyebilirsen ben-"

Başını sallıyor. "Birkaç saat önce aldım ama yine de bir    le yemeğı molası ver." Tezgâhın diğer tarafına geçip Mark'ın tostunu kendine doğru çekiyor. "Bugün indirebilirim. Tesla'yı açığa alma konusunda haklı olduğunu ona söylemem gerek."

Mark'ın tostunu ve k   dını alıp gidişini  a kınlıkla izliyorum. H    bir şey bekliyorum.    lem dolu bir bakış, bir gerginlik ya da kargaşa. Hiçbir şey yoktu, sanki unutmu tu ve *beni* kim unutabilirdi ki? Yatakta harikayım.

En azından eskiden  yleydim. *Hayır, kesinlikle yatakta hala harikayım.*

Yeteneklerimi sergileyemeyecek kadar çabuk bitmesi benim suçum değil. Ama her şeyi bu kadar kolay atlattı ımıza inanamıyorum. Sanırım ikimiz de sadece bir ka ıntıyı ka ıyorduk ve bunun harika olması önemli bile değil. Bir ka ıntıyı ka ımak ne kadar iyi olursa olsun, en başta kaçınmamak daha iyidir.

Ama yok. Ben her şeyi hallettim, o da  yle. Yani, belki de ben bir ama her neyse.

Kendimden ge meliyim.

Kendimden geçmiş durumdayım, eminim. Sadece t  m bu hayal kırıklı ının altında g m   .

İşe giderken fırına uğradım ve üç tane pazar çöreği aldım.

-Bir tane kendime, bir tane de dün kaçırdığımız için Mark'a. Üçüncüsü de Trinny için, çünkü o da muhtemelen şimdiye kadar bir tane hak etmiştir ve bu hafta patronlarımızın bir sürü tavrına katlanacaktır.

Ben de öyle.

Mindy ve Mills'in ortaya çıkması muhtemelen önce onlara danışmam gereken bir şeydi. Bunu o zaman da biliyordum - sadece Trevor MacNulty'nin sunduğu şeyi daha çok istiyordum. Ve şimdi istemiyorum, bu da beni nefret ettiğim bir işte, çok ama çok kızacak iki patronla sıkışıp bırakıyor. Şimdi orada kalmak için yalvarmak zorunda kalabileceğime inanamıyorum.

Keki Trinny'nin önüne bırakıyorum ama memnun olmaktan çok endişeli görünüyor.

"Bu ne için? Aman Tanrım, bu şey... kek mi yoksa şeker mi?"

"Yargılama," diyorum ona. "Ama buna muffin dersek, sağlıklı olduğunu iddia edebiliriz."

"Ben olsam kek demezdim-"

"Bunu benim için mahvetme," diye uyarıyorum onu parmağımı sallayarak.

Hem Fox'a hem de Joliet'e bir e-posta göndererek bu öğleden sonra yayınlanacak *Mindy ve Mills* hakkında bilgi veriyorum. Dr. Fox ofisimin kapısında belirdiğinde saat on bir olmuştu.

"Ciddi misiniz?" diye soruyor, telefonunu havaya kaldırarak. "Önce bize danışmadan ulusal bir televizyon yayınına bu uygulamanın temsilcisi olarak mı çıktınız? Hiç işiniz yoktu-"

"Nerede çalıştığım hiç konuşulmadı," diye cevap veriyorum, yüzündeki kızgınlıktan olması gerekenden çok daha fazla keyif alarak.

"Yani muayenehanenin reklamını yapmak için çok değerli bir fırsatı kaçırdınız."

Yalvarmak istemiştim. Gerçekten istedim. Ama şimdiden on hastaya baktım ve o daha yeni içeri giriyor ve biliyorum ki iş çıkış saatinden çok önce buradan ayrılacak ve öğleden sonraki tüm son dakika eklemelerini bana bırakacak. "Muayenehanede olduğumu söylemek sorunsa ve söylemesem de sorunsa, ne istediniz? Bu işten seni hoşnut *etmemiş olarak çıkmamın bir yolu var mı?*"

Bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Bir özür bekliyor ve özrün yokluğunda nasıl tepki vereceğinden emin değil.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu işi umursamıyor gibi görüldüğüne göre, muhtemelen yeni bir iş aramaya başlamalısın," diyor sonunda, karnıma bakarak. "*Şimdi bir şey bulmakta sana bol şans.*"

Harika. Sadece harika.

Neden yalvarmadım? Bir sonraki hastamı görmek için masamdan kalkarken iç geçiriyorum. Muhtemelen Gemma'yı aramalıydım ama gerçek şu ki konuşmak istediğim tek kişi Graham. İçimi dökmek ve muhtemelen dün gece yaptığım gibi başımı göğsüne yaslamak için. Hatta belki de onun yatağına tırmanıp kaldığımız yerden devam etmek için, ama tabii ki bunu yapmayacağım.

Günün geri kalanını onunla konuşabileceğim dakikaları sayarak geçiriyorum ama eve vardığımda dışarı çıkmak üzereydi. "Açsan yemek buzdolabında," diyor dikkati dağılmış bir halde. "Colin ve Mandy kavga ettiler, ben de onunla dışarıda buluşacağım."

Kendimi kaybolmuş hissederek ona baktım. Sorunlarımı çözmesini, her şeyi daha iyi hale getirmesini istiyordum. Temelde bir erkek arkadaş gibi davranmasını istiyordum ama aslında bir erkek arkadaş olmanın faydalarından hiçbirini ona vermeyi reddediyordum. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Telefonundan bana bakıyor. "Sadece bir şeyler ye, tamam mı?"

"Tabii," diye cevap veriyorum, umursamazmış gibi davranarak.

Birlikte yattıktan sonra Graham'ın tepkisi hakkında endişelenmekle o kadar meşguldüm ki... biraz da kendim için endişelenmem gerekebileceği hiç aklıma gelmedi.

Akşam yemeğini görmezden geliyorum ve Mark'a kekini getirmek için aşağı iniyorum. "Bir gün geciktiği için üzgünüm," diyorum ona.

Sırıttıyor. "Bu şeyin içinde kaç tane karbonhidrat olduğunu biliyor musun? En başta beni bunlara bağımlı hale getirdiğin için özür dilemelisin."

"Nasılsın bu arada? Graham taşındığından ve işler yoğunlaştığından beri seni neredeyse hiç görmüyorum."

Gülümsüyor. "İşler gerçekten iyi, Keeley. Görünüşe göre senin için de iyi."

Gözlerim açıldı. Graham ona birlikte yattığımızı söylemezdi, değil mi? Bu tür aşırı paylaşımlara *ben* yatkın olurdum, o değil.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve Graham. Değiştiğini söyleyebilirim. Eskiden bana söylediğin şeyleri şimdi ona söylüyorsun. Tam da olması gerektiği gibi."

"Çift olduğumuz falan yok," diyorum hemen. "Bebek doğduktan sonra New York'a gidecek."

Mark tek gözüyle bana bakıyor. "Siz kesinlikle bir çiftsiniz, öyle deseniz de demeseniz de."

"İstemiyoruz. Bunu istemediğimi biliyorsun."

Başını sallıyor ve bir süre uzaklara bakıyor. "Sana hiç 59 model bir Les Paul'um olduğunu söylemiş miydim?"

Çenemi elimin içine aldım. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa çok özel geliyor, o yüzden şimdi bir tane istiyorum."

Gülüyor. "Bu bir gitar. Gerçekten iyi bir gitar. Ama berbat olan şey, neredeyse hiç gitar çalmamamdı. Bırakın bunu, hiçbir şeye iki yüz bin dolar harcamama gerek yoktu ama kendimi buna degeceğine ikna etmeye çalışıyordum."

"Buna değer miydi?"

"Çalıştığım saatler, baskı. Piyasa ne zaman düşse bu panik başlıyor. Yatırımcılarınız korkar ve sizi aramaya başlarlar ve eğer yeterince ararlarsa ve onları ikna edemezseniz, mahvolursunuz. Ya da

Bir kumar oynarsınız, karşılığını alacağınızdan emin olursunuz ve milyarlar kaybettiğinizi fark edersiniz. Her neyse, bir şeyler satın almak - ihtiyacım olmayan aptalca şeyler - kendimi buna değdiğine nasıl ikna ettiğimdi."

Markos'u severim ama alegoriler konusunda biraz ağır davranıyor. Bir kereliğine alışverişten bahsetmediğim için *alakasız* alegoriler.

"Birkin'i içim boş olduğu için istediğimi söyleme ve bunu haklı göstermeye çalışma şeklin bu mu? Çünkü Birkin'imi seviyorum. Onu her taşıdığımda kendimi daha iyi şeylere giden yolda küçük parlak bir mücevher gibi hissediyorum."

"Ben de gitarımı çok severdim. Aynı sebepten. Ama hayatımın en özgürleştirici anı neydi biliyor musunuz? Binamın çıkıntısında durup atlamak *zorunda olmadığımı* fark ettiğim andı. Sadece yürüyüp gidebileceğimi fark ettiğim andı."

Göz kırpıyorum. Mark'ın hayatının bu ana kadar güllük gülistanlık olmadığını farkındaydım elbette, ama onun olduğu kişiye *dönüştüğünü* düşünmüştüm. Bir şeyleri çözüp Budist manastırına katılan bir adam gibi, Los Angeles'ın bu kalabalık köşesi onun aşramı.

"Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum," diye cevap veriyorum. "Hiçbir şeyi bırakıp gidemem. Bir çocuğum olacak."

"Ama mesele de bu, Keels," diyor. "Tüm hayatını atlayarak geçirdin çünkü atlamazsan olacaklardan çok korkuyorsun. Ve şimdi o metaforik çıkıntıda sıkışıp kalmışsın, kendine atlamak istediğini söylüyorsun, oysa belki de kendine etrafta kalmanın seni neden bu kadar korkuttuğunu sorman gerekiyor."

"Bazen arkadaş olabilmemiz için fazla zeki olduğunu düşünüyorum. Bir şeyleri televizyondan örneklerle açıklarsan seni daha iyi anlayabilirim."

Gülüyor. "Bir yolunu bulacaksın. Ama bir dahaki sefere Kardashian'ları kullanarak bir örnek bulmaya çalışacağım."

Yukarı çıkıyorum, eskisinden daha üzgün ve kafam daha az karışık değil. Bana ne söylediğini tam olarak anlamıyorum ama yine de... anlıyor gibiyim. Ben

Yıllarca kimseyle fazla yakınlaşmamaya çalıştım ama şimdi neredeyse kazara oldu. Bu bebeği seviyorum. Ve sanırım Graham'ı da sevebilirim.

Sırf daha sonra yıkılmamak için ona bebeği verip çekip gitseydim... yine de yıkılırdım. Bir yıl içinde kanser olduğumu öğrenirsem, o yılı onunla geçirmediğim için *mutlu olacak mıyım*? Nasıl hissettiğimi hiç bilmediği için rahatlayacak mıyım? Ona sırlıslıkla aşık olmama izin vermediğim için?

Hayır. Tabii ki olmayacak.

Kalan her saniyemde onu yanımda istiyorum. Sanırım Mark'ın söylediği de buydu: belki de benim yolum sadece çıkıntıdan inmek ve sevdiğim bir hayatı yaşamamanın getireceği tüm acılarla yüzleşmektir. Sonunda, bunu yaptığıma memnun olabilirim.

Ama Graham'ın istediği şeyin bu olup olmadığını bile bilmiyorum - gecemiz onun için çok şey ifade ediyormuş gibi davranmadığından eminim - ve bilmemek çok garip, çok acı verici.

Instagram'da olmadığına sevindim. Nasıl soracağımı bulana kadar muhtemelen orada olur, her gönderisini beğenirdim.

GEÇ GELİYOR. Karanlıkta, yarı uykulu bir halde, onu görmek, kontrol etmek ve belki de uykuda düşündüğüm her şeyi ona anlatmak isteyerek odamda tökezliyorum. Lavabonun yanında durmuş bir bardak su içiyordu. Adem elması -ki aslında gırtlığı çevreleyen tiroid kıkırdaktan ibaret- içerken sallanıyor.

Tüm dünyada en sevdiğim tiroid kıkırdağı.

"Hey," diyor, başını kaldırıp kaşlarını çatarak. "Kusura bakma. Seni uyandırmak istememiştim."

Beni her zaman uyandırabilirsin, Graham. Seni görmek istiyorum. Gittiğinde seni özliyorum.

Bunu ona söylemeyeceğim. Özellikle de çok dikkatli baktığında, bir erkeğin çok fazla şey söylemek üzere olduğunu anladığımda yaptığım gibi ve *lütfen bunu yapma diye düşündüğümde. Ara verebilir miyiz diye sormak üzereyken duygularını itiraf etme.* "Sorun yok. Colin nasıl? Colin nasıl?"

Elini başının üzerinde gezdiriyor. "Harika değil. Kızın korktuğunu düşünüyor." Eski Keeley böyle dramatik durumlarda canlanırdı. Tezgâha koşar, bir tabureye tırmanır, çenemi ellerimin arasına alarak *"Bana her şeyi anlat!"* derdim. Graham'ın Mandy'den hoşlanmadığını itiraf etmesi ya da

Colin'in buna neden olan karanlık bir şey yaptığını ortaya çıkarması için elimden geleni yapardım. Mandy'nin onu aldattığını öne sürerdim ve o da

beni başkalarının trajedisinden çok fazla zevk almakla suçlardı ki bu tamamen doğrudu ve

Hiç pişmanlık duymazdım.

Ancak son bir iki gündür kendim ve Graham hakkında yaşadığım farkındalıklar beni iç kargaşaya sürükledi. Eski ben olmak ile bir erkeğe ondan hoşlanması için yalvaran kız olmak arasında bir yol bulmaya çalışırken kendimi dili tutulmuş, büyük bir gariplik yumağı içinde buluyorum.

"Beşik Cuma günü teslim edilecek," diyorum göz göze gelmeye çalışarak. Ne zaman biriyle göz göze gelmeye çalıştım ki? "Mesaj bırakmışlar. Onları içeri alabilir misin?"

Hala öyle. "Aslında Cuma günü New York'a gidiyorum. Sana bir zaman verdiler mi?"

"New York mu?"

New York'a hiç gitmez. Aylardır buradaydı ve bir kez bile geri dönmedi, ama *şimdi* aniden ziyaret bir zorunluluk mu oldu?

"Halletmem gereken birkaç yarım kalmış iş var ve doğum tarihin yaklaştıkça gitmek daha da zorlaşacak." Sola doğru bakıyor, bu da kaçamak cevap vermenin bir işaretidir. Bunu *Criminal Minds'tan* öğrendim, tıp fakültesinden değil, yani kesinlikle doğru.

Peki hangi yarım kalmış işler? Teknoloji sayesinde hiçbir toplantının yüz yüze gerçekleşmesi gerekmiyor ve aklıma gelen tek yarım kalmış iş yüz yüze görüşmeyi gerektiren kişisel işler. Anna mı? Ve bunu kapanış için mi yapıyor, yoksa artık son görüldüğüne göre geri almak isteyebileceği bir yarım kalmış iş olduğu için mi yapıyor?

Tanrım, benimle yatması onunla ne kadar iyi olduğunu fark etmesini mi sağladı?

Ağzım açık kalıyor ama kıskanç bir cadaloz gibi görünmeden nasıl soracağımı bilemiyorum.

"Yatağına dön, Keeley," diyor usulca. "Geç oldu." Dudaklarından *yatak* kelimesinin döküldüğünü duymak bile beni tahrik ediyor.

Bakışlarım bir süre onun üzerinde kalıyor ve aramızda bir şeyler değişiyor. Gözleri aniden ilgiye benzer bir şekilde bulanıklaşıyor. Ama ben daha bir şey söyleyemeden odasına doğru dönüyor.

Belki de doğum yapıyormuşum gibi davranıp uçağını kaçırmasını sağlayabilirim. Bu, bana, bu durumla başa çıkmak için tamamen mantıklı bir yol gibi geliyor. Ve gitmesini istemediğimi itiraf etmekten çok daha kolay.

GRAHAM

Salı günü Ben, "Bir sorunumuz var" dedi.
duvara yumruk atmak.

Zaten yeterince sorunum var, teşekkürler. Yardımcım istifa etti, bu da New York'a Cuma öğleden sonra yerine sabah gitmem gerektiği anlamına geliyor... tam da burada kalıp Keeley ile işleri yoluna koymamın *hayati önem taşıdığını* hissettiğim bir anda. Dün gece bunu yüzünden anlayabiliyordum. Anlaşmamızın fişini çekmeye hazırды. Beşik geliyor ve odayı hazırlamak için bana ihtiyacı var, peki sonra ne olacak? Hayatım patlamak üzere gibi hissediyorum ve tüm bunların üzerine bir de Tate ailesinin saçmalıklarına ihtiyacım yok.

"Ne var ne yok?" Ben soruyorum.

"Colin ve Mandy ayrıldılar ve salak herif anneme söyledi bile."

Hay sikeyim. Tate ailesi saçmalığı.

Hayatımızda işler ilk kez ters gittiğinde Colin yeni doğmuştu ve ikinci seferinde de ortalıkta yoktu çünkü işlerin o yöne dönmesine neden olan onun *gidişiydi*. Bu olay sonunda onun kendine çeki düzen vermesine yardımcı olacaktı ama on sekiz yaşındayken bir kızla kaçması ve Colorado'da bir hapishaneye atılması o zamanlar dünyanın sonu gibi görünüyordu, özellikle de annemize.

Ne kadar kötü düştüğünü bilmesini hiç istemedi. Belki de ona yine de söylemeliydik.

"O iyi mi?" Burnumu sıkarak soruyorum. Keeley ve benim normal bir akşama ihtiyacımız var, eski halimize dönmemiz için. En azından ona sabah gideceğimi söylemeliyim.

"Tabii ki iyi değil," diyor Ben. "Kendini suçluyor. Walter bir yere yerleşmesini istiyor ama o *'bu kez Colin'in yanında olmak' istediği için* reddediyor. Onu görmeye gidebilir misin? Perşembe gününe kadar Kaliforniya'ya dönemem."

Elbette kabul ediyorum, çünkü annemin acı çekmesi fikri benim için dayanılmaz. Zaten çok acı çekti ve bunların çoğu benim hatamdı.

KEELEY

"Hiçbir iyilik cezasız kalmaz" sözünün üzerimde yazılı olmasını istiyorum. Mezar.

İşte şimdiye kadarki skor: İçkiyi bıraktım ve gerçek bir yetişkin işi buldum. Para biriktirmeye ve salata yemeye başladım. Hak ettiğim tavuk tikka'yı kaçırdım ve dünyaya bir hayat getirmek için çok güzel bir çift ayakkabıyı mahvettim. Ve şu anda çocuğumun babasına aşık olduğuma eminim, ki bu kulağa pek övgüye değer gelmese de önceki Keeley tekrarlarından çok daha az kötücül.

Tüm bu erdemliliğin karşılığında ne alıyorum? Graham, muhtemelen Anna ile ilişkisini yeniden canlandırıyor ve Fox işi aklı başında hiç kimsenin kalmayacağı kadar tatsız hale getiriyor. Bütün gün çifte randevum var. Öğle yemeği molam yok ve son planlanmış hastam yedi buçukta geliyor, bu da son *gerçek hastamın* ondan bir saat sonra geleceği anlamına geliyor.

Ve gerçekten boktan olan şey - aslında birkaç tane boktan şey var, bu da onlardan biri - beni soran yeni hastalardan gelen telefonlarla dolup taşmamız. Tüm bunları önceden planlamış olsaydım, *Mindy ve Mills daha* yayınlanmadan kendi işimi kurmuş olurum. Aklı başında bir bankanın bana ofis alanı ve ekipman için başlangıç parası vereceğinden şüpheliyim, ama yine de hayal ediyorum: Trinny'yi ve en sevdiğim hemşireyi çaldığım ve hepimizin makul saatlerde çalıştığı modern ve göz alıcı bir yer.

Ama bu ideal bir senaryo... ve yine de başarısız oluyor. Mükemmel bir durumda bile, en büyük şikayeti yaşlı görünmeye başlamak olan hastaları birbiri ardına görmek zorunda kalacağım.

Bu hastalarda yanlış bir şey yok. Ama onlar dermatolojinin ızgara tavuk ve salatası, benim istediğim ise tavuk tikka ve spanakopita. Onlar *Real Housewives*'ın herkesin ayık ve kibar olduğu sıkıcı bölümleri. Ben sarhoş olup birbirlerini suçladıkları kısmı istiyorum.

Biraz lezzetli, egzotik ve sıradışı bir şeye ihtiyacım var. Arada sırada agiria ya da iktiyozis vulgaris hastası bir erkek. Maviye dönen bir deri istiyorum. Balık pullarıyla kaplı bir diz kapağı istiyorum. Dr. Patel'in tedavi etmem için beni öne ve ortaya ittiği, ne kadar iyi yaparsam yapayım her zaman hata bulup beni azarladığı vakaları istiyorum.

Ve bunu Graham'la konuşmak istiyorum, ona söylemeye hala hazır olmadığım her şeyle birlikte - bir ilişki kurabilir miyim bilmiyorum çünkü daha önce gerçekten bir ilişki kurmadım ve bir ilişki isteyip istemediğini bilmiyorum çünkü kesinlikle öyle davranmıyor - ama onunla çözemediğim tek sorun onun öznesi olduğu sorun.

Belki yine de denerim.

Bu gece evde olacak mısın?

Normalde hızlı yanıt verir, ancak geri dönene kadar bir saatten fazla zaman geçiyor.

GRAHAM

Üzgünüm... bir aile işi için Newport'a gitmem gerekti ve erkenden NYC'ye gidiyorum. Yarın sabah dörtte havaalanına gidiyorum.

Dörtte mi? O saat *dörtte* çıkmadan önce nasıl doğum numarası yapacağım? Sanki bunu beni engellemek için bilerek yaptı. Yedi buçuktan önce isteyerek uyanmayacağımı biliyor, doğum için bile.

Ve beni davet bile etmediği bir aile olayı... Alıcı olmasaydım hayran kalacağım bir bağlılıkla beni hayaletleştiriyor.

Gemma'yı aradım çünkü iş tavsiyesine ihtiyacım var. Ben de tam olarak neye davet edilmediğimi merak ediyorum.

"Hadi yemeğe çıkalım," diye öneriyor. "Ben bu gece Seattle'da ve ben de boştayım."

"Aile şeyine gitmiyor musun? Newport'taki mi?"

"Bildiğim kadarıyla aile arasında bir şey yok. Jean'in Salı geceleri kitap kulübü var."

"Belki de yanlış anlamışımdır," diyorum sessizce.

Yazılı olması dışında. Yanlış anlamadım. Yalan söyledi.

Onun ofisi ile benimki arasında bir restoranda buluştuk. Başlangıç olarak salata, ana yemek olarak da kuşkonmaz ve tavuk sipariş ediyorum ama risottoyu tercih ederim.

"Mandy'nin nesi var?" diye sordum.

Gemma başını sallar. "Onu terk ettiğine inanamıyorum. Çok ani oldu."

Göz kırpıyorum. "Onu *terk mi etti*? Son duyduğumda Colin sadece endişelenmişti."

Kaşları çatıldı. "Oh, evet, dün gece Colin eve geldikten sonra konuştular ve Colin onun gitmesini istediğini söyledi."

Graham bunu bana neden anlatmadı? Yani, bana söylememesinin en önemli hikaye olmadığıнын farkındayım, ama yine de... neden bana söylemedi?

"Zavallı Colin. Üzgün mü?"

Başını sallıyor. "Evet ve sanırım en son bir kızla bir şeyler yaşadığında hapse girmişti, bu yüzden hepsi biraz endişeli."

"Colin? Hapiste mi?"

Omuz silkiyor. "On sekiz yaşındaydı. Geçen hafta olmuş gibi değil. Graham'ın bunları size anlatmamış olmasına şaşırdım."

"Görünüşe göre bana hiçbir şey söylemiyor," diye cevap veriyorum, sesim olduğundan daha kısık.

"Ne oldu? Çok iyi anlaşıyor gibiydiniz."

Parmağımı bardağımdaki buğunun üzerinde gezdiriyorum. "İyi geçiniyorduk. Sonra birlikte yattık."

"*Vay canına,*" diyor ağzından. "Sanırım kötü gitti?"

"Hayır," diye inliyorum, yüzümü ellerime bastırarak. "İnanılmazdı. Ama biliyorsun, hiçbir şey istemeyen bendim ve o buna saygı duyuyor ve şimdi keşke-"

"Yapmayacağını mı?"

Başımı sallıyorum. Sesimin böyle çıkmasından nefret ediyorum. "Onunla dalga geçmeye çalışmıyorum."

Ama nasıl olduğumu bilirsin. *Giderim*. Ben böyle yaparım."

"Tüm saygımla söylüyorum," diyor, "bu tamamen saçmalık. Beni terk etmedin, dışarı çıkmayı reddettiğimde ve sadece ara sıra aramalarımın cevap verdiğimde bile. Ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar, sık kafalı babanı ya da berbat üvey anneni terk etmedin. Çılgın saatler boyunca çalışmanıza ve istediğiniz şeyi yapmamanıza rağmen kariyerinizi terk etmediniz. Sizin için önemli olan şeylere bağlı kaldınız. Ve alınmayın ama şimdiye kadar çıktığınız erkeklerin çoğu terk edilmeyi *hak ediyordu*. Pisliktiler. Burada olan şey, Shannon'ın senin hakkında söylediği tüm saçmalıklara inanmaya başlaman ve gerçekten de bebekliğinden beri seninle uğraşan bir kadının fikirlerinin sana yapışıp kalmasına izin vermek istiyor musun?"

Yutkunuyorum. Hayır. Shannon'ın söylediği hiçbir şeyin kalıcı olmasını istemiyorum. "Ama ya haklıysa?"

Gemma gülümser. "Keeley, o sadece... değil. Güven bana."

"Peki ya Graham benim istediğimi istemiyorsa?" Soruyorum ve o da gülüyor, ancak benim onunla birlikte gülmediğimi görünce duruyor.

"Aman Tanrım. Ciddi miydin?" diye sorar. "Ne *zamandan* beri Birinin seni istemediğinden mi endişeleniyorsun?"

"Bilmiyorum." Sanırım ilk defa birini geri istiyorum.

KEELEY

Onu dinlememe rağmen, içeri girdiğinde uyanmıyorum ve o Kalktığımdaya gitmişti. Ondan bir not var mı diye mutfağıya bakıyorum, belki de alaycı bir şekilde tüm meyveleri yemememi istiyor, sanki isteyerek meyve yiyormuşum gibi, ama hiçbir şey yok.

Az önce gitti ve daire hiç bu kadar boş gelmemişti. İşe gitmek için hazırlanırken onun projeksiyonlar istemesini ve anlamadığım emirler vermesini duymaktan ne kadar hoşlandığımı fark etmemiştim.

Mark'a kahvaltısını götürüyorum, bu Graham'ın artık zamanının en az yarısında yaptığı bir şey ve bütün gün iki kez meşgul olacağımı bildiğim halde bir an için duruyorum.

"Graham bu sabah iyi çıktı mı?" Mark soruyor. "Prescott'un bu şekilde ayrılması çok zor oldu."

"Prescott?" Zayıfça tekrarlıyorum.

"New York ofisini yöneten adam. Jody'nin öne çıkıp çıkamayacağını göreceğiz ama bundan şüpheliyim. Kadın olduğu için de değil. Sadece o ekip için yeterince güçlü olacağını sanmıyorum."

Ben bunların hiçbirini bilmiyorum, ancak Graham Dr. Fox'u ve köklerini yaptırmak için haftalık randevusunu ve Trinny'nin nasıl meyve suyu orucu yaptığını ve ishal olduğunu biliyor. Bana söylememesi Graham'ın suçu mu yoksa benim mi?

Sormamak suç mu? Sanki her gece beni kapıda karşılayıp "*bana her şeyi anlat*" demiyor. Ben anlatıyorum, o anlatmıyor.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Mark omuz silkiyor. "Ben de aynı işi yapıyordum ve çok stresliydi. Graham akli başında genç bir adam. Ben sadece bu şekilde kalmasını sağlamak için takip ediyorum."

"Belki de daha fazla soru sormalıydım," diyorum sessizce.

Mark başını sallar. "Zaten en önemli rolü oynuyorsun ve o zamanlar gerçekten ihtiyacım olan tek şey de buydu."

"O da ne?"

"Ona sabahları uyanması için bir sebep veriyorsun, Keeley." Ağzım itiraz etmek için açıldığında gülüyor. "Hayır, bebek değil. *Sen*."

İş yerinde uzun bir gün daha geçirdim ve ardından onsuz yalnız bir gece geçirdim.

Perşembe günü onu o kadar çok özleyorum ki dayanamıyorum. Odasına giriyorum -kapı açık, meraklı biri değilim- ve yatağına oturuyorum. Yastık onun şampuanı gibi kokuyor. Sağ duvarda eşyalarını toplamaya başlamış, böylece sol tarafa beşiği yerleştirmek için yer kalacak. Kendini bizden ayırma süreci çoktan başladı. Belki de New York'a dönmesinin bir nedeni de budur.

Yan yatıp ağlıyorum ve rimelimin yastık kılıfına bulaştığını çok geç fark ediyorum. "Aferin, Keeley," diye iç geçiriyorum. Rosa haftanın geri kalanında evde bile değil ve ben o lekeyi asla kendi başıma çıkaramayacağım. Sanırım suçu beşik teslim eden adamlara atacağım.

Kendimi toparladıktan sonra onu aradım. Dışarıda, geç bir saat olmasına rağmen -bardak şingirtıları ve kahkahalar duyuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye bağılıyor gürültünün içinden.

Kısa bir süre suyumun geldiğini iddia etmeyi düşünüyorum ama daha sonra ikinci kez geldiğinde bunu geçiştirmek zor olacak. "Bir şey yok!" Ben de bağıryorum. "Beşikle ilgili bir sorum vardı ama bekleyebilir!"

Sadece bir saniye sonra bir mesaj geliyor.

GRAHAM

Kusura bakmayın. Beşikle ilgili bir şey mi demiştin?

Anladım ama teşekkürler.

Her şey yolunda mı?

Tereddüt ediyorum. Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Üzgünüm, onu özlüyorum ve diğer insanların biliyormuş gibi görüldüğü şeyleri bana neden anlatmadığını bilmiyorum. Graham her şeyi kendine saklayan bir adam, ya da ben öyle sanıyordum, ama Mark'a bir şey söyleyebiliyorsa, bana da söyleyebilir mi?

Presley'nin istifa ettiğini neden bana söylemedin?

Prescott mu? Prescott'un kim olduğunu nereden biliyorsun ki?

Mark. Bana bunları anlatabilirsin, biliyorsun.

İşimle ilgili her şeyin sıkıcı olduğunu söylediğini sanıyordum.

Öyle. Çok sıkıcı. Ama yine de bilmek istiyorum.

Bunun Prescott'la ilgili olmadığını düşünüyorum.

Bana aldırmayın. Zor bir hafta geçirdim. Görünüşe göre sen de öyle.

Haftanın nasıl geçtiğini sormasını bekliyorum, çünkü genellikle sorar ya da bana bir şeyler daha anlatır.

Bekledim, bekledim ama cevap bile vermedi.

CUMA GÜNÜ dünyanın en uzun günü gibi geliyor, ancak ilk kez makul bir saatte çıkıyorum.

Binama vardığımda, teslimatçıların daireme girmesine izin verdiği için Jacobson'a teşekkür etmek için resepsiyona uğruyorum ve o beni el sallayarak uğurluyor. "Gerek yoktu. Graham halletti."

"O burada mı?" Kalbim hızla çarparak soruyorum.

Jacobson kaşlarını kaldırdı. "İlk senin bileceğini düşünmüştüm."

Bunu ilk öğrenen asla ben olmadım ama o burada ve bunun için üzülemeyecek kadar heyecanlıyım. Asansöre doğru koşarak yürüyorum ve sonra koridordan aşağıya iniyorum, daireme hiç çekinmeden giriyorum.

Mutfakta şort ve tişörtle turta yapıyor. Onu görmek neden nefes borumu normal boyutunun yarısı kadar hissettiriyor bilmiyorum.

"Evdesin," diyorum, sonra sertçe yutkunuyorum. *Tanrım, bunun için ağlamama izin verme. İzin verme.*

Bana belirsiz bir gülümseme veriyor. "Evdesin. Saatler önce."

"Ayrılabilmek için bir doktor randevusu hakkında yalan söyledim," diye itiraf ediyorum ve o da gülüyor. "Ne oldu? Çarşambaya kadar gideceğini söylemiştin."

"Sabah geri dönmem gerekiyor. Düşündüm de-" Bana bakıyor, dili yanağını dürtüyor. "Zor bir hafta geçirdiğini söylemiştin. Belki de burada olmam gerektiğini düşündüm."

Bunu yapmasına gerek olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama onun yerine gözyaşlarına boğuldum.

Saniyeler içinde kollarını bana doladı. "Keeley, neler oluyor? Bu sadece hamilelikle ilgili bir şey mi yoksa başka bir şey mi?"

Göğsüne yaslanıp hıçkırıyorum. "Hiç garip davranmadın," diye ağlıyorum. "Birlikte yattığımızdan beri hiç garip davranmadın."

Sessizce gülüyor. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"*Hayır.* Neden senin için tuhaf olmadı? Çünkü benim için farklıydı ama sen her zamanki gibiydin. Sanki her şey anlamsızmış gibi."

Bir an sessiz kaldı ve sonra kolları beni sıkıca sardı. "Keeley, eğer farklı görünmüyorsam... farklı olmadığım içindir. Kendimi toparlamaya çalışıyordum."

Aylardır senin üzerindeyim ve hâlâ deniyorum. Uzun bir süre daha deneyeceğim. Görünen bu."

İçimde küçük bir alev tutuşuyor, önce titriyor sonra güçleniyor. O bunu istiyor. Bizi istiyor. İnanılmaz derecede riskli ve başarısızlığa mahkûm ama ben de istiyorum.

Ona bakarken avuçlarımı göğsüne koyuyorum. "Bunu atlatmanı istemiyorum Graham."

Yutkunuyor, gözlerinde umut ve belirsizlik dans ediyor. "Bir keresinde tek bir yerde uzun süre kalamayan bir kelebek olduğunu söylemiştin."

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Belki de inmek için güvenli bir yere ihtiyacım vardı."

Ciddi olduğumdan emin olmak için yüzümü yeterince uzun süre inceliyor ve sonra sessiz bir iniltiyle eğilip beni öpüyor.

Tarçın ve sabun gibi kokuyor; elma ve nane gibi tadı var.

Ne çok sıkı ne de çok gevşek olan kolları, gerektiğinde beni dünyadan korumak için kullanacağı bir kas duvarıyla beni çevreliyor. Ağzı benimkinde acil ve *mükemmel*. Beş gün boyunca bunu özledim ve hayalini kurdum ve hatırladığımdan bile daha iyi.

Dağınık, çaresiz ve sonunda eli külotumun içine kaydığında rahatlayarak nefes alıyorum. "Sonunda," diyorum ve kahkahası gerginleşiyor.

Gömleğimi başımın üzerinden çekiyor ve eteğimi kalçalarımın doğru itiyor. Boxerına uzanıp tam da onun sevdiği şekilde avuçladığımda, dişlerinin arasından hava tıslıyor ve sonra beni tezgâhın üzerine kaldırıyor.

"Seni şimdi becermek zorundayım çünkü yapmamaya dayanamıyorum," diyor. "Ve kısalığı için şimdiden özür dilerim."

Şortunu ve boxer'ını indirip yaklaşırken ağzıyla bir meme ucunu çekiştiriyor.

İçime girdiğinde dişlerim omzuna batıyor. "Bu da gerçekten iyi bir pozisyon," diye soluyorum.

"Sana söyledim," diyor kulağıma karşı, sesi gergin, "bunu çok düşündüm."

Bana karşı dikkatli, Ocak ayındaki o anı parçacıklarında olduğundan daha dikkatli. Yavaşça girip çıkıyor, boşalmamaya çalışırken çenesi bükülüyor. Hamilelikten korktuğunu biliyorum, aksi halde olacağından daha nazik davranıyor. Keşke kadın doğum rotasyonum sırasında daha dikkatli olsaydım... belki de bunun bir endişe kaynağı olmadığına onu ikna edecek kadar bilgim olurdu.

Alnı nemli, gözleri karanlık ve uyuşturulmuş. "Yakın mısın?"

"Yaklaştım. Sadece daha sert yap," diye yalvarıyorum. "Kendini tutmayı bırak."

"Siktir. Yapmamalıyım," diyor ama sıkılmış çenesindeki her şey, kalçalarımı sıkıca kavrayışı, bana bunu istediğini söylüyor. "Sadece bir dakikalığına." Boğuk bir çığlıkla teslim oluyor, sanki bir parçası sonunda özgür kalmış gibi.

Saniyeler içinde beni bir bomba gibi patlattı.

"Tanrım, buna bayılıyorum," diye tıslıyor ve sonra itişleri hızlı ve keskin bir şekilde geliyor ve o da bırakıyor, başını arkaya atıyor, gözleri sıkıca kapanıyor.

Sonunda tekrar açıldıklarında, boğazına kadar uzanıyorum. "Tüm dünyada en sevdiğim tiroid kıkırdağına sahipsin."

O Gülüyor."Bu muhtemelen ve en tuhafı iltifat Ben de hiç almadım."

"Bütün kan beynimden akıp gitmiş olabilir. Şu anda o kadar da net düşünemiyorum."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor -kendini beğenmiş, kendini beğenmiş bir gülümseme- ve sonra beni kaldırıyor, beni taşıırken bacaklarımı beline doluyor.

"Ne yapıyorsun?"

Odasına giriyor ve beni dikkatlice yatağa yatırıyor. "Net düşünmemeye devam ettiğinden emin olmak. Geleneksel olarak, bu benim için çok işe yaradı."

İkinci sefer uzun ve lüks ve sert yapmayı reddediyor, istediğim şekilde,

ama onun yerine bana iniyor ve sanırım sonunda bu konuda gerçekten hiçbir şikayetim yok.

Ama bittiğinde ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Sabah uçacaksa, odayı kendine ayırmak isteyebilir. Belki eşyalarını toplaması gerekiyordur. Belki çamaşır yıkamak istiyordur.

"Şey," diye başlıyorum,
kayarak uzaklaşıyorum.

"Keeley," diyor. "Yapma."

İlk başta bana ne yapmamamı söylediğinden emin değilim ama sonra battaniyeleri ikimizin üzerine çekiyor ve eli kalçama geliyor.

Ah, sanırım, gülümseyerek. Sakın gitme.

Sırtımı göğsüne doğru çekiyor, dizleri dizlerimin kıvrımına doğru kayıyor, kolları beni sarıyor, böylece olabildiğince yakın bir şekilde onunla kaplanıyorum. Ve bütün gece böyle kaldık.

Şimdiye kadar uyuduğum en iyi geceydi.

KEELEY

Uyandığımda yatak boştu.

Bunu hayal kırıklığı olarak görmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, bir yanım kaldığımız yerden devam edeceğimizi ya da belki de sadece... kalacağını ummuyordu. Çarşamba günü eve döndüğünde bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Mutfağa doğru yürüyorum, odaya saçılmış kıyafetlerime bakıyorum ve yanlarından geçip onun yerde toplanmış tişörtüne doğru yürüyorum. Gittiğini asla fark etmeyecek ve fark etse bile beni onu almakla suçlamayacak. Deli gibi konuşur.

Burnuma götürüyorum ve başımın üzerinden geçirirken onu içime çekiyorum. Dün gece *o* kadar... oydu ki. Aynı anda **h e m** vahşi, hem kısıtlanmış, hem aç, hem de serbest bırakılmıştı. Sadece bir kısmını açaabildiğim lezzetli bir paket gibiydi.

Gömleğini bir kez daha kokluyorum ki kapı açılıyor ve elinde iki bardak ve beyaz bir kâğıt torbayla içeri giriyor.

New York'a geri dönmedi... Bize kahvaltı getirmeye gitti. Kalbimi on beden şişirecek ne saçma bir şey.

Sonra bakışları bana, üzerimdeki tişörte takılıyor ve sıcaklığın boynuma tırmandığını hissediyorum. Hay *siketim*.

Odayı geçip yanıma geliyor ve tepsiden bir fincan çıkarıyor. "Bu kafeinsiz," diyor ve ben mocha latteyi burnuma tutup buharın yükselmesine izin veriyorum.

Bir yudum almadan önce taze kavrulmuş fasulye ve çikolatanın lezzetli kokusunu alıyorum. Çantayı havada tutuyor. "Ve senin iğrenç kekini aldım."

Onaylamadığı keki aldı. Benim için. Onun yaptığı gibi beni protein tozu, yumurta ve fıstık ezmesinden oluşan iğrenç bir karışım yemeye zorlamak yerine.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Sanırım içine kinoa kattın, ama çok nazıksın."

"Kinoa içermiyor." Gözlerini tişörtüne indirdi.

Sikeyim. Tekrar.

"Ben, uh..." Başlıyorum ve gömleğine ulaşmak için kendi kıyafetlerimin üzerinden geçmek zorunda kaldığımda, zihnimde birdenbire gömleğini almak için tüm makul bahaneler boşalıyor.

Bakışları yüzüme yöneliyor ve gözlerinde bir gülümseme beliriyor. "Hoşuma gitti." Yaklaşıyor ve elimdeki kahveyi alarak beni öpüyor.

"Beni öpemezsin," diye karşı çıkıyorum ama ondan uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermiyorum. "Dişlerimi fıralamadım."

"Tadın kahve gibi, ki bu benim en sevdiğim şeylerden biridir."

Elini kalçama koydu ve birden nefesim kesildi. "Bunu bilmiyordum."

Sonra beni kendine yaklaştırdı, spor şortundaki çıkıntıyı hissedecek kadar yaklaştırdı. -Ki bu da ihtiyacım olan tek ön sevişme. "Diğer favorilerimden bazılarını bilmek ister misin, Keeley?" Dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor ve ben daha başımı sallamaya başlamadan eli tişörtümün altından tenime doğru kayıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Bana bunun berbat bir fikir olduğunu söylemeyecek misin?" Eli göğüs kafesim boyunca ilerliyor, bileği göğsümün alt tarafını okşuyor.

"Bunu düşüneceğim ama kendime saklayacağım."

Gülüyor, sonra beni tüy kadar hafifmişim gibi kaldırıyor ve yatağı geri taşıyor.

What to Expect When You're Expecting kitabında hamilelik hormonları ve Graham Tate'in tehlikeli kombinasyonu hakkında koca bir bölüm olmalıydı. Çünkü eminim ki ikimizden biri belli belirsiz sorumluluk sahibi bir yetişkin olmasaydı - ipucu: bu ben değilim, ama o da sayılmaz - uykusuzluktan ya da açlıktan ölene kadar sevişirdik.

Biraz konuşmayı başardık. Ona Dr. Fox'un beni nasıl kovmaya çalıştığını ve bunun benim ilgilendiğim türden bir dermatoloji olup olmadığından bile emin olmadığımı anlatıyorum. Bana Prescott'tan bahsediyor, rekabetçi bir hedge fonu yönetmek için ayrılan hıyardan ve yeni yardımcısı Jody'nin bu görevin üstesinden geleceğini düşündüğünden.

Konuşmalarımızın çoğu biraz daha az yoğun elbette. *O* kadar da değişmedim.

"Bir kız için Blossom ismini seviyorum," diye düşünüyorum.

"Blossom gibi bir isimle dışişleri bakanı olamaz," diye savunuyor.

"Benim DNA'mın yarısını taşıyor Graham. Asla Dışişleri Bakanı olamayacaktı.

devlet zaten." Elimi çıplak karnımın üzerinde gezdiriyorum. Şu anda olduğu gibi sırtüstü yattığımda artık bacaklarımı bile göremiyorum. "*O kadar da* hamile göründüğümü sanmıyorum. Avustralya'da tuvalete gittiğinde bebeği olan ve hamile olduğunu bile bilmeyen bir model vardı. Tüm kıyafetleri hala üzerine oturuyordu."

Bir kahkaha atıyor. "Keeley, en son ne zaman tüm kıyafetlerinin hala sana uyduğunu iddia edebildin? Buraya geldiğimden beri yeni göğüs ölçünle övünüp duruyorsun."

Onlara bardak veriyorum. "Harika değiller mi? Umarım o kısmı kalır."

Bekliyorum... onun da öyle olmasını umduğunu söylemesini. Ya da onun için önemli olmadığını söylemesini. Bebek doğduktan sonra, o New York'ta zarif Anna'yla birlikteyken ve ben buradayken -uykusuz, tükürük içinde ve büyük olasılıkla yeniden B-kupa olduğumda- ne olacağını ima edecek bir şey.

Ama o sadece gülüyor.

Sanırım sorun değil. Bir çift olarak ilk hafta sonunuz, normal şartlar altında "*bu iş nereye gidiyor?*" konuşması yapmanın zamanı değildir. Yine normal şartlar altında, ben de onun çocuğuna otuz dört haftalık hamile olmazdım.

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA, şimdi kabul ettiğime pişman olduğum Gemma'nın barbeküsüne katılmak için tüm hafta sonu boyunca ilk kez evden çıkıyoruz. Bu gece LAX'ten uçacak ve bu uçuşu yapması gerekecek.

Sokaklarına girdiğimizde "Bir saat, değil mi?" diye sordu.

Öpmek için onu kendime doğru çektim. "Bir saat. Gerekirse doğuma giriyormuş gibi yaparım."

"Bu kartı oynamamış olmanıza şaşırdım doğrusu."

Tam olarak nerede oynamayı düşündüğümü söylemeden kendi kendime gülüyorum.

Erkekler ızgaranın yanında toplanmış, kadınlar ise yemeklerle dolu uzun bir masanın başında duruyor; tam da parçası olmayı hiç istemediğim türden bir şey. Olmak üzere olduğum kişi bu mu? Bir ya da beş yıl içinde, yaz öğleden sonralarını seyahat futbolu hakkında konuşarak geçirirken "*şarap saati!*" gibi şeyler mi söyleyeceğim?

Olabilir.

Çocuklar bahçede koşturuyor, yalınayak küçük aptallar, bağılıyor ve gülüyorlar ve ben kızımın da bunun bir parçası olmasını isteyeceğimi biliyorum. Bu bebek için hayatımda şimdiden çok şey değiştirdim ve burada dururken fark ediyorum ki... bunlar sadece birçok adımın ilkiydi.

Drew ve Tali'yi gölgelik bir köşede uyuklayan bebekleriyle otururken buluyorum.

"Şu haline bak," diyor Drew gülerek. "Geçen Ocak ayında *buraya geleceğin* kimin aklına gelirdi? Çok rahatladım."

Sanırım Six yerine Graham'la nasıl birlikte olduğumdan bahsediyor, ama geçen kış Six'le birlikte olmamam *gerektiğini* söylediğini hiç hatırlamıyorum.

"Rahatladın mı?"

"O hafta sonu hakkında kocamdan çok şey duydum, inanın bana," diyor. "Ama iyi biten her şey iyidir, değil mi?"

"Ferberizing" denen, bebeğinizin ağlayarak uyumasına izin vermeyi içeren ve benim zaten yapamayacağımı bildiğim bir şeyden bahsetmeye başladılar ve sonra Tali, Çince öğretilen bir anaokulu ile ormanda takıldıkları ve sadece "*doğada bulunan oyuncaklarla*" oynadıkları bir anaokulunun faydalarını tarttı. Bir yıl önce bundan daha sıkıcı bir konuşma hayal bile edemezdim ama bir yıl önce kimseyi kendimi sevdiğimden daha fazla sevmeyi hayal bile edemezdim.

Çimenlerin üzerinden, ızgaranın başında benim için hamburger hazırlayan Graham'a bakıyorum. Şu anda iki kişiyi kendimden daha çok sevdiğime eminim. Saatine iki kez bakıyor, bu da beni güldürüyor ve bahçeyi geçip ona doğru gidiyorum.

"Saate bakmayı bırakmalısın," diyorum kulağının dibinde.

Bana bir tabak uzattı. "Dört saat içinde havaalanına gitmem gerekiyor, Keeley. Ve o saatleri draft seçimleri hakkında konuşarak geçirmek istemiyorum."

Aslında ben de öyle. Parayı harcamak için çok daha iyi yollar bulabilirim.

İkimiz tabaklarımızı masaya götürüp yemek yerken bir yandan da çimenlerde koşuşturan çocukları ve bebeklerle ilgilenen ebeveynleri izliyoruz. Tek bir çocuğun bile ne kadar talepkâr olabileceğini anlamaya başlıyorum. Tali ve Hayes'in bebeği ne zaman bir şeye ihtiyaç duysa, bir itiş kakış, bir tartışma ve biri bez çantasını karıştırırken diğeri çocuğu tutuyor. Drew'in kocası artık oğullarını omzunda taşıyor, çünkü bir molaya ihtiyacı vardı.

"Etrafta bir babanın olması yardımcı oluyor," diyorum sessizce. Tek başına yapmak çok zor."

Bu, "*Sadece kırk sekiz saattir birlikte olduğum bir insan olarak benimle temelli kalman gerektiğini düşünüyorum*" demekten daha inceliklidir.

"Bu hafta New York'ta olmamın bir nedeni de bu. Dairemi bir süre önce satışa çıkardım. Salı günü anlaşmaya varılacak."

Çenem açık kaldı. "Bir *süre* önce mi? Ne kadar zaman önce?"

Kendi kendine gülüyor. "Ultrason gününden beri."

Ona bakıyorum. "Bu *aylar* önceydi. Nasıl bu kadar uzun süre sır olarak saklayabildin?"

Gözlerimi tutuyor. "Gittiğimi düşünmek seni bir süreliğine güvende hissettirdi. Değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

O haklı. Bana kalmayı planladığını söyleseydi, çıldırırdım. Günlük velayet savaşı için hazırlanırdım. Gidecek başka bir yeri olmadan dairesini sattığına inanamıyorum.

"Ama tüm bunlar olmasaydı nereye gidecektiniz?"

Omuzunu silkiyor. "Ev arıyordum," diyor. Bahçeye doğru başını sallıyor. "Daireni sevdiğini biliyorum ama bunu çocuğumuz için istiyorum. Bu yüzden, seni korkutmak pahasına, taşındığımda benimle gelmen için seni ikna edebileceğimi umuyordum."

Kızımızı çıplak ayakla dondurmacının peşinden koşarken hayal ediyorum. Dondurma lekeli dudaklarla yerel bir havuzdan bisikletle eve dönüşünü. Her gün okula yürüyerek gittiğimizi. Dairemi ve şehirde yaşamayı seviyorum ama sanırım *bunu* daha da çok sevebilirim.

"İyi misin yoksa seni çok zorladığım için Cabo'ya giden ilk uçağa mı binmek üzeresin anlayamıyorum," diyor sessizce.

"Duruma göre değişir." Başımı omzuna yaslıyorum. "Ben'inki gibi bir evden mi bahsediyoruz yoksa Warren Buffett tarzı 'onca parama rağmen ne kadar tutumlu olduğuma bakın' tarzı bir şeyden mi?"

Gülüyor. "Evet, Keeley, Mariah Carey dolabını alacaksın."

"Bunun beni ne kadar azdırdığını bilemezsin."

Tekrar gülüyor ve parmakları benimkilere dolanıyor. "Çok fazla olduğunu biliyorum ama hazır bu kadar üstelemişken, en azından işinden ayrılmayı düşünmeni isterdim. Bebeği doğurabilir, işe alışmak için biraz zaman ayırabilir ve sana daha uygun bir iş bulabilirsin."

"Kendimi bir Suudi prensi tarafından tutuluyormuşum gibi hissederdim."

Gülümsüyor. "Bir Suudi prensi tarafından tutulmak *istediğini* sanıyordum." "İstiyorum. Bu iyi bir şey. Biraz rol yapmamız gerekebilir."

"Suudi prens rol oyunu ve yıldönümü anal. Hoşuma gitti. Sadece meraktan soruyorum, yıldönümümüz için sekiz Ocak'ı mı seçiyoruz? Çünkü takvimimde işaretlediğimden emin olmak istiyorum."

Ağzımı kulağına dayadım. "Graham, bu çocuğu çıkardıktan sonra yılda bir kez *falan* beklemek zorunda kalmayacaksın."

"Tanrım," diyor nefesinin altında. "Buradan çıkmaya hazır mısın? Yoruldum."

"Nasıl yorgun olabilirsin? Bu seni gördüğüm en tembel gündü."

Bana yan gözle bakıyor, gözlerimden başlayıp uzun bir süre ağzıma inen bir bakış. "Aslında yorgun değilim, Keeley."

Ohhh.

Ayağa kalkarken masadakilere, "Yemek yiyip kaçmaktan nefret ediyorum," diye sesleniyorum. Gemma, "Daha yeni geldin," diye itiraz ediyor.

Graham, "Bunu zorlama yoksa doğuma giriyormuş gibi yapar, Gemma," diye uyarır.

Onunla evlenmenin yaptığım en akıllıca şey olduğunu düşünmeye başlıyorum.

KEELEY

New York'a gidiyor ama artık her şey farklı geliyor, iyi anlamda. İşten ayrılmadan önce Kathleen Fox'tan mümkün olduğunca çok ücretli doğum izni almayı planladığım için istifamı vermiyorum ve hayatımın geri kalanı o kadar iyi ki, işteki küçük bir huysuzluğun pek önemi yok gibi görünüyor.

Birlikte kalacağız. Bir bebeğimiz, bir evimiz ve Mariah Carey dolabım olacak ve doğumdan sonra gerekli süreyi bekledikten sonra, Graham Tate'in yatakta dikkatli ve nazik *olmayan* tarafıyla kendimi yeniden tanıştıracam.

Bu konuda benden daha heyecanlı olan tek kişi Gemma.

"Sana bir ev buldum," diyor beni iki gün içinde altıncı kez ararken. "Geçen hafta Lola'yı gezdirirken, taşınmaya hazırlandıklarını söyleyen bir çiftle tanıştık, ben de onları takip ettim ve gelecek ay satışa çıkacağını söyledi. Tam sana göre."

Gülüyorum. "Gemma, bütçemizi bile bilmiyorum."

"Lütfen. Graham istese benim mahallemde on ev alabilir. Kira kontratından ne zaman çıkabilirsin?"

Tüm bunların bir anda çok fazla iyi şans olduğu, ayrılmanın çok acı vereceği bir hayat inşa ettiğim korkusunu görmezden geliyorum. Kendime, ayrılmak istemeyeceğin bir hayata sahip olmanın *iyi bir* şey olduğunu hatırlatıyorum.

"Graham'da bir kopyası var," dedim. "Eve gidince kontrol ederim."

İşten makul bir saatte çıkıyorum -artık on saatlik günlerle dolu bir haftayı önlemek için bir sürü uydurma doktor randevum var- ve odasına gidiyorum. Masası tertemiz, yatağı yapılmış, dosya çekmecesindeki her klasör etiketlenmiş.

Finansal görünen birçok şeye göz gezdiriyorum, *apartman* kelimesiyle etiketlenmiş bir şey arıyorum ve *Kontratlar*, *Keeley'e ulaşıyorum*. Tam dosyayı kaptığım sırada Gemma arıyor. "Sanırım buldum," diyorum ona, dosyayı masasının üzerinde çevirerek açarken.

Gemma kontratımdan çıkmakla ilgili bir şeyler söylüyor ama ben pek duymuyorum. Çünkü bu dosyadaki bir kira sözleşmesi değil. Bu tamamen farklı bir kontrat.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum.

Gemma iyi olup olmadığımı soruyor ve ben ona cevap bile veremiyorum. Midem ayaklarıma doğru kayarken önümdeki kâğıda bakıyorum. "Aman Tanrım."

"Keeley, cevap ver bana! İyi misin?"

"Hayır," diyorum ona, sesim titreyerek. "Gemma, çocuğumu satın almasına izin vereceğimi sanıyor."

"Ne? Bu doğru olamaz. Ne yazıyor?"

"Ben, Keeley Maureen Connolly-" diye başlıyorum ve sonra ağlamaya başlıyorum.

Ben, Keeley Maureen Connolly, (isim)'in tüm yasal ve fiziksel velayetini Graham David Tate'e gönüllü ve geri dönülmez bir şekilde bırakıyorum.

"Tanrım, Gemma, bu çok kötü. Gerçekten çok kötü." Tazminatla ilgili bir paragraf ve ziyaretle ilgili bir paragraf var - kendi takdirine bağlı ama *genellikle çocuğun refahı için tavsiye edilmiyor*.

"Yola çıkıyorum." Sert avukat sesini kullanıyor ama sesinin ardında bir parça endişe duyuyorum. "Orada kal ve hemen bir sonuca varma. Okuyacağım."

bitti. Göründüğü gibi olamaz. Onu tanıyorum, Keeley. Onu *tanıyorsun*. Göründüğü kadar kötü olamaz."

Umutsuzca onun haklı olmasını *istiyorum*. Sadece nasıl olabileceğinden emin değilim.

Yirmi dakika sonra Graham'ın masasında oturuyor, sözleşmeyi incelerken ağzı kırırdıyor, kaşları çatılıyor. Ve sonra kalem kavanozunu alıp duvara çarpıyor.

"Onu *öldüreceğim*," diyor.

Yatağına uzandım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Şu anda eve dönüyor. Buraya gelip her şey yolundaymış gibi davranacağını sanıyor. Sanırım başından beri öyle davranıyordu.

Sanki bir yanıt vermem gerekiyormuş gibi *hiss ediyorum*, ama bunun yerine sadece... boşum.

Şu anda içimde şok olmuş, yankılanan bir sessizlikten başka bir şey yok. "Onu arayacak mısın?" diye soruyor. "Bunu açıklaması gerekiyor."

"Şu anda eve uçuyor," diye fısıldıyorum. Olanları gerçekten kavrayamıyorum bile, anlamlandıramıyorum. Ve dünyada bunu düzeltecek bir mazeret ya da açıklama olduğundan da emin değilim. Çocuğumla bir daha hiç görüşmemem için bana bir milyon dolar verebileceğini düşündü. Gerçekten bunu imzalayacağımı düşündü. Shannon bile, benim hakkımdaki mide bulandırıcı düşük fikriyle, buna inanmazdı.

Peki bu son birkaç aydır olanlar neydi? Bunca zamandır sadece güvenimi kazanmak için beni oyalıyor muydu? Gerçekten evli kalmamızı ve bir ev almamızı istiyor muydu? Yoksa tüm bunlar onun için sadece küçük sigorta poliçeleri miydi? Evsiz, işsiz bir anne kolayca uygunsuz gösterilebilirdi.

İmkansız görünüyor, ancak bu noktada başka bir şey düşünmek saflık olur.

Velayeti paylaşma konusunda endişelenmemesine şaşmamalı. Bunu hiç planlamamıştı.

İndiğinde arıyor, ben de telesekretere yönlendiriyorum. Mesaj atıyor, endişesi daha da artmış bir şekilde, benim onun tohumunun taşıyıcısı olmamla ilgili değil, bir insan olarak benimle ilgili olduğunu düşündüğüm endişe.

Tanrım, tam bir aptalmışım.

Makyajımı yapıyorum ve üzerime oturan en güzel elbisemi giyip kanepeye oturuyorum.

Kapıyı açıyor ve yüzünü görmek kalbimi biraz kırıyor. O kadar inandırıcı görünüyor ki...aşık olmuş. Bana yalan söyleyemeyeceğini sanıyordum. Bu konuda gerçekten çok iyi olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Gülümsemesi kaybolur. "Hey," diyor yavaşça. "Her şey yolunda mı? Sana mesaj attım."

Ayağa kalktım ve dosyayı ona en yakın olan tezgâhın üzerine koydum. "Dosya dolabınıza gittim çünkü Gemma dairenin kira kontratını kontrol etmemi istedi. Onun yerine bunu buldum."

Dosyayı çevirip açtı ve ne olduğunu anladığı anda iyi bir açıklama yapamayacağını anladım. Sözleşmeyi oraya *başka birinin* koyduğuna dair saçma bir umut beslemiştim ama yazdıklarına şaşırmadı. Sadece yakalandığına şaşırdı.

"Göründüğü gibi değil," diyor sessizce. Dönüyor ve elini uzatıyor.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Gerçekten mi? Çünkü görünüşe göre çocuğumu *sana satacak* türden biri olduğumu düşünmüşsün."

Gözleri kapandı. "Keeley, buraya ilk geldiğimde çocuk sahibi olmak istediğinden bile emin değildin. *Coachella*'da içmekten bahsediyordun."

Haksız değil, ama şimdiye kadar beni bundan daha iyi tanımıyor muydu? Bunu kastetmediğimi anlamıyor mu? "Seninle dalga geçiyordum ve aylardır bundan kurtulamadın. Bu da demek oluyor ki bunu elinde tutuyordun ve bir hata yapıp yapmayacağımı görmeyi bekliyordun."

"Öyle değil-"

"Dışarı," diyorum sessizce. "Çıkmanı istiyorum."

"Keeley-"

"Söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Gemma evliliğin feshiyle ilgileniyor ve bebek doğduğunda seninle temasa geçeceğim."

"Keeley-"

"Bak, bir randevum var. Ben eve gelene kadar dışarıda ol."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Bir randevun var," diye tekrarlıyor, sesi kısık. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Bebeğimi alacaktın," diye cevap veriyorum ve kelimeler hıçkırığa dönüşmesin diye zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum. "Şimdi beni yargılayabileceğini bir an bile düşünme."

Yüzündeki acıya sırtımı dönüyorum. *Güzel. Umarım acıyordur.* Benim kadar incinmiş olamaz.

Kapıdan çıkıyorum ve o beni durdurmaya çalışmıyor. Gözyaşlarına boğulmadan önce asansöre ulaşana kadar bekliyorum - tam da planladığım gibi gitti... Her şeyin bu kadar çabuk bittiğine inanamıyorum.

Kendimi toparlıyorum ve Graham'ın evime ilk gelişinden beri görmediğim arkadaşlarımı görmek için Silver Lake'e gidiyorum. Akşam yemeğine ve bir kulübe gidiyorlar. Gecenin ikinci kısmında onlara katılamayacağımı zaten biliyorum ama Paul arayıp Graham'ın evden çıktığını söyleyene kadar zaman geçirmem gerekiyor. Yemek bittiğinde gitmemişse, birinin kanepesinde yatacağım -ki bu tam da Graham'ın benden bekleyeceği türden bir şey, değil mi?

Restorana vardığımda arkadaşlarımın hepsi toplanmıştı ve beni kollarını açarak karşıladılar, gerçi bu onların zaten ne kadar sarhoş olduklarıyla da ilgili olabilir.

Hepsi videomu gördü. Birden fazlası ne kadar iğrenç olduğu konusunda yorum yaptı. Sonra bir festivalde cadırlarının nasıl uçtuğundan ve güneş çarpmasından bahsettiler. Tanıdığımız bir adamı çok sarhoş edip kimliksiz bir şekilde sınırın ötesine bıraktıkları başka bir çılgın hafta sonundan bahsediyorlar. Şaka gibi.

Her şeye gülen eski Keeley olmak istiyorum ama belki de o gemi çoktan kalkmıştır. Ya da belki de doğum yaptıktan sonra farklı bir versiyonuma dönüşmem gerekiyordur: İçki içen ama bunu sorumlu bir şekilde yapan ve arkadaşları yabancı bir ülkede birini mahsur bırakmaya karar verdiğinde kendini mazur gören daha *az eğlenceli Keeley*.

Bir sebepten dolayı "*blue meanie*" diye bağırmaya başladılar ve etrafımızdaki çoğu müşteriyi rahatsız ettiler. Aaron masadan uzaklaşıyor ve elinde bir tepsi dolusu içki olan bir garsona çarpıyor, içkiler havada uçuşuyor. Her yer cam oldu, yanımızdaki masadakiler kırmızı şaraba bulandı ve arkadaşlarım sanki bu kurbansız bir suçmuş gibi gülüyorlar.

"Erik," diye bağılıyor Aaron, "Keeley'e ne yaptığını anlat!" Erik güler. "Hayır, kardeşim, sen daha iyi anlattırın."

Şimdiden beğenmeyeceğimden şüpheleniyorum.

"Erik ve ben LSD aldık ve oyun parkındayız," diye başlıyor Aaron. *Evet, bundan hoşlanmayacağım.* "Tam günün ortasında. Erik küçük bir çocukla konuşuyordu ve sonra 'biz zaten ölüyüz' dedi. Ben öldüm, sen de öldün' dedi ve çocuk ağlamaya başlayıp annesine koştu."

Herkes kahkahalarla kükrüyor. Şu anda Graham'ı düşünmek istemiyorum ama düşünüyorum. Acaba dinliyor olsaydı ne derdi? Acaba bu adam kızımızın yanına gelip ona "*zaten ölü*" olduğunu söyleseydi ne yapardı? Yumrukların işin içine gireceğini garanti ederim ve Graham'ın şu anda söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyi onaylamak istemiyorum ama bunu onayladım.

Muhtemelen yardım ederdim.

"Bunu bir çocuğa söyleyemezsin, Erik."

Erik gülüyor. "Tabii ki. Bu yüzden bu kadar komik."

"Bu komik değil. Berbat bir şey." Masaya biraz para attım. "Ben çıkıyorum çocuklar. Sizi görmek güzeldi."

Yuhalıyorlar. "Hamilelik seni yaşlı bir kadına dönüştürdü, Keeley!" Leila bağılıyor.

Hayır, beni lanet bir yetişkine dönüştürdü. Keşke mutlu bir yetişkin olsaydım.

Paul arayıp Graham'ın gittiğini söylediğinde gece için bir otel odası tutmaya çalışıyordum. Bana biraz umut verecek bir şeyler eklemesini bekliyorum, bir şekilde, ama yapmıyor.

"Bir şey söyledi mi?" Sonunda drtklyorum. Bu güvenceye ihtiyaç duymam acınası bir durum.

"Hayır," diyor Paul. "Sadece el arabasını ödünç verdiğim için bana teşekkür etti. Sanki paketlemesi gereken bir sürü dosya falan varmış gibi?"

Tanrım. Bana bunu yaptı ve tek derdi kahrolası dosyalarıydı.

Daireme gidiyorum ve etrafıma bakıyorum, yemek pişirdiğı mutfağı ve ayaklarımı rttğı kanepeye bakıyorum ve gerçekten bir *hiç olduğumuzu anlıyorum*.

Bana bir an bile uzun uzun baktığı, güldüğü ve onu mutlu ettiğimi ummama izin verdiğı onca zaman... Belki de bunların hiçbiri gerçek değıldi.

Tezgâhı aradım ama ne bir not ne de bir özür vardı.

Sanırım en azından şöyle diyeceğini düşündüm: *"Artık seni daha iyi tanıyorum. Bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum."* Ama buradan çıkarken benden çok lanet dosyalarıyla ilgileniyordu, yani muhtemelen bunu hiç bilmiyor.

GRAHAM

Ben'e nerede kaldığımı söylemeyi reddediyorum.

Keeley ile ilgili güncellemeler.

Yirmi dakika sonra kiraladığım yönetici dairesine geldi. Bir hafta içinde, biraz daha kötü durumda: çöpler taşıyor, masa dosyalarla kaplı, kutular duvarlara kadar yığılmış.

"Demek böyle yaşıyorsun, ha?"

Gemma ondan ayrıldığında ve onu görmek için DC'ye giden bir sonraki uçağa binemediğinde, özel bir uçak kiraladı, bu yüzden *ondan* ders almayacağım.

"Terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu ne çabuk unuttun."

"Terk edilmekle ilgili hatırladığım şey, bunu ne kadar çabuk düzeltmeye çalıştığımı," diye yanıtlıyor kanepede otururken. "Duyduğuma göre sen böyle bir çaba göstermemişsin."

Masama gidip bilgisayarımı açıyorum. "Konuşmayı saklayabilirsin, Ben. Olan oldu ve senin yardımına ihtiyacım yok."

"Siktir git, Graham. Hiç değilse bana bir açıklama borçlusun. Karım sana çok kızgın olduğu için bir haftadır bir şeyleri kırıp döküyor ve Keeley'nin evinde bizimkinden daha fazla gece geçiriyor. Yani... aklından ne geçiyordu?"

Elimi yüzümde gezdirdim. Keeley'nin Gemma'ya, Gemma'nın da Ben'e söyleyeceğini biliyordum... Sadece bunun kulağa ne kadar kötü geleceğini hiç düşünmemiştim. Bunu duyan herkes, kendi annem bile, bana lanet olası bir pislik olduğumu söyleyecek.

Ve öyleyim. Ben lanet olası bir pisliğim ve bunun için yeterince özür dilemenin bir yolu bile yok.

"Her şeyi berbat ettim," diyorum ona. "Birinin velayet için onunla kavga etmesi en büyük korkusuydu, bu yüzden beni asla affetmeyecek. Sen bu işe karışma."

"Graham," diyor Ben, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, "Keeley'ye bunu neden yaptığını anlatmalısın."

"Bunu neden yaptığımı zaten biliyor," diye tükürdüm. "Çocuk yetiştiremeyen biri gibi göründü ve ben de yapmamam gereken varsayımlarda bulundum."

Yutkunuyor, ellerini dizlerinin arasında kavuşturuyor. "Demek istediğim bu değildi. Annemle olan her şeyi ona anlatmalısın."

Donup kalıyorum. Babamın ölümünden sonraki aylar hakkında konuşmuyoruz. Colin ve Simon onları hatırlamıyor ve annem için de bu konuyu konuşmak çok zor. Dürüst olmak gerekirse benim için de çok zor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Saçmalık," diyor, kaba bir şekilde değil. "Bunu hatırladığınızı biliyorum ve bu yüzden ne zaman biri sana bebekten bahsetse lanet olasıca bir hayalet gibi bakıyorsun. İkimiz de annemin iyiliği için bunu geçmişte tutmaya çalıştık ama bana paniğe kapılmana ve o anlaşılmayı yapmana neden olan şeyin bu olmadığını söyleyemezsin." "Bu yirmi yıldan fazla zaman önceydi," diye sertçe cevap veriyorum. "Bunun için

Yirmi yıl önce olan bir şeyin beni hâlâ etkilemesine izin vermek delilik."

Omuz silkiyor. "Belki sen biraz delisin. Belki ikimiz de öyleyiz. Sence tüm bu olanlar beni de biraz mahvetmedi mi? Gemma'yı benim için farklı kılan şey, kızın çelikten yapılmış olması. Hiçbir zaman, bir kez bile, baskı altında parçalanacağından endişelenmedim." Bir an için gülümsüyor. "Belli ki öyle,

Baskı altında birini *öldüreceğinden* endişeleniyor ama bu farklı bir korku."

Eğer tüm şehir San Andreas fayına düşseydi, Gemma'yı enkazın altından çıkmaya çalışırken bulacağınız ilk kişi olurdu. Oraya ulaşmak için senin omuzlarına da basardı. Ama Keeley ve kızımın kurtulmasını sağlardı, o yüzden umurumda değil.

"Keeley Gemma değil ama," diyorum ona sessizce. "Annem gibi değil ama kendi tarzında kırılğan biri."

"*Herkes kendine göre* kırılğandır. Ama doğru kişiyi bulduğunuzda, ondan kaçmak istemezsiniz. Onunla ilgilenmek ve güvende olduğundan emin olmak için dünyanın fırlattığı her el bombasının üzerine kendinizi atmak istiyorsunuz."

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Keeley ve bebek hakkında böyle hissediyorum. Tüm bunları bu kadar zorlaştıran da bu - bunu çocuğumuzu korumak için yaptım ve onu ve annesini sonsuza dek süreceğ şekilde incittim.

"Beni affetmeyecek," diyorum ona. "En başta istediği ben değildim ve beni asla affetmeyecek."

Ben de kendimi asla affetmeyeceğim ama sanırım bu yeni bir şey değil.

KEELEY

Günlerimi sendeleyerek **geçiriyorum.**

Bir battaniyenin altında top gibi kıvrılmak ve her şey bitene kadar dondurma yemek istiyorum.

katlanılabilir geliyor ama yapamıyorum. Her gün üstesinden gelmem gereken korkunç bir işim ve hazırlanmam gereken bir bebeğim var.

Gemma, Mark, Paul ve Jacobson Tanrı'nın birer lütfü. Gemma günde birkaç kez beni kontrol ediyor ve Jean'i planladığı sürpriz bebek partisini iptal etmeye ikna ediyor. Mark 529 planı ve tasarruf hesabı oluşturmama yardımcı oluyor ve gelecek yıl bir dadı için ne kadar ayırmam gerektiğini gösteriyor.

Paul ve Jacobson, bebek mobilyalarının geri kalanı teslim edildiğinde Graham'ın yatağını duvara doğru itiyor ve kibarca "herhangi bir şeyi taşımak için" yardıma ihtiyacım olursa onlara haber vermemi öneriyorlar.

Onlar gittikten sonra kızımın odasında duruyorum. Her şeyi yerli yerinde görünce kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama yatağın duvara dayalı olması ve hiçbir yere renk sıçramamış olması biraz kasvetli.

Annem gibi olmak istemiyorum -sahip olmadığım parayla bize daha iyi bir hayat satın almaya çalışıyorum- ama bu odaya bakmak bana başarısız olduğumu hissettiriyor.

Sanırım yine de böyle hissederdim.

Ona kahvaltısını getirdiğimde Mark bana "Bok gibi görünüyorsun" dedi.

Gülüyorum. Birinin apaçık gerçeğin etrafında dolanmayı reddetmesi güzel bir şey. *Tıpkı Graham'ın yaptığı gibi*, diye düşünüyorum ve sonra tekrar üzülüyorum.

"Otuz altı haftalık hamileyim. Bok gibi görünmem gerekiyor." "Tammy diyor ki-" diye başlıyor ve ben gerisini duymuyorum. Mark Kendisinin ondan biraz daha az evsiz olan bir bayan arkadaşı var. Venice Beach'teki çadırlardan birinde yaşıyor ve bir zamanlar, çocuğu aşırı dozdan ölene, kocası onu terk edene ve kendisi de maddi olarak kötü duruma düşene kadar bir sevkiyat görevlisiymiş. Yanlış zamanda gelen bir dizi sert darbe... Bunun sizi nasıl çekip gitmenize neden olabileceğini şimdi anlayabiliyorum.

"Biliyorsun... Graham seni gerçekten önemsiyordu," diyor. "Yani, adam sırlıslıkla aşıktı."

"Yazılı bir sözleşmesi vardı," diye cevap veriyorum, unuttuğunu varsayarak. "Bebeğimi *satın almaya* çalışacaktı."

Mark başını sallıyor. "Hayır. Buraya görünürde piyasalar hakkında konuşmak için gelirdi ama aslında senin hakkında konuşmak istediği için. Sen onun en sevdiği konuydun ve onu gülümseten tek şeydin. Bunu yapan bir adam senin bebeğini satın almaya çalışmıyor."

Öfkemin daha da arttığını hissediyorum. "Mark, kendi gözlerimle gördüm." "Ne gördüğün umurumda değil. O adam asla ama asla Seni incitecek hiçbir şey yapmadım ve sanırım içinde bir yerlerde bunu biliyorsun."

Ayakta durmak için kendimi destekliyorum - bu noktada neredeyse imkansız. "Gitmem gerek."

"Keeley, insanların bana baktıklarında ne gördüklerini biliyor musun? Uyuşturucu kullandığını, deli olduğunu ya da çok tembel olduğunu düşündükleri bir adam görüyorlar. Belki bunların hepsi doğru ama sen benim evsiz olabileceğimi ve bazı şeyler yaşamış olabileceğimi biliyordun, bu yüzden beni dinledin. Vegas'ta bir yabancıyla evlenecek kadar sarhoş oldun ama sen de bazı şeyler yaşadın. Demek istediğim, herkesin bir hikayesi vardır. Ve eğer Graham'ı önemsiyorsan... en azından sormalısın. Çünkü belki onun da bir hikayesi vardır."

Buna inanmak istiyorum. Umudun göğsümde filizlenmeye başladığını hissedebiliyorum ve onu hemen bastırıyorum. Mark'ın söylediği herhangi bir şey doğru olsaydı, Graham açıklamaya ya da kendini savunmaya çalışırdı.

İkisini de yapacak kadar umursamıyordu. "Gitsem iyi olacak."

"Depodaki eşyaları sattın mı?" diye soruyor.

Geçen hafta, onun önerisiyle, giyilmemiş ya da çok az giyilmiş bazı tasarımcı eşyalarını depodan çıkardım ve satışa çıkardım - çok acıtan üç çift Louboutin, bir kez bile giymediğim Tom Ford elbise, Birkin de dahil olmak üzere birkaç Hermes çanta. Fox'un beni kovma ihtimali için bir güvenlik ağına ihtiyacım var. Graham'dan bir bok istemiyorum.

"Birkin çoktan satıldı. Dün gönderdim." "Bu biraz acıtmış olmalı."

Başımı salladım. "Fena değildi."

Bundan sonra önemli olan tek şey bu bebek, başka bir şey değil.

Graham sonunda aklını başına toplayıp bana bunu neden yaptığını söylemediği sürece. O zaman belki onun da önemli olmasına izin veririm.

Sanırım tüm umutları yok etmedim.

Ertesi gün öğleden sonra muayene masasında oturan kadına "Sizi beklettiğimiz için özür dileriz," diyorum. On beş dakika gecikmişim, herhangi bir doktorun üç saatlik bir süreye sığdırabileceği hasta sayısının iki katına çıkınca böyle oluyor. "Ben Dr. Connolly. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsüyor. "Ben Ally. Aslında daha önce tanışmıştık. Geçen kış. Drew Bailey ile Native Planet'in dışındaydınız. Sanırım hatırlamıyorsun. Gecenin oldukça erken bir saatiydi, dokuz gibi."

Yutkundum. Graham'la evlendiğim gecedен bahsediyor, ki o gece oldukça bulanıktı. Ve saat dokuzda hala Los Angeles'ta olduğumuzu iddia ediyor. Bu yüzden

Vegas'a *gece yarısından* önce nasıl geldik? "Oh, üzgünüm. Çılgın bir geceydi."

Başını sallıyor. "Öyleydi. Her neyse, erkek arkadaşınla -Graham'dı sanırım- kavga etmeden hemen önce bana bu bene baktırmam gerektiğini söylemiştin, işte buradayım." Ön kolunu uzatıyor ve Sarhoş Keeley'nin haklı olduğunu hemen anlıyorum.

"Sınırların nasıl düzensiz olduğunu görüyor musunuz?" Ben soruyorum. "Biyopsi yapmamız gerekiyor."

Omuz silkiyor. "Tabii, her neyse."

Bana yardım eden hemşireye dönüp lidokain getirmesini istedim.

"Hâlâ o adamla birlikte misin?" Ally karnıma bakarak soruyor.

Boğazım düğümleniyor. Hüznün tamamen geçmeyeceğini bile bile geçmesini bekliyorum. "Um, hayır. Ama geçen Ocak ayında bile onunla kavga ettiğimi gördüğünü düşünürsek, muhtemelen en iyisi bu."

"Oh... Kavgayı kastetmiştim, o adam seni öpmeye çalıştığında? Onu öldürecek sandım."

Lidokain iğnesini yeni batırmıştım ki durup ona baktım. "Bunu hatırlamıyorum."

Başını eğiyor, unutmuş olabileceğime şaşırıyor. Ayık olmadığım halde ayık görünme yeteneğim tekrar ortaya çıkıyor. "Az önce seni yakalayan adamı hatırlıyor musun? Seni duvara fırlattı ve Graham onu saniyeler içinde yere serdi. Çılgıncaydı."

Yaptığım işe dönerken zayıf bir şekilde gülümsüyorum. Hem hemşiremin hem de hastamın bu hikayeden haberdar olmasından biraz utanıyorum, özellikle de ben *değilken*. Şu anda son derece şık görünüyor olmalıyım. "Yine de bir şekilde kolunuzdaki beni fark etmeyi başardım. Tek yönlü bir zihin sanırım."

"Sizinle bu konuda konuşmak istedim ama siz köşeyi döndünüz ve iki saniye kadar sonra Drew ikinizi de yakalayıp limuzine bindirdi."

Ona bakıyorum. Hatırlıyormuşum gibi davranmam *gerekıyor* ama çok şaşkınım. "Öyle mi yaptı?"

Bu soruyu sorarken bile bazı şeyleri bir araya getirmeye başlıyorum. Drew'in bana ne kadar "*rahatladığını*" söylemesi gibi. Kocasından "azar işittiğini" ama "*her şeyin iyi bittiğini*" söylemesi gibi.

Mesela saat dokuzda hala Kaliforniya'daydık ama bir şekilde Vegas'a gece yarısından çok önce vardık... ki bunu sadece özel uçakla başarabilirdik.

Drew'un hızlı aramada bulunduracağı bir şey.

DREW bir saat içinde beni aradı.

"Sen ve Graham'a olanları duydum. Çok üzüldüm. Geçen hafta Ben'in evinde birlikte çok tatlıydınız. Gerçekten her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştüm."

Belki benim hayal gücümdür ama sesi suçlu gibi geliyor.

"Aslında bu konuyla ilgili: Vegas'a gittiğimiz o gece mi? Oraya nasıl gittiğimizi hatırlamıyorum."

Uzun bir süre çok sessiz kalır. "Çok üzgünüm," diyor sonunda. "İyi görünüyordun. Yani hepimiz içiyorduk ama Josh'a göre sarhoş olan *bendim*. *Hiçbir şey* hatırlamıyor musun?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Artık o kadar sarhoş olduğum için pişman olduğumu iddia edemem çünkü pişman olmasaydım bu bebek doğmazdı. Ama muhtemelen uzun bir süre utanç verici olmaya devam edecek. "Çok az. Bize bir uçak ayarladın mı?"

İç çekiyor. "Evet. *Siktir*. Uçakla ben ilgilendim; sen daha *kabul* etmeden seni havaalanına götürmekle ben ilgilendim. Hatta Vegas'ta her şeyi asistanıma ayarlattım. Sarhoştum ve kendimi peri gibi hissediyordum.

Vaftiz annesiydim ve uyandığında her şeyin gerçekten kötü bir fikir olduğunu fark ettim. Çok ama çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değildi. Açıkçası, bir yabancıyla evlenmeye zorlayan bendim."

"Oh," diyor. "Pek sayılmaz. Yani, sen de gemideydin ama her şey Graham ile başladı."

"*Graham?*" Tekrar ediyorum. Bu doğru olamaz. Graham Tate bu saçmalığa sadece ve sadece benim tarafımdan, muhtemelen Drew'in yardımıyla zorlandı.

"Vay canına," diyor. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi? Çok tatlıydı. Telefonda ilk konuştuğunuzda seninle evleneceğini bildiğini söylemişti."

Eğer olaylar bu şekilde sonlanmasaydı, bunun gelmiş geçmiş en romantik hikaye olduğunu düşünürdüm. Ama bitti, bu yüzden şimdi gerçekten üzücü.

Ve gerçekten kafa karıştırıcı.

GRAHAM

"Graham," diye bağıyor keskin bir ses. Aşırı terliyorum ve biraz Az önce bitirdiğim koşudan dolayı kafam karıştı - aşırı egzersiz bugünlerde beni ayakta tutan tek şey.

Yüzümü tişörtümle siliyorum ve kulaklıklarımı çıkarıyorum, o sırada döndüğümde baldızımın takım elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla arabasından indiğini görüyorum. Güneş gözlüklerini takmış ve elmacık kemikleri camı kesecekmiş gibi görünüyor. Gemma'dan çok daha uzunum, ama öyle olmasaydım... muhtemelen biraz korkardım. Benden ne kadar nefret ettiğini düşünürsek, muhtemelen biraz korkmam gerekirdi.

"Keeley iyi mi?" Hemen sordum.

Güneş gözlüklerinin arkasından bile gözlerini devirdiğini anlayabiliyorum. "Senin sayende değil."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bana istediğin kadar bağırabilirsin Gemma. Kendimi daha fazla kötü hissetmeme neden olamazsın."

"Gerçekten ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor. "Kocamla yaklaşık iki yıldır birlikteyiz ve bana bir kez bile Keeley hakkında soru sormadı. Şimdi bana *günde birkaç* kez, sormayı bile bilmeyeceği ayrıntılı sorular soruyor, tansiyonu, bebeği, işi, tüm mobilyaların gelip gelmediği ve araba koltuğunun takılıp takılmadığı hakkında. Siz ikiniz aptalsınız!" diyor ellerini havaya kaldırarak.

"Neden doğrudan bana sormuyorsun? Neden sadece *ona* sormuyorsun?"

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Benimle konuşmuyor. Senin de konuşmadığını sanıyordum."

"Olmamalıyım ama arkadaşım perişan oldu ve bu senin hatan, bu yüzden kendini toparlayıp bunu düzeltmelisin."

"Elimde olsa tamir etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Talep ediyorum. "Beni evden kovdu ve onunla görüşmememi söyledi! Zaten başka biriyle görüşüyor."

Yüksek sesle inliyor. "Buna gerçekten inandın mı? Birdenbire kiminle çıkmaya başladığını sanıyorsun?"

Ethan. Onu her an geri alabilirdi, bundan eminim. Yüzünün her yerinde bu yazıyordu. "Önceden tanıdığım biri olduğunu düşündüm."

"Seni vurguncu pislik, hamileliğinin bu noktasında biriyle çıkmak *istese* bile çıkmazdı ve sekiz aylık hamileyken eski sevgililerinden birinin onunla çıkacağını düşünecek kadar *kırbaçlanan* tek kişi sensin."

Belki de haklıdır. Bu, tam olarak düşünmek için bile çok acı verici bulduğum şeylerden biri... ve bu yüzden tüm çalışmalar.

"Hala nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Ona bunu neden yaptığını söyleyerek, Graham. *Gerçekten* neden yaptığını. Ve onu bundan daha iyi tanıdığını söyleyerek." Gemma güneş gözlüklerini başının üstüne itiyor ve gözlerini fırçalıyor. Gemma'yı daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Bunu yapamayacağını düşünmüştüm.

Keeley'e yaptığım şey *o kadar* kötü ki.

"Bunun onun için neden bu kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye fısıldıyor. "Çünkü kendisiyle ilgili nefret ettiği her şeyi ve Shannon'ın ona öyle olduğunu söylediği her şeyi aldın ve kağıda döktün. O sözleşmeye baktığında gördüğü şey buydu: aşık olduğu adam sadece kendisinin *nefret ettiği* yanını görüyordu, başka bir şey görmüyordu."

"Gemma, ben-"

"Yapma," diye bağıyor, güneş gözlüklerini geri takıyor ve kapısını açıyor. "Sakın benden *özür dileme. Düzelt şunu.*"

Arabasına biniyor ve beni midem bulanmış bir şekilde bırakıp gidiyor.

Keeley'nin benim hakkımda ne hissetmesi gerektiğine o kadar odaklanmıştım ki, bunun onun kendisi hakkında ne hissetmesine yol açmış olabileceği hiç aklıma gelmedi.

Pek çok şeye katlanabilirim ama buna değil.

KEELEY

Masamdaki sandalyeden hantalca kalktım, kendimi öğle yemeğine gitmeye zorladım.

Graham'ın başına gelenlerden beri iştahım yok.

Ben dışarı çıkarken Trinny, "Pek iyi görünmüyorsun," diyor.

Göz kırpıyorum. Haklıydı. Kendimi *hasta* değil ama kötü hissediyorum. Sanki bir şey içimdeki dengeyi, karnımda bir insan büyütmenin bile bozmadığı bir şekilde bozmuş gibi. "Daha iyi günlerim de oldu," diyorum ona.

"Belki de hastaneye gitmelisin?"

Başımı sallıyorum. "Öyle değil... Sadece kendimi iyi hissetmiyorum. Belki de eve gitmeliyim."

Sırıttıyor. "Elbette yapmalısın. Otuz altı haftalık hamilesiniz ve *Dr. Fox'un* bugünkü programı çok hafif. Eminim çifte randevu almamı sorun etmeyecektir."

Yorgun bir şekilde gülüyorum. "Evet, bunu hak etti, değil mi?"

Graham mesaj attığında daireme yeni varmıştım ve onun adını görmek bile canımı acıtıyor.

GRAHAM

Eve gittiğinde konuşabilir miyiz?

Bunun olacağını biliyordum. Bir noktada velayeti tartışmak isteyecekti. Bunu ertelemek isterdim ama sanırım birkaç hafta içinde onunla ne için kavga edeceğimi bilmem gerekiyor.

Ben zaten evdeyim.

Telefonum hemen çaldı. Çektiğim fotoğrafı çıktı. Kanepemde oturmuş kitap okuyor, bana kızgın görünmeye çalışıyor ama gülümsemekten de geri durmuyor. Sertçe yutkunuyorum. Benden nefret etmiyordu. Bundan hâlâ eminim. O zaman yaptığı şeyi nasıl yapmış olabilir?

Telefonu açar açmaz "Neden evdesin?" diye soruyor, sesi keskin. "Her şey yolunda mı?"

Ayaklarımı sehpanın üzerine koydum. "Neden? Bir kez olsun eve erken gitmek istesem, beni ihbar etmek için hakime mi koşacaksın?"

"Tanrı aşkına, Keeley," diyor. "Tabii ki hayır. Sadece endişelendim."

Bunu daha önce de duymuştum. Babam ve Shannon kaç kere aynı şeyi söyledi?

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "Neden arıyorsun?" "Ben... sadece gönderdiğim e-postayı takip ediyordum."

İç çekiyorum. *İşte başlıyoruz*. Bunun bir tür sözleşme olduğunu ya da bir avukatın onun adına yazdığı ve *onun* için en uygun velayet düzenlemesini öneren bir e-posta olduğunu varsayıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Dün gece sana bir e-posta gönderdim. Sana mesaj atmam gerektiğini biliyordum. E-postalarını hiç kontrol etmiyorsun."

"Evet, çünkü yüz yaşında değilim."

"Kontrol edebilir misiniz lütfen?"

Hiç havamda değilim. "Eğer konu sözleşmenle ilgiliyse, bence onu nereye sokabileceğini biliyorsun. Eğer velayetle ilgiliyse, doğruca Gemma'ya gönder." Bir keresinde, akrabası olduğu için onun tarafında olabileceğinden endişelenmiştim. Ama sanırım ona benden daha fazla kızgın. Bu biraz fazla

Babasının annesine yaptığı saçmalıklar gibi. Beni üzgün görmeye dayanamıyor.

"*Randevun için dışarı çıktığın anda o sözleşmeyi yırtıp attım. Ve bu velayetle ilgili değil. Lütfen, Keeley.*"

İç çekerek masanın üzerinden dizüstü bilgisayarına uzanıyorum ve gönderdiği mesaja tıklıyorum.

"Bu bir mektup mu?" Sessizce sordum. "Okuyup seni sonra arayayım mı?" "Çok bir şey değil," diyor. "Bekleyebilirim."

Telefonu bıraktım ve dizüstü bilgisayarı yaklaştırdım.

9 Eylül 2022

Nasıl başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim: Ben becerdim Yukarı.

Bu noktada hiçbir şeyi düzeltemem. Her şeyi kağıda döküyorum. çünkü seni incitmekten nefret ediyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şey, ki bu gerçekten bir şey söylüyor.

Düşüncesiz ve sorumsuz davrandım ama bu zaten bilmediğiniz bir şey değil. O yüzden bırak da gerisini anlatayım:

Babam öldükten sonra annem odasından çıkmayı reddetmeye başladı. Colin'i kendim beslemeye çalıştım ve ikimizin de üzerine kaynar mama döktüm. Colin ağlamayı kesmeyince 911'i aradım ve bunun üzerine Colin ve Simon acil koruyucu aileye yerleştirildiler. Annemin onları geri alması üç ay sürdü. Hala hiçbirimizin bebeklik fotoğraflarına bakamıyor... On yıllar sonra bile bu onun için o kadar acı verici.

Çocuk sahibi olmanın getirdiği sorumluluğu hiçbir zaman istemedim ve hamile olduğumu öğrendiğimde paniğe kapıldım. Hareketlerimi savunamam. Dairende geçirdiğim bir geceden sonra yapmamam gereken varsayımlarda bulundum ve işte o zaman sözleşmeyi imzaladım.

Yukarı. Ebeveyn olmak istediğini söyler söylemez, bunu bir kenara bıraktım ve bir daha asla düşünmedim.

Bunlara inanacağından şüpheliyim. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istedim ve kızımızı senden daha iyi yetiştirecek kimse yok. Jonas Brothers ve Dawson's Creek'in oyuncularını hakkında bir çocuğun bilmesi gerekenden daha fazla şey bilecek ama aynı zamanda sadece senin değer verdiğin insanları sevdiğin şekilde seviyecek. Onlardan biri olmak, kısaca, hayatımın en mutlu zamanıydı.

Graham

Okumayı bitirdiğimde ağlıyordum. Zavallı Graham, tüm bunları içinde tutuyor ve kendini suçluyor. Çok endişeli biri. Gözümde canlandırabiliyorum: ağlayan bir bebek, yanmış bir kol, tüm o kaos. Bu onu nasıl panikletmiş olmalı. Sekiz yaşındayken. Kendisi bebeklikten yeni çıkmıştı.

Şimdi anlıyorum. Keşke bunu ona söyleyecek kadar uzun süre ağlamayı bırakabilseydim. "Kahretsin," diye fısıldadıktan sonra koltuktan fırlıyorum. "Oh, kahretsin."

"Bak," diyor ve sesindeki hayal kırıklığını belli belirsiz algılıyorum. "Hiçbir şey beklemiyorum. Sana bir anda çok şey yüklediğimi biliyorum ve eğer başka biriyle hayatına devam ettiysen, ben de-"

"Graham, o değil," diyorum, az önce oturduğum yerdeki büyük lekeye şok içinde bakarken zar zor duyuluyor. "Sanırım suyum geldi."

GRAHAM

Bunun için onunla birlikte olmak istedim, ama aynı zamanda haftalar önce kabul ettim ki olmayabilirdi, bu yüzden zaten bir acil durum planım vardı.

Paul'un cep telefonunu aradım. Onu güvenli bir şekilde hastaneye götürmek için her şeyi bırakacaktır ve bunu iki yolcusu daha olan bir Uber'e ve talimatları takip edemeyen bir şoföre emanet edemem.

Üç dakika içinde onu arabasına bindiriyor. Yardıma ihtiyaçları olursa diye Mark da geliyor.

Onlar rekor sürede hastaneye ulaştılar ama benimki çok daha uzun sürdü. Trafik tıkanmış durumda ve şimdi Mark, Paul ve Jacobson'dan mesajlar alıyorum - dokuzda yerine gelen gelene kadar binadaki görevinden ayrılmıyor - nerede olduğumu soruyorlar.

Doğumhaneye geldim, yıpranmış ve endişeliydim. Evet, kızımız doğduğunda orada olmak istiyorum ama daha çok... Sadece karımı tekrar görmek istiyorum. Geçtiğimiz iki hafta bana bir ömür gibi geldi. Mark ve Paul yerlerinden sıçrayıp resepsiyonda bana katıldılar. Orada duran Hintli bir doktor onu sorduğumu duyunca dönüyor. "Babası siz misiniz?" diye soruyor küçük, alaycı bir gülümsemeyle. "Bu çok iyi. Bu çok iyi. Ben Dr. Patel. Ben de tam onu kontrol etmeye gelmiştim."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Burası benim alanım değil ama eminim hemşirelerden biri sizi geri götürüp önlük getirebilir. Rachel?"

Bir hemşire sandalyeden kalkıyor ve ben Paul ve Mark'a başımı sallıyorum. Onlar da aynı anda hem endişeli hem de umutlu bir şekilde başlarını sallıyorlar.

Ben önlüklerimi giyerken bekliyor, sonra beni koridorda Keeley'nin yanına götürüyor. İçeri girmeden hemen önce hemşireye "Otuz yedi haftalık değil," diyorum. "Bu ne kadar önemli?"

Başını sallıyor ve gülen hastane personeliyle dolu odayı işaret ediyor. "*Kuralları ihlal eden* ve burada olmaması gereken bu aptallardan da görebileceğiniz gibi, bu hiç de önemli bir şey değil."

Keeley'yi şakalar yaparken ve mahkemeyi yönetirken bulmayı umarak yoluma devam ediyorum, ama bakışları benimkilerle buluştuğunda gergin... ve rahatlamış, derinden rahatlamış.

Bana burada ihtiyacı vardı ve biz ayrıken de bana ihtiyacı vardı. Tanrım, her şeyin bu şekilde gelişmesinden nefret ediyorum. Son iki haftanın yaşanmış olmasından bile nefret ediyorum.

"Hey," diyor, sesi beklediğimden daha sessiz, yüzü daha az neşeli. Dramayı ve kutlamaları tanıdığım herkesten daha çok seven Keeley'nin rengi soluk ve gergin.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözleri kapanıyor ve başını sallıyor. "Bir kasılma daha yaşamak üzereyim ve gerçekten çok kötüler. Kadınların bazı şeyleri abarttığını düşünüyordum ama... öyle değilmiş."

Sadece Keeley *yüzyıllardır* kadınların doğum sancısını abarttığını düşünebilirdi.

Elimi sıkıyor, gözleri kapanıyor ve ağzı sessizce sayıyormuş gibi hareket ediyor.

Önlüklü bir kadın "Bu iş sende, kanka!" diye bağıyor. Başka biri alkışlıyor. Sanırım hepsini öldüreceğim.

Kasılma nihayet sona erdiğinde ve tutuşu gevşediğinde nefesi patlıyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda bitkin görünüyor.

"Tüm bu insanların burada olmasını gerçekten istiyor musunuz?"

"Şey," diyor, "hayır, ama sadece kutlama yapmak istiyorlar ve-"

Ayağa kalkıyorum. "Herkes mi? Ben bu çocuğun babasıyım. Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi bu odaya atanmadıysanız siktirin gidin."

İnsanlar bana ters ters bakıyor ve birbirlerine bakıyorlar, şüphesiz "*Keeley bu pislikte ne buldu ki?*" diye düşünüyorlar. Onları suçlamıyorum. Bu soruyu ben de kendime defalarca sordum.

Ama giderler ve oda boşaldığında, Keeley'nin hayati göstergelerini alan yalnız bir hemşire dışında, iç çekişi saf bir rahatlamadır.

"Hepsi senden nefret edecek," diyor. Gözleri kapanıyor. Bu kadar yorgun olması için henüz erken görünüyor.

"Sanki umurumda," diye başlıyorum.

"Umursamalısın," diyor çok küçük bir gülümsemeye. "Başka bir tane daha yapmaya karar verirsek diye onları kızdıramayız."

Kalbim durdu. O mektubu *bizim* hakkımızdaki fikrini değiştirmeyi umarak yazmamıştım ama beni burada istemesi ve gelecekte birlikte olacağımızdan bahsetmesi yine de umutlanmama neden oluyor. "Yani... birlikte mi? Birlikte mi kalacağız?"

"Tanrım, Graham, fikrini çoktan değiştirmedin, değil mi? Yani, o e-postayı daha *dün* gece gönderdin."

Bir an konuşamadım. Elini kaldırıyorum ve yüzümü sırtına bastırıyorum. "Hayır, fikrimi değiştirmedim," diyorum. "Sadece düşündüm ki..."

Cümleyi bitiremiyorum. Bitiremiyorum.

"İnsanlar senin düşündüğün kadar affedici değil," diyor. "Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki Mariah Carey dolabını tek başıma karşılayamam."

Elini sıktım. "Çok üzgünüm, Keeley. Çok üzgünüm."

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

Gözleri kapanıyor ve bana yeni dolabında istediği her şeyi anlatabilmesi ya da kızımızın duvarına çizmek istediği tuhaf *Real Housewives* duvar resmini tarif edebilmesi için gözlerinin açılmasını bekliyorum.

Uyuduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Keeley, hayatının en heyecanlı anlarından birinde uyuyakaldı. Bu yanlış. Özellikle onun için yanlış, ama doğum yapan kadınların en azından yüzlerinin kızarması ve aşırı tetikte olmaları, kendilerine bunu yapan adama küfürler yağdırmaları gerekmez mi?

Keeley'nin diğer tarafında bir çizelgeye bir şeyler yazan hemşireye bakıyorum. "Bu normal mi?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Tansiyonu gerçekten çok yüksek. Ona bir şeyler verdik ama işe yaramıyor. Dr. Seever yolda."

Keeley bir sonraki kasılmayla uyanıyor, kasılma boyunca elimi sıkıyor ve tek can simidiymiş gibi saatin saniye ibresini izliyor. Kasılma sona erdiğinde rahatlayarak nefes veriyor ve bakışları benimkine dönüyor, ardından yine zayıf bir gülümseme geliyor.

"Memnunum,"

diyor. "Memnun
musun?"

"Bir hikâyen olduğuna sevindim. Mark anlatacağını söylemişti. Benim de hikâyelerim vardı ama sanırım onlar annemin hikâyeleriydi." Gözleri kapanıyor. "Kendiminkini tercih ederim."

Hemşireye bakıyorum, şu anda müsait olan birini bulmasını talep etmenin eşliğindeyim ama buna gerek yok.

Keeley'nin yanındaki makinede bir düğmeye basıyor. "Uzman doktoru çağırın," diye anons eder. "Tansiyonu yükseldi ve *şimdi* daha fazla yardıma ihtiyacım var."

Birkaç saniye içinde, daha önce hiç görmediğim bir kadın, arkasında birkaç kişiyle birlikte içeri girdi. Monitöre bakıyor ve hemşireyle sessiz bir konuşma yaptıktan sonra omzunun üzerinden arkasındaki teknisyene bakıyor.

"Bu çocuğu çıkarmalıyız," diyor. "Bir ameliyathane açın."

Keeley'nin gözleri sanki zorla açılmış gibi yavaşça açılır ve

yutkunur.

"Keeley, ben Dr. Asif," diyor kadın. "Mag kan basıncınızı kontrol edemiyor ve bebek tehlikede. Hemen sezaryen yapmamız gerekiyor."

Eski Keeley burada bir şaka yapardı, bikini sezonu ya da vajinasıyla ilgili bir şey. Ama o sadece başını sallıyor. Herkes hareket ediyor, birileri telefonda acil taleplerde bulunuyor ve eşyaların klipsleri açılıyor. Tüm odada hareketsiz ve sakin duran tek kişi Keeley.

Hayır, yerleşmedim. *İstifa etti*. Elime uzandı. "Graham," diyor sessizce, "çok iyi bir baba olacaksın ve o sana sahip olduğu için çok şanslı."
_"

"Dur," diyorum. "Bir şeyin yok."

"Özür dilerim," diyor hemşire. "Artık gitmemiz gerekiyor."

Yatağı odadan itiyorlar ve ben onunla birlikte koridorda yürürken Keeley elimi tutuyor. "Beni dinle, tamam mı? Seni seviyorum. Bu bebeği seviyorum ve hiçbirinden pişman değilim. Seni benimle evlenmeye ikna etmek yaptığım en akıllıca şeydi."

Ona böyle konuşmayı kesmesini söylemek için ağzımı açtım. Ona iyi olacağını ve tüm bunları isteyen ben olduğumu, onu Vegas'a gitmeye ikna edenin ben olduğumu söylemek için. Ama bir çift kapıya ulaştık ve bir hemşire önüme geçti.

"Özür dilerim," diyor. "Onu uyutmak zorundalar, bu yüzden onunla geri gelemezsin."

Ondan Keeley'e bakıyorum. Söylemem gereken çok şey var ama zamanım yok. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri doluyor ama gülümsemesi sessiz ve huzurlu. "Biliyorum."

Kapılar açıldı ve o gitti. Biri beni bekleme odasına götürüyor ve az önce vedalaşma şeklimizden etkilenerek körlemesine gidiyorum. *Son gibi* hissettirdi.

Annemi, Ben'i ve Keeley'nin babasını aradım ve otuz dakika içinde hepsi buradaydı.

"Hamile olduğunu bile bilmiyordum," diyor babası, benim karşımdaki koltuğa oturarak.

"Karının ona böyle davranmasına izin verdikten sonra seni aradığım için şanslısın," diye cevap veriyorum.

Sert belki ama doğru. Ve o da bunu biliyor. Sadece başını sallıyor ve sonra yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Gemma Paul'e çekilmesi için bağırıyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. Eli benimkinin arasından geçti.

"Her şey çok hızlı oldu," diye fısıldıyorum. "Ona söylemem gereken çok şey vardı."

Elimi sıktı. "Eminim biliyordur."

Hastanenin diğer bölümlerinden gelen personel, hemşire masasının etrafında toplanmış, fısıldaşarak konuşuyor ve bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi görünmüyor.

Julie doğumhaneye koşarak giriyor ve hemşirelerin olduğu bölüme doğru ilerlerken bana başıyla selam veriyor. Biriyle konuşuyor ve sonra bir telefon görüşmesi yapıyor, bana doğru yürümeden önce yüzü giderek asılıyor. Ayağa fırlıyorum ve Gemma hemen arkamdan geliyor, onu Ben, Keeley'nin babası ve binadaki çocuklar takip ediyor. "Hâlâ içerideler," diyor kolunu alnına silerek. "Bebek yenidoğan yoğun bakım ünitesinde. Endişelenecek bir şey yok ama biraz hızlı nefes alıyordu, o yüzden ona göz kulak oluyorlar. Ama Keeley..." Yutkunuyor. "Graham, doğum sırasında tansiyonu çok yükseldi. Nöbet geçirdi."

Ben'in eli omzuma iniyor ve beni yerimde tutuyor.

"Nöbet geçiriyor," diye tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Sana onun iyi olacağını söylemek isterdim ama..."

"Ama?" Zayıfça soruyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Özür dilerim. Bunu söylemenin bir yolu yok." İşlerin ne kadar kötü olabileceğini sormak istiyorum ama zaten biliyorum. Ben zaten

personelin yüzündeki endişeden anlıyordu.

"Onu görebilir miyim?"

Gözlerime bakmıyor. "Henüz değil," diyor. "Hâlâ işlerini bitirmek üzereler. Önce stabil olduğundan emin olmak isteyeceklerdir."

Julie hemşire odasına dönüyor ve Keeley'nin babası sanki olacakları biliyormuş gibi ağlamaya başlıyor. Öylece oturdum, hissizleştım. Bir zamanlar istemediğimi düşündüğüm tüm bu sorumluluklar... şimdi onlar olmadan var olmaya nasıl devam edeceğimden emin değilim.

Dr. Asif ortaya çıktığında saatler geçmiş gibi geliyor, bana dönmeden önce Julie ile sessizce görüşüyor. Koltuğumdan kalkıp onlara doğru ilerlerken yüzü gerilmişti.

"Tebrikler," diyor. "Beş kiloluk, dokuz onsluk güzel bir kız bebeğiniz oldu."

Ameliyat başlığını çıkarıp alnını silmek için kullanıyor, omuzları çöküyor.

"Keeley?" Soruyu zar zor söyleyebildim. "Keeley iyi mi?"

"Çok yakındı," diyor, "ama yine de güzel bir karın var."

Herkes alkışlıyor. Dizlerimin bağı çözülmek üzereyken tek yapabildiğim tezgâha tutunmak. Bir an için dünyayı gerçekten Keeley'nin hayatı boyunca gördüğü gibi gördüm. Dehşet vericiydi.

KEELEY

Gözlerimi açtığımda bir nekahet odasıındaydım ve Graham yanımdaydı. Yüzü, birbirine bağılı parmaklarımızın yanındaki yatağı dikilmişti.

"Hey," diye fısıldadım. Boğazım acıyor, sanırım bu da havalandırmada olduğum anlamına geliyor. Yani ölmedim ama belki de ölmekten o kadar da uzak değildim.

Başını kaldırdı, solgun ve taş suratlıydı ve midem bulandı. Ameliyathaneye girdiğim andan itibaren bayılmıştım ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bebek mi?" Fısıldıyorum.

"Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ndeydi," diyor. Gülümsemesi tahta gibi ve zoraki. "Ama o iyi."

Bebeğimiz iyi ama o değil. Telefonu alıp hemşireyi arıyor, ama birkaç santim ötede bile ona bir daha ulaşamayacağım bir yere çekildiğini biliyorum. Anlamıyorum.

Hemşire geldi ve kızımızı kollarıma bıraktı. Graham'ınki gibi siyah saçlarla dolu bir kafası ve uykusunda hareket etmeye başlayan tatlı, büzülmüş bir ağzı var. Bu küçük kızı sonsuza dek bekledim. Beklediğimi bile bilmiyordum ama artık biliyorum. Dudaklarımı başının tepesine bastırırken gözyaşlarımı geri kırıyorum. O benim ve Graham'ın yarısı ve hayal edebileceğimden çok daha mükemmel.

Hemşire, "Hazır olduğunuzda sizi görmek için dışarıda bekleyen arkadaşlarınız var," diyor.

Graham'a bakıyorum. "Henüz değil, tamam mı?"

Başını salladı ve dışarı çıktı. Önlüğümü indirdim ve küçük kızımız bir şampiyon gibi yapıştı. Her şey çok mükemmel. Graham hariç her şey. *Mutlu olur* sanmıştım.

İşaret parmağımı yumuşak yanağının üzerinde gezdiriyorum. "Tadı bile o kadar güzel olamaz," diye mırıldanıyorum ona. "Biraz Hot Tamales bulana kadar bekle."

Graham'ın başı ellerinin arasına düşüyor, omuzları titriyor ve bir an için güldüğünü sanıyorum ama gülmediğini fark ediyorum.

"Hey." Uzanıp elimi başının üzerinde gezdirdim. "Hey. Her şey yolunda. Neyin var?"

Cevap vermesi bir saniyesini alıyor. "Beni gerçekten korkuttun, Keeley," diyor, sesi sert. "Beni gerçekten korkuttun."

Elini buldum. Bunu yapmak için çok zayıf olduğumdan endişeleniyordum. Biriyle birlikte olmak, anne olmak için. Ama o beni rotamda tutacak ve arada bir ben de onu rotamda tutacağım.

"Artık her şey yolunda Graham."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Ben sadece... sen uyanmıyordun ve ben... bunu üzerimden atmakta zorlanıyorum."

O dünyayı gerçekte olduğu gibi gören pratik biri olmayı sever, ben ise dünyayı olabileceği gibi gören hayalperest biri olmayı severim. Ama bugün onun için biraz fazla gerçek oldu ve ben bizi normale nasıl döndüreceğimi çok iyi biliyorum. "Bir düğün istiyorum," diyorum ona. "Büyük bir düğün. Arabalı. Ve güvercinlerle."

Yüzünü ovalıyor ve bana bakıyor, bir an şaşıyor ama sonra ağzı yumuşuyor. "Öyle mi?"

"Evet. Ve bir geçit töreni. New Orleans'ta olduğu gibi."

Gülümsemesi artıyor. "Bunu Los Angeles'ta yapabileceklerinden emin değilim."

"Santorini'de yaparız diye düşünmüştüm. Sonra da balayımızı gizemli bir cinayet treninde yaparız."

Gülüyor. "Şu anda mümkün olduğunca çılgınca şeyler söylüyorsun çünkü kabul edeceğimi biliyorsun. Sanırım bu ona Kalamity adını da vereceğin anlamına geliyor?"

"Delilah'ı düşünüyordum-"

"Bunun İncil'de olduğunu biliyorsun-"

"Lütfen bunu benim için mahvetme. Her neyse, adını Delilah koyacağız ama ona Daisy diyeceğiz."

Yüzünü buruşturuyor. "Ya da, bilirsin, ona gerçek adıyla hitap edebiliriz." "Neredeyse ölüyordum, Graham."

"Papatya olsun o zaman," diye yanıtlıyor.

Hareket eden küçük ağzı yavaşlıyor, sonra duruyor.

"Şimdiden mışıl mışıl uyuyor," diye fısıldıyorum. "Bunu senden almış."

Yatağın kenarını indiriyor ve yanıma oturuyor. Onu kollarına bırakıyorum ve onu içine alırken sertçe yutkunuyor, gözleri bir kez daha parlıyor.

"Merhaba Daisy," diye fısıldıyor. Minik eli serçe parmağını sıkıca sarıyor ve başımı koluna yaslıyorum. Hayatta daha fazla güvendiğim kimse yok. Sırtını ona dayayacağı için çok mutluyum.

İkimizin de yapacağına çok sevindim.

KIZIMIZ dört gün hastanede kaldı ve bazı torpillerin ardından onunla kalmamıza izin verildi. Taburcu olmadan hemen önce Graham araba koltuğunu Volvo'nun arkasına takmaya gitti. Daisy bebek odasında uyuyor, ben de koridorlarda dolaşıp insanlarla sohbet ediyorum.

Dr. Patel'in onlardan biri olmaması gerekiyordu. "Bir dakikanız var mı?" diye soruyor.

"Teşhis etmemi istediğiniz başka bir *Mycobacterium marinum* vakanız mı var?" Küçük bir kahkaha atarak soruyorum.

Gülümsüyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ kırgınsın. Gel bakalım. Kahveye ihtiyacım var."

Sanırım onu dinleyebilirim. Bu hafta hastanede çalışmakla ilgili pek çok şeyi ne kadar özlediğimi fark ettim.

"*Mindy ve Mills*'le ilgili bölümünüzü gördüm," diyor fincanına kahve doldururken.

"Bana harika olduğumu söyleyeceğinizi sanmıyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Aslında tıp fakültesine *gittin*. Bunları yapamaman üzücü olurdu."

Ben de tam olarak bunu söyledim, ama o benimle dalga geçebilirdi.

"Yine de övgüye değer bir şekilde sakın kaldınız," diye devam ediyor.

"Sanırım sörfçüye tetanos aşısı olup olmadığını sordunuz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki yaptım."

"Ve yeni doğmuş bebeği- onu dışarı çekerken kordonu mu hissettiniz? Ve hemen burnunu temizlediniz mi?"

Şimdi beni gerçekten kızdırıyor. "*Evet*."

"Sana bu soruları neden sorduğumu biliyor musun, Keeley?"

"Sanırım beceriksiz olduğumu düşündüğün için."

"Hayır." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Çünkü her doktor bir noktada bazı şeyleri gözden geçirir ve sizi daha iyi bir doktor haline getiren de bu gözden kaçırdıklarınızdan ders çıkarmaktır. Balık tutma hastalığı olan bir hastaya ne iş yaptığını sormadınız ama eminim bir daha asla sormayacaksınız."

Kaşlarımı çattım. *Sanırım* haklı. "Yine de beni seçmişsin gibi hissettim. Bana nadir görülen bir rahatsızlığı olan bir hasta verdiniz ve sonra nasıl berbat ettiğimi ayrıntılı olarak anlattınız."

"Seni kesinlikle ayırdım," diye kabul ediyor ve kahvesini bırakıyor. "Yine de, bunu *senin* çözebileceğini bildiğim ve diğerlerinin çözemeyeceğinden şüphelendiğim için yapmış olabileceğim hiç aklına geldi mi?"

Sırıtiyorum. "Yani aslında sahip olduğun en iyi asistanın ben olduğumu mu söylüyorsun?"

Gülüyor. "Hayır, hiç alakası yok. Ama çok iyi bir doktor olabilirsin. Ve eğer zengin kadınlara hangi retinolü kullanmaları gerektiğini söylemekten sıkılırsan, sana burada bir yer bulmaktan mutluluk duyarım."

Tam bir baş belası ama muhtemelen onun sayesinde daha iyi bir doktor olacağım ve burada çalışma fikri beni Beverly Hills Skin'in asla yapamayacağı şekilde heyecanlandırıyor.

"Önce bir süre kızımın evde kalmak istiyorum," diye uyarıyorum. "*Bridgerton*'ın ilk iki sezonunu henüz izlemedi."

İç çeker ve başını sallar. "Evet, evet, elbette. Ama kızınızın iyiliği için, umarım babası size *hayır deme* konusunda iyidir."

Gülümsüyorum. Kızımızın adı Delilah Kalamity Tate.

O kadar da iyi değil.

KEELEY

OCAK

Eşyalarımı yerleştiriyor, Graham'ın eve gelmesini bekliyordum ki Daisy'nin yeni doğduğunda giydiği tulumlar. Ne kadar küçük olursa olsun, bu kutudaki minik giysiler artık bana bebek kıyafetleri gibi geliyor. Bu işler böyledir; çoğu değişimi gerçekleştirdiği anda fark edemezsiniz. Çok geride kaldığında örs gibi çarpıyor.

Ve Graham'la tanıştığım günün üzerinden bir yıl geçtiği bu özel günde, aynı anda birkaç örs bana çarpıyor.

Tam bir yıl önce, şimdi ne derse desin, Graham Langham'a yeni gelmişti ve muhtemelen ofise dönebilmek için New York'a ne kadar hızlı dönebileceğini hesaplamaya çalışıyordu - şimdi sırf yorgun göründüğümü düşündüğü için işten çıkan ve geçenlerde Daisy kulak enfeksiyonu geçirdiği için hissedarlar toplantısını iptal eden aynı adam.

Bir yıl önce bugün, başka bir erkeği baştan çıkarmayı planlarken ona karşı olabildiğince kaba davranıyordum. Geriye dönüp baktığımda bu biraz şok edici ve tamamen korkuyla hareket ettiğimi anlamam bu yılın büyük bir kısmını aldı. Gözümü asla kalıcı olmak istemeyeceğimi bildiğim bir adama dikmiştim ve Graham'da -mantığa olan sinir bozucu güveni, benden bir bok almayı reddetmesi ve daha sonra elbette o *ağzı*- tutmak isteyeceğimi bildiğim bir şeyler olduğunu fark etmekle savaştım.

Tabii ki onu sakladım ve şimdi bir eşim, dört aylık bir bebeğin annesiyim ve her şeye sahip bir *ev sahibiyim* ve Coachella'nın biletlerinin tükendiğini duyduğumda gitmeyi düşündüğümü hatırladım.

Graham'ın anahtarını kapıda duydum ve tulumları yere attım. Üç günlüğüne New York'taydı - Daisy doğduğundan beri yaptığı en uzun yolculuk - ve ben onu daha hızlı görmek için koridorda koşacak kadar havasızım. O da çantasını bırakıp sanki bir aydır yokmuş gibi beni kendine doğru çekecek kadar havasız.

"Nasıldı?" Ben sordum.

Beni daha yakına çekiyor ve kulağımın dibinde kalbinin sabit, sürekli atışını dinliyorum. *Düzenli* ve *sabit*, geçen Ocak ayında istediğimi bile bilmediğim şeylerdi. Şimdi onlarsız bir hayat düşünemiyorum. "Evde olduğum için mutluyum," diye cevap veriyor.

Gülümsememi bastırıyorum. "Tam olarak ne kadar memnunsun?"

Kaşlarını kaldırdığını görebileceğim kadar uzaklaşıyor. "Ne kadar memnunsun?"

Ugh. Yani, biriyle *yatmayacağım*. Çünkü Gemma'nın kitabından bir sayfa alıp yarınki yıldönümü gezisine çıkana kadar onunla yatmamayı şakayla karışık önermişim, *o da bana "sanki o kadar kendini kontrol edebiliyorsun" diye cevap vermişti*.

Neden kanıtlayacağım diye ısrar ettim? Graham'ın iradesi benden çok daha fazla. Bunu biliyorum. Graham bunu biliyor. Daisy bile biliyor.

"İstediğin kadar memnun değilim," diye yanıtlıyorum onu elinden tutup çekerek.

Merdivenlerin köşesini döndüğümüzde oturma odamıza bakıyor. Oda, o kasabadan ayrıldığında olduğundan daha da kötü görünüyor.

"Eğer ilerleme kaydetmediğim hakkında tek kelime edersen, sevişmek için sandığından çok daha uzun süre beklersin," diye uyarıyorum.

Sırıttıyor. "Bunu en son önerdiğinde de söylediğim gibi, benden önce sen pes edeceksin."

Neredeyse ona üç günü geride bıraktığımı hatırlatacağım ama evde bile olmadığı günler için kendimi övebileceğimden emin değilim.

Alnıma bir öpücük konduruyor ve Daisy'yi gözetlemeye gideceğini söylüyor. Onu ay ışığının aydınlattığı çocuk odasında, ceketini çıkarmış sallanan sandalyeye yerleşmiş ve Daisy'yi göğsüne yaslanmış halde görmem için sadece bir dakika beklemem gerekiyor. Graham'ın çok yumuşak olacağıma dair tüm endişelerine rağmen, o da neredeyse o kadar kötü.

Ve onu böyle görmek, sevişmek için yarına kadar beklememeye iki kat daha kararlı olmamı sağlıyor. Daisy'yi beşiğine yatırmak için ayağa kalktığında aceleyle dolabıma gidip henüz görmediği siyah dantelli geceliğimi çıkarıyorum. Bu şey benim için bile riskli ve bu bir şey söylüyor. Bir sürü iç çamaşırına sahibim.

Ben çıktığımda duştaydı. "Kulağına baktın mı?" diye sesleniyor akan suyun sesinden.

Kendi kendime gülüyorum. Tanrı'ya şükür doktorum çünkü Graham dünyanın en paranoyak babasıymış. Kulak enfeksiyonları hakkında tanıdığım çoğu çocuk doktorundan daha fazla *JAMA* makalesi okumuş. Ben olmasaydım her gün hastanede olurduk.

"Ebola değil tatlım," diye cevap veriyorum diş macununa uzanırken. "Kulak enfeksiyonları gerçekten yaygındır."

"Ama baktın mı?" Su kesiliyor. "Bu çalışmayı yaptılar-"

Duştan çıkarken sözleri kayboluyor. Diş macununu lavaboya tükürüyorum, gereğinden fazla eğilerek. Kıçıma baktığını *biliyorum*.

Belinde bir havluyla yanıma yaklaşıyor. Ağzımı siliyorum ve göğsündeki iki kelebek dövmesini görünce gülümsüyorum -biri benim için, diğeri Daisy için- çünkü sonunda iki şeyi onlar adına kendini işaretleyecek kadar sevdi.

"Sanırım kurulanmayı unuttun," diyorum ona.

Beni görmezden geliyor, diş fırçasına uzanırken gözleri siyah dantelin üzerinde geziniyor.

"Bu yeni mi?" diye soruyor, sesi olduğundan daha sert.

"Uh huh." "Bu...
çok şeffaf."

Yansıyımama bakıyorum. "Oh, şuna bak. Gerçekten de öyle. *Her şeyi* görebiliyorsun, değil mi? Bir dahaki sefere onlar burada resim yaparken evin içinde bunu takmamayı hatırlamam gerekecek."

Dişlerini fırçalamaya başlarken aynada bana bakıyor. Adem elması sallanıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

Tezgâhın üzerine zıpladım ve slip kalça kemiğime kadar çıktı. Külotumu görebilirdi... eğer giyiyorsam.

"Annen ve Walter'ın Daisy'yi tuttuğu ve dairenin bize kaldığı geceyi hatırlıyor musun?"

Yanağındaki bir kas titriyor. "Evet."

İki şeyden birine *atıfta* bulunsam bile - apartmandaki o gece ya da vibratörüm -raham kendini kaybediyor. Bir keresinde Zoom toplantısındaiken odanın öbür ucundan vibratörü salladım ve görüşmeyi sonlandırmak için elektriğimizin kesildiğini söyledi.

"Bu çok ateşliydi," diye mırıldandım. "Sana bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum ama ertesi sabah gittiğinde bunu düşünmeye başladım ve vibratörümü çıkarmak zorunda kaldım."

Diş macununu tükürüp ağzını çalkalarken irkilir.

"Tüm bunları çok kolay bir şekilde bitirebiliriz," diyor, sesi olduğundan daha alçak, arzuyla törpülenmiş. "Sadece istediğini kabul et."

Parmaklarım bacaklarımın arasında hareket ediyor ve gözleri bu harekete doğru kayıyor. "Dairede yaptığımız şeyi tekrar denemek istiyorum ama daha sert yapmanı istiyorum."

"Siktir," diye inliyor, kalçalarımı birbirinden ayırıyor ve aralarına giriyor. "Sen kazandın."

Ağzımı kendine doğru çekerken eli enseme geziniyor. Havlu kendi kendine düşüyor gibi görünüyor, artık olmadığını fark etmişti.

ve sonra bana doğru bastırđı, elik gibi sert. İniltimi susturmak zorundayım ama tam *zamanı*.

"Kendini kontrol edemeyen *kim*?" Beni kaldırıp yatağına doğru çevirirken soruyorum.

ıkardığı ses yarı kahkaha yarı homurtu. "Ben olmayabilirim ama sen de değilsin." Beni yatağına attı. "O dantelli şeyi birden fazla renkte aldığına ve bir servete mal olduğuna eminim."

Gölüyorum. Evet, tabii ki. *O kadar da* değışmedim.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve o bu manzara karşısında homurdanıyor. Elleri kalçalarını kavırıyor, bunu nasıl yapacağını düşünürken bir an için sıkıyor ve sonra beni bir bez bebek gibi sırtüstü çeviriyor ve büyük bir avuç içi boğazımın tabanını çevreliyor.

"Geçen seferki gibi ellerimin ve dizlerimin üzerinde olmamı isteyeceğini düşünmüştüm," diyorum, nefesimi içime çekip ona doğru eğilerek.

"Onu saklıyorum," diyor kulağıma karşı. Eli yumuşak bir hareketle göğsümden ve karnımdan aşağı iniyor, iki parmağını içime sokmadan önce zar zor duraklıyor, ne kadar hazır olduğumu hissettiğinde içini çekiyor. "ünkü *bunu* yaptığımızda, *uzun* süre devam etmesini istiyorum."

"Tanrım," diye yalvarıyorum. "Lütfen sik beni."

Hiç uyarmadan, tam da yapacağını bildiğim gibi sertçe içime giriyor ve ağırlaşmış gözlerinin altında bakışlarımı tutarak ilk hamle boyunca zevkten titreyişimi izliyor.

Yine de devam etmek yerine, bir göğsümü ortaya çıkarmak için slipin bir kayışını aşağı çekiyor. Avuç içiyle nazikçe kavırıyor ve sonra sadece nefes alışımı duymak için meme ucumu imdikliyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum.

Bacaklarımı omuzlarına çekerken ve kalçalarını sevdiğim şekilde kavrarken çenesi gergin.

Yavaşça geri çekiliyor, ama beni yatakta sarısmaya yetecek bir güçle ileri atılıyor, yoldaki her sinire çarpıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, gözleri

cezalandırıcı tempo boyunca benimkine kilitlendi.

Bu Graham, sınır tanımayan, hiçbir şeyi esirgemeyen, dikkatli davranmayan ve istediği her şeyi alan biri çünkü şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyor ki bu onun hakkı.

"Tanrım, seni çok seviyorum," diye tıslıyor yaklaşırken.

Bir zamanlar biri beni sevdiğini söylese kaçardım. Bu gece, bu beni sadece uçurumun kenarına itiyor ve o alçak bir iniltiyle beni takip ettiğinde ben de tüm "*seni seviyorum*" larımı fısıldıyorum.

Yanıma çöktü ve beni kendine çekti. Bir dakika içinde sesi yorgunluktan boğuklaştı çünkü otuz altı saattir ayakta ve bugünkü sunuma hazırlanıyordu. Her gece yaptığım gibi dudaklarımı göğsündeki kelebeklere bastırdığımda mışıl mışıl uyuyor.

Çok sıkıcı. Ve onu dünyaya değişmem.

GRAHAM

Ben ve Gemma ertesi gün öğleden sonra evimize geldiler ve kibarca şöyle dediler
Şu anda ne kadar büyük bir felaket olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyorum - bir yerde sadece iki haftadır yaşıyorsanız ve dört aylık bir bebeğiniz varsa böyle olur, ama eşinizin aynı anda bir tasarımcının bir zamanlar minik bebek ayakkabıları yaptığını ve eşyaları yerleştirmenize yardım etmek yerine açık artırmalara girerse eBay'de hala kutusunda yeni olarak satın alınabileceğini keşfetmesi kesinlikle yardımcı olmuyor.

Telefonu çaldığında Gemma iç geçirir. Ben'e mesajı göstererek, "Annen şimdiden onun gelmesini istemediğimizden emin olup olmadığımızı soruyor," dedi. "Eğer bir köpek yavrusuna bakabiliyorsam, bir bebeğe de bakabilirim."

Keeley'nin gülümsemesi kaybolur ve Ben güler. "Gemma, bu şakaları onlar gittikten sonraya sakla yoksa Keeley'i buradan çıkarmak için ona ilaç vermek zorunda kalacak." Haksız değil - Keeley'nin kızıma olan sevgisi şaşırtıcı bir şey ve ben de öyle olacağından şüpheleniyordum. Bir hafta sonra hastanede işe başladığında yarım gün çalışacak olmasının nedenlerinden biri de bu. Diğer kısmı ise *Love Island UK*'in sekiz sezonu olduğunu yeni fark etmiş olması.

O ve Daisy sadece ikisini izlediler.

Geçen hafta bana ve Daisy'ye ikinci sezondaki Jonny'nin bir pislik olduğunu ve Daisy eve böyle bir adam getirirse sabaha kadar ölmesini sağlayacağını söyledi. Kızımız bunu söylerken bana kocaman dişsiz bir sırıtış attı-

Daisy bana benziyor ama baştan aşağı bir O'Keefe. Başım çok büyük belada.

"Bazı talimatlar yazdım," diyor Keeley, Gemma'ya paketi uzatırken.

"Sadece bir geceliğine gideceksin, değil mi?" Gemma soruyor. "Çünkü bu beni gerçekten Avrupa'ya gideceğin konusunda endişelendiriyor."

"Sadece bir gece." Keeley Daisy'yi kendine çekiyor. "Sabah ilk iş geri döneceğiz."

"Yarın *öğleden sonra* döneceğiz," diye düzeltiyorum, dudaklarımı Daisy'nin başının tepesine bastırarak. "Ve eğer buradan çıkmazsak hiç sörf yapamayacağız."

Keeley kabul ediyor ve Daisy'yi Gemma'nın uzanmış kollarına bırakıyor. "Sadece uyurken sırt üstü yatırdığınızdan emin olun, tamam mı? Ve anne sütünü mikrodalgaya koyamazsın. Biberon ısıtıcısını kullan. Nasıl yapılacağını hatırladığına emin misin-"

"Biberon ısıtıcınızı *en az* on kez kullandım," diyor Gemma. "Endişelenmeyi bırak. Ona bir tasma takarız ve bir sürü yürüyüşe çıkarırız ve o da iyi olur."

"Açıklığa kavuşturalım, kendi geçimini zar zor sağladığını biliyorsun-"

"Keeley," diye homurdandım, "*biliyor*. Ve ben gerçekten ama gerçekten yol."

Karşılıklı bakışıyoruz ve kirpikleri seksi düşündüğünde yaptığı gibi iniyor. Ki bu Keeley için bile şaşırtıcı derecede sık oluyor. Ben şanslı bir adamım.

Vedalaştık ve yola koyulduk. Keeley çatıda sörf tahtası olmadığını fark etmiyor ve bana *Love is Blind'da* beğendiği bir çifti anlatmakla o kadar meşgul ki yanlış yöne gittiğimizi bile fark etmeden kasabaya varmış oluyoruz.

"Hey," diyor, "PCH'de olmadığımızın farkındasın, değil mi?"

"Evet, bir pitstop yapıyoruz." Bir otoparka çekiyorum. "Buradayız, bu arada."

Binanın kiremitli dış cephesine kaşlarını çatarak bakıyor. "Bir seks kulübü olduğunu umuyorum ama bundan şüpheliyim çünkü bunun için çok erken. Neden buradayız?"

Hızlı bir nefes alıyorum. "Burası evlenme teklif ettiğim yer. Her şeyin nasıl olduğunu anlatmak için buranın iyi bir yer olduğunu düşündüm."

GRAHAM

BİR ÖNCEKİ OCAK AYI

Uyandığımda iki parmağımı boynumda nabzımı kontrol ederken buldum. Uykudan boğuklaşan sesi, "Tanrım, yine mi?" diyor.

Başım ağrımaya başlamasına ve tam olarak uyanık olmamama rağmen gülüyorum.

Keeley.

İğrenç, kendine aşırı güvenen, mantık özürlü... ve son altı haftadır telefonda duymak istediğim tek ses.

Yarım saniyeliğine, onun iki parmağını alıp ağzıma götürdüğümü, içine sokmak için ıslattığımı hayal ediyorum. *Onu becermem için yalvarana kadar kendini boşaltmasını sağlıyorum ve sonra...*

El boynumdan ayrılıyor ve tekrar uyanıyorum, sonra ona bakmak için dönüyorum. Gür dudakları ve vahşi saçlarıyla tam da olduğu gibi görünüyordu: gecenin büyük bir bölümünde ayakta olan ve hayatının bir santiminde becerilen bir kadın; beni başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde vahşi ve çılgın yapan bir kadın. Aslında sabahın erken saatlerinde kendimi "*Bu kızla evlenmeliyim*" diye düşünürken yakaladığım bir nokta vardı. *Ben ki* tüm hayatını asla yapmayacağı tek şeyin bu olduğuna yemin ederek geçirmiş bir adamım. Alkol ve çıplak Keeley'nin tehlikeli birleşiminden kaynaklandığına eminim ama bu tamamen yeni bir düşünce değildi. Bir süredir arka plandaydı, zar zor bastırılmıştı.

Sanki dünyam siyah beyazmış da onun sesini ilk duyana kadar bunu bilmiyormuşum gibi.

Bir telefon görüşmesinin ilk beş dakikasında bana hem "*sıkıcı*" hem de "*ucuz*" diyen bir kadının hayatımı değiştireceği kimin aklına gelirdi? O konuşmadan sonra günlerce gülmüştüm.

"Az önce nabzımı mı kontrol ettin?" diye sordum.

Bana bakıyor. Ve sonra yataktan fırladı.

"Böyle bir şey olmadı," diyor ve ben ne yazık ki anlamakta yavaş kalıyorum. Sonunda anladığımda, bana bir çekiç gibi çarpıyor.

Varsaydığım her şey yanılttı ve *yüksek sesle* söylediği kelimeler bile tamamen anlamsızdı. Bütün bu lanet gece onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Çünkü sen hâlâ rock yıldızını becerme görevindesin," diyorum. Sesimin acı çıkmaması için çaba sarf ediyorum. Ama yaşadığımız geceden sonra o *moronu* nasıl isteyebilir ki?

"İnsanoğlu her basit hatanın hedeflerinin önüne geçmesine izin verseydi, hala mağara çizimleriyle iletişim kuruyor olurduk," diye yanıtlıyor elbisesinin içine girerek.

Benim şaşkınlığım hayal kırıklığına dönüşürken o yerde bir şeyler arıyor. Hayatımda hiç başka birinin duygularını bu kadar yanlış okumamıştım, ama kesinlikle biraz yardım aldım... birkaç saat önce benimle evlenmek ve bir milyon bebek sahibi olmak istediğini söylüyordu. O anda bile bunun standart Keeley abartısı olduğunu biliyordum - dondurma için de böyle dediğini duymuştum - ama meğer *istemediği* birine bile böyle söylüyormuş.

Tanrıya şükür ona ne düşündüğümü hiç söylemedim. Bugünü atlatıp mutsuzluğumu eve döndüğümde atlatacağım... ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu bir öğleden sonra partisi, kesinlikle geç bir uçuş yapabilirim. Tüm hafta kalabileceğimi söylediğime inanamıyorum.

Asistanıma mesaj atmak için telefonuma uzandım.

Jana, lütfen beni bu gece JFK'ye giden kırmızı uçağa bindir.

Ama tam gönderirken, Keeley veda etmek için dönüyor ve gözlerinin bir an için üzerimde gezinmesinde bir şey var, sanki gitmek istediğinden tam olarak emin değilmiş gibi. Sanki küçük bir parçası bunun farklı olmasını diliyor.

Jana'ya ikinci bir mesaj göndermeden önce onun gitmesini bekliyorum.

Boşver onu. Sanırım kalacağım.

İşimde kumar oynarım, risk alırım. Ama şimdiye kadar özel hayatımla ilgili hiç risk almamıştım. Başarılı olma ihtimali yok, ama Tanrım... eğer olsaydı.

Sanırım öğrenmeye hazırım.

ON SAAT SONRA, parti bitmiştir ve Keeley hâlâ rock yıldızının yanındadır.

Bu kumarı oynadığıma degecek gibi görünmüyor ama yine de gözümü ondan alamıyorum. Üzerinde sutyen giymesi mümkün olmayacak kadar düşük v kesimli beyaz bir elbise var ve tek düşünebildiğim elimi içine sokup göğüs uçlarının avucumda sertleştiğini hissetmek. Onun o küçük nefes alışını tekrar duymak istiyorum, bunu yaptığında gözlerinin nasıl kapanacağını ve başının nasıl geriye doğru yuvarlanacağını. Six'in de onun nefesini duymak istiyormuş gibi ona bakıyor olması beni geriyor... ve daha önce ondan "kızım" diye bahsettiğini duymak beni neredeyse çileden çıkarıyordu.

Altı araya girdiğinde dün gecedен ne hatırladığımı soruyordu ve gözlerinde o parıltı vardı, sanki bu sabah ne söylemiş olursa olsun bunu tekrarlamak istiyormuş gibiydi. Keşke ona söyleme şansım olsaydı. Önümde diz çökmüş onu izlediğimi, boşalmamaya çalışırken ellerimin saçlarına nasıl dolandığını anlatırken nefesim kulağına degecek kadar yaklaşmak isterdim. Onu yavaşça içine itmenin nasıl bir his olduğunu

İlk kez, ona karşı dikkatli olmak için kendime nasıl hakim olmam gerektiğini ve "*daha fazla*" diye fısıldayıp tırnaklarını sırtıma geçirdiğinde, teslim oldum ve hiç olmadığım kadar vahşi ve sertti.

Ona o saatlerde ne kadar canlı hissettiğimi ve onunla ilgilenme arzusunun -beklenmedik ve başka hiç kimse için hissetmediğim bir şey- hala gitmediğini söyledim.

Ama araya girdi ve o zamandan beri onun yanından ayrılmadı ve bu durum uzadıkça kendimi daha çok içerken buluyorum ve bu şansı ikinci kez yakalayamayacağımı varsayıyorum. Şu anda karşımda, Drew'in hepimizi götürdüğü bir kulüpte ve Six -yine- elbisesinin altından bakmaya çalışıyor.

Gitmem gerek.

Bara gidip bir viski daha söylüyorum -Tanrı bilir şu ana kadar kaç tane içmişimdir. Bir süre sonra üvey kız kardeşim yanımda beliriyor ve konuşmadan önce kibarca ben içkimi fondip yapana kadar bekliyor.

"Biraz yavaşlamak isteyebilirsin," diyor Noah. "Bu sana göre değil."

"Drew'un ne kadar sarhoş olduğunu gördün mü? Colin ve Simon da orada içkileri ateşe veriyor. Endişelenmen gereken kişi *ben değilim*."

Bakışları masaya geri dönüyor. "Aradaki fark," diye yanıtlıyor, kardeşlerime bakarak, "onlar hayatlarının en güzel anlarını yaşarken sen cenaze törenindeymişsin gibi görünüyorsun."

Bu gece New York'a giden bir uçağa binmeliydim. Kahretsin, bu sabah kapımdan çıktığı anda gitmeliydim. Bu durum *o kadar* dayanılmaz ki.

Ama tam bunu düşünürken Keeley'nin gözleri benimkilerle buluştu. Bütün gün boyunca ara sıra bana bakıyordu ama bu sabah yüzündeki ifadeyi hayal etmediğimi bildiğim ilk an buydu... oradaki kararsızlık, sanki bende ne gördüğünü aniden hatırlamış gibi.

Ayağa kalkıyor, dans pistine doğru yürürken bakışlarımı tutuyor. "*Ne yapacağını biliyorsun*," diyor bakışları. "*Dün gece tam olarak ne yaptysan onu*." Kafamın içinde "*bana gelmeli*" diyen huysuz bir ses var ve ben

Görmezden gel. Bütün gün beklediğim an bu ve geçip gitmesine izin vermeyeceğim.

"Kusura bakma Noah," diye anons ediyorum ayağa kalkarken. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor." Dans pistindeki kalabalığı yararak ilerliyorum. Onu bulduğumda,

Bana sırtıyor ve ben bu sabah için kızgın kalmak istiyorum ama bir şekilde yapamıyorum. Elini tutup onu kalabalığın içine doğru çekiyorum; eğer Altı bizi birlikte görürse hemen beni durdurmaya çalışacaktır. Onu yola getirmek beni heyecanlandırır ama durumu şiddete dönüştürmek benimle gelmeyi kabul edene kadar bekleyebilir.

"Duruma bağlı hafıza," diyor az önce sorduğum bir soruya cevap verir gibi. "Orijinal olayla benzer bir bilinç durumunda olduğunuzda bir şeyleri hatırlama olasılığınız daha yüksektir. Bir olay gerçekleştiğinde sarhoşsanız, tekrar sarhoş olduğunuzda onu hatırlamaya daha yatkın olursunuz. İşte bu yüzden böyle oluyor."

Ağzım yumuşuyor. Keeley ile ilgili komik olan şey, ne kadar çok içerse sesinin o kadar akıllı çıkması. Şu anda sesi MIT'de doktora öğrencilerine ders vermeye hazırlanıyormuş gibi çıkıyor. Altı saat önce ayıkken herkese "en seksi" Örümcek Adam'ın kim olduğunu soruyordu.

"Neden neler oluyor?" Gülümsemeye karşı koyarak soruyorum. Dünya bir kez daha renkleniyor.

"Dün geceyi neden hatırlıyorum," diyor ve elini gömleğimin üzerinde gezdirmek için uzanıyor. "Bu gömleği sevdim. Nereden aldın bunu?"

"Bu tişörtü nereden aldığım umurunda bile değil," diyorum sırtarak, bir adım daha yaklaşarak. Birdenbire göğsümde onun elinden çok daha fazlasını hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. "Dün geceyi unuttuğunu fark etmemiştim. Sarhoş bile görünmüyordun."

"Bu benim süper gücüm," diyor. Bunun ne anlama geldiğini sormadan elini gömleğimin içine sokuyor ve ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor.

Düşüyormuşum gibi hissediyorum, sanki nerede olduğumuzu, onun nerede bitip benim nerede başladığımı bilmiyormuşum gibi. Ama aynı zamanda bulunmak gibi ve bu kaybetmek istemediğim bir duygu.

"Tekrar unutmanı nasıl engelleyeceğim?" Ağzına karşı soruyorum.

"Yapmayacağım."

"Kanıtla," diyorum, onu kendime doğru çekerek, ereksiyonum şimdi acı verici bir şekilde zonkluyor ve kendisi için hissettiğinde inliyor.

Elimi tutuyor ve çıkışa doğru dönüyor. "Hadi odana geri dönelim. Kanıtlamamı istediğiniz her şeyi kanıtlarım."

Eve

t.

Ha

yır.

Evet, Keeley'nin bir şeyleri kanıtlamaya çalıştığını görmeyi çok isterdim, Odamdaki *her şeyi*.

Hayır, çünkü bugünkü gibi bir gün daha yaşamak istemiyorum. Yarın uyandığımda onun yatağımdan fırlayıp pişman olunacak bir hataymışım gibi davranmasını istemiyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Bir geceden fazlasını istiyorum. Teklif etmeyi planladığı her şeyden daha fazlasını istiyorum.

Onu içeri alıyorum, saçları özenli topuzundan dökülüyor, o lanet olası elbisenin içinde melek gibi ama kırılgan görünüyor... çok fazla dekolte. Ellerimi çıplak kollarına koyduğumda soğuktan üşüyorlar, bu yüzden ceketimi çıkarıp ona sarıyorum.

Hiç kimseye karşı sorumlu olmak istemedim. Hiç kimseye *ait olmak istemedim*. Ama bu iki şeyi de onunla birlikte istiyorum ve hayatımızın geri kalanında onu güvende ve mutlu tutma işinin benden başka kimseye ait olmasını istemiyorum.

"Evlen benimle," diyorum ve kelimeler ortaya çıktığında pişman olmayı *bekliyorum*. Onları geri çekmek istemeyi bekliyorum... ama istemiyorum. Bunun ne kadar mükemmel bir çözüm olduğu beni hayrete düşürüyor. "İşte böyle kanıtlamanı istiyorum. Evlen benimle."

Gülüyor. "Elbette, seninle evleneceğim... eninde sonunda. Ama şu anda gerçekten odana dönmemiz gerekiyor."

Eve

t.

Ha

yır.

"Bu gece. Unutmadan ve Altı Bailey ile olmayı tercih etmeden önce."

Olduğu yerde durup bana göz kırpmıyor. Belki de tüm bu olanları net bir şekilde görebilecek kadar ayık olan tek kişi o olduğu içindir, ama ben hayatımda hiç olmadığım kadar net hissediyorum.

"Sabah pişman olacağını düşünmüyor musun?" diye soruyor. "Birkaç saat önce bana karşı oldukça mutsuz görünüyordun."

"Bütün öğleden sonra Six'in seni *taciz etmesine* izin veriyordun. Tabii ki mutsuzdum."

Tartışmak için ağzını açtığında Drew aramıza giriyor ve sarhoş bir şekilde kolunu Keeley'nin omuzlarına atıyor. Kötü zamanlanmış kesintiler görünüşe göre Bailey ailesinin temel karakter özelliğidir.

"N'aber çocuklar?" diye soruyor. "Bu partiyi evime geri götürüyoruz çünkü benim havuzum oteldekinden çok daha iyi. Limuzin çağırdım."

Bakışlarım Keeley'ninkilere kilitleniyor. *Onlarla gitme*, diye sessizce yalvarıyorum. Drew aramıza bakıyor. "Umm... şu anda neler oluyor?"

Six, Drew'un kayınbiraderi, yani bu kesinlikle onun bilmemesi gereken bir konuşma. "Sadece parti işleri. Bazı sorunlar-"

"Graham evlenmemiz gerektiğini düşünüyor," diyor Keeley. "Bu gece mesela. Vegas'ta."

Drew'un gözleri açılıyor ve "*bu delilik*" ya da "*siz birbirinizden nefret ediyorsunuz*" demesini bekliyorum.

Onun yerine Keeley'e bakıyor. "Vay canına. Ne yapacaksın?"

Keeley, "Hâlâ neden sorduğunu bile bilmiyorum," diyor ama gülümsüyor ve bu bana onu hâlâ ikna edebileceğime dair umut veriyor.

Parmaklarım onunkilere dolanıyor. "Belki de sadece beni Santorini'ye gitmeye zorlayacak birini istemiştim."

Daha geniş sırtıyor. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

şaka yapıyordum tabii ki. Ama belki de yapmıyordum. Belki de birinin beni Santorini'ye gitmeye zorlamasını istiyorumdur. Belki de uzun zamandır kilit altındayım ve onun dışarı çıkmanın anahtarı olduğunu düşünmeye başladım.

"Seninle evlenmek istiyorum çünkü dışarı çıktığında yeterince kıyafet giymiyorsun ve gece evde giydiğin ceketin benim ceketim olmasını istiyorum. Ve çünkü bir parçam ilk konuştuğumuz andan beri seninle evlenmek istiyor. Sen benim tüm dünyamı renklendiriyorsun ve ben eskiye dönmek istemiyorum."

Keeley'nin gözleri yaşarır. "Hiç evlenmeyi planlamıyordum," diye fısıldar.

"Ben de değildim," diyorum ona. "Ama seninle evlenmek istiyorum."

"Aman Tanrım," diyor Drew, Keeley'yi çekirtirerek. "Dışarıda biraz sohbet edeceğiz. Beş dakika sonra orada buluşalım."

Keeley yönlendirilmesine izin veriyor ama son anda dönüp bana gülümsüyor.

Evet olduğuna eminim. Ve on yıllardır ilk kez, gelecek teknik renklerle ve ardına kadar açık ve başlaması için sabırsızlanıyorum.

KEELEY

Vegas'a geldiğimiz geceyi anlatırken onu nefes nefese dinliyorum. O Elbette bana bundan biraz bahsetti ama hiç bu kadar detaylı anlatmamıştı. Şimdi ben de neredeyse hatırlayabiliyorum gibi hissediyorum. Ve sonra durdu.

"Hadi," diyor arabadan inerken. "Orada öylece bitiremezsin!" İtiraz ediyorum.

Kafamda, o hala bir yıl önceki binanın içinde ve ben Drew ile dışarı çıktım. İşlerin yolunda gittiğini bilsem de, hikaye-Graham'a bağlamak ve *"Drew onu seninle evlenmemeye ikna etmeden önce dışarı çık ve onu al, aptal!"* demek istiyorum.

"Gerisini hallediyoruz," diyor ve bagaja uzanıp kendi çantasını almadan önce benim çantamı omzuna atıyor. Sörf tahtalarını çatıya koymadığını ya da dalgıç kıyafetlerimizi paketlemediğini ancak şimdi fark ediyorum. Bazen şaşırtıcı derecede dikkatsiz oluyorum.

Bagajı kapatıyor ve durduğum yere geliyor, beni binanın girişine götürürken parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Graham, "Sonra ne oldu, Six dışarı fırladı ve seni yakaladı," diyor. "Ben de bütün gün yapmak için can attığım şeyi yaptım."

Avucumu yüzümün üzerine koyuyorum. "Aman Tanrım," diye inledim. *"Altı'ya yumruk mu attın?"*

Bakın, onun bir tür dallama olduğunu biliyorum, ama kötü biri değil-"

Graham'ın burun delikleri alevlenir. "Seni nasıl tuttuğunu hatırlasaydın, başka türlü hissedebilirdin."

Gülümsememi gizliyorum. Bir *yıl* önce başka bir adama gösterdiğim ilgiye hâlâ kızgın. Ayrıca Anna Tattelbaum da hiçbir zaman en sevdiğim kişi olmayacak. "Lütfen devam edin."

"Sonra da seni buraya getirdim," diyor ve beni köşeden binanın batı tarafındaki boş verandaya doğru çekiyor. Uzakta, güneş çoktan pembe ve somon renklerinden oluşan görkemli bir pus içinde alçalmaya başlamıştı.

Tek dizinin üzerine çöküyor ve çantasından küçük mavi bir kutu çıkarana kadar nedenini tam olarak anlamıyorum. "Sana tekrar evlenme teklif ettim ve sen de evet dedin. Ama bunu doğru şekilde yapmanın zamanı geldi diye düşündüm."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Evet, bir yanım hep büyük, romantik bir evlenme teklifi almayı ya da en azından o sağlıklı düşünürken teklif edilmesini diledi. Kendime mutlu olduğum sürece bunun önemli olmadığını söyledim ve... mutlu oldum. Ama yine de teklif etmesini seviyorum.

Ayağa kalkıyor. "Açmayacak mısınız?"

Kutuyu elinden aldım. "Sadece yüzük yerine küçük bir hisse senedi portföyü olmasından endişeleniyorum."

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "*Ben* bile o kadar kötü *değilim*."

Neredeyse o kadar kötü - yani, hala bir Silver Cross bebek arabamız yok. Görmek için büyütece ihtiyaç duyacağım kadar küçük bir elmas çipi bekliyorum ama yüzüğün nasıl olduğu önemli değil. Onu seviyorum ve bunu yapmasını seviyorum.

Kutuyu açtım ve çenem düştü. Korkudan değil.

Tıpkı Lily Collins'inki gibi gül kesim *kocaman* bir elmas. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "İstedüğimin bu olduğunu nereden bildin?"

Yüzüğü parmağıma takarken gülüyor. "Hastaneden çıktığından beri her gün bana o yüzüğü gösteriyorsun, Keeley. O yüzüğe olan aşkınla ilgili bir TikTok yapmıştın."

Tamam, evet, bunları yaptım. Gülüyorum ama biraz hıçkırık gibi geliyor.

Kaşlarını çatıyor. "Sorun olur mu?"

Sertçe yutkunuyorum ve yüzümü göğsüne bastırıyorum. "İyiden de öte. J Lo sadece Ben Affleck'in onu bu kadar sevmesini dilerdi."

Bana sıkıca sarıldı. "Yani bu bir evet mi?"

Çabucak başımı salladım. "Evet." Gözlerimi siliyorum ve ona gülümsemek için geri çekiliyorum.

Bakışları uzun bir süre benimkileri tuttu. Onun hakkında ne hissettiğimi zaten biliyordu, ben de onun benim hakkımda ne hissettiğini biliyordum. Yine de burada durup bir saniyeliğine her şeyi yaşamak güzel. Her şey yolunda gittiği için çok şanslıyız.

"Peki bana hikayenin geri kalanını anlatacak mısın?"

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Havaalanına giden limuzin yolculuğundan sonra, benim için de çoğunlukla bir bulanıklık var." Daha önce fark etmediğim bir limuzinin beklediği caddeye doğru başını sallıyor. "Santorini'de bir geçit töreni olmadığını biliyorum ama belki geri kalanını birlikte yeniden yapabiliriz diye düşündüm. Bu şimdiye kadar verdiğim en önemli karar. Ve en iyisi. Bunu hatırlamak isterim."

Yine gözyaşlarımı tutamıyorum. Bu benim de şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı. Sarhoş Keeley'nin her şeyi bilen bir dahi olup olmadığını merak etmeye meyilliydim, ancak Sarhoş Keeley bir keresinde Kanada sınırından gizlice geçmeye çalışmanın "komik" olacağını da düşünmüştü. Yani muhtemelen değil.

Elimi onunkinin içine kaydırdım. "Muhtemelen bir gün Daisy'ye anlatacak şık ve zarif bir hikâyeye ihtiyacımız olacak."

Sırıttıyor. "Yani bu şık ve zarif mi olacak? Bu hayal kırıklığı."

"Yüzde yüz hâlâ o limuzinde seks yapıyoruz."

Gülüyor ve beni tekrar kendine çekiyor. "Havaalanına sadece on dakika uzaklıktayız," diye fısıldıyor. "Hızlı olmak zorunda."

Ağzını kendime doğru çekti. "Sorun değil."

O'Keefe lanetinin beni yakalayacağından artık emin değilim, ancak emin olduğum tek şey, bunun işlerin ne kadar sürdüğü ile ilgili olmadığı.

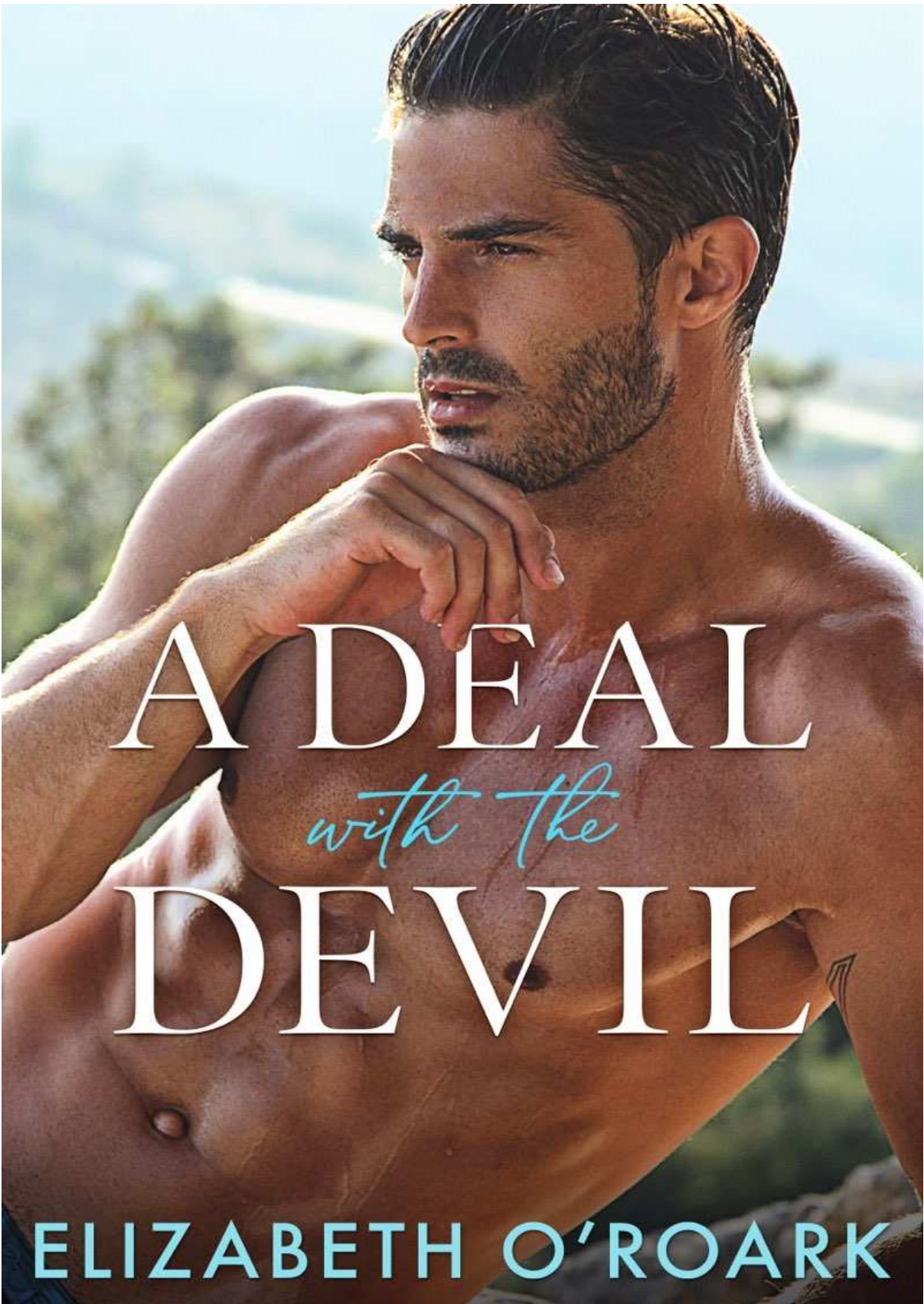
Bu, sahip olduğunuz zamanı ve onu birlikte geçirdiğiniz insanları sevdiğinizden emin olmakla ilgilidir.

Ve istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum.

SON

Şeytan Hakkını Alır'ı beğendiniz mi? Hayes ve Tali'nin Şeytanla *Bir Anlaşma'daki* hikayesine [buradan](#) göz atın veya nizleme için ileriye okuyun.

Çok ateşli bir Keeley & Graham sahnesi için [bltenime](#) abone olun.

A DEAL
with the
DEVIL

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA ANLAŞMA ÖNİZLEME

İyilik kötülüğe karşı.

Çizgi romanlar bunu çok kolay gösteriyor. Bir adam dünyayı yok etmek istiyor. Diğerini onu kurtarmak ister. Kötü adamın bir yara izi vardır ve kız arkadaşına karşı acımasızdır. İyi adamın camı kesebilecek bir çene çizgisi vardır ve yemeğinin yarısını sokaktaki sokak köpeğine verir.

Gerçek hayat daha karmaşıktır. Bazen kötü adam o yaralı dış görünüşünün altında altın gibi bir kalp saklar. Bazen *her ikisinin de* güzel bir çene hattı vardır ve genellikle çok geç olana kadar neye imza attığınızı bilemezsiniz.

Şeytan için çalışmaya davet edildiğiniz zamanlar hariç... O zaman neyle karşı karşıya olduğunuz oldukça açıktır.

Teklif, arkadaşım Jonathan'la birlikte, palmyelerin Santa Monica'nın parlak sabah güneşini süzdüğü hoş bir verandada kahve içerken geldi. "Hayır demeden önce sana ne kadar ödendiğini söyleyeyim," diye ekliyor, ki bu tam da Şeytan'ın personel müdüründen bekleyeceğiniz türden bir öneri.

Jonathan'ın patronu Hayes Flynn'in *teknik olarak* Şeytan olmadığını, yani yeraltı dünyasını yönetmediğini ya da boynuzları olmadığını belirtmeliyim. Bir dirgen sahibi olsa da, giydiği özel Tom Ford takımlarına bakarak dirgenle ilgili tüm ihtiyaçları için bir *adamı olduğunu* varsayıyorum.

Ve Şeytan benim ona taktığım lakap, Jonathan'ın değil, ama yine de uygun bir lakap. Birincisi, yıldızların plastik cerrahı olduğu için, ki bu tam

olarak

Şeytan'dan bekleyeceğiniz iş, eğer Şeytan bir sebepten dolayı avukatlık yapamıyorsa.

İkincisi, İngiliz olduğu için. James Bond olmayan her ekstra kibar İngiliz erkeğinin kötü adam olduğu yaygın bir bilgidir, ya da Jane Austen romanlarına ve izlediğim tek James Bond filmine dayanarak öyle olduğunu varsayıyorum.

Ve son olarak, biraz fazla mükemmel olduğu için, bu da bir tür kara büyü'nün iş başında olduğuna işaret ediyor. Çok uzun, çok fit... kare çeneli, kara gözlü ve gür ağızlı olması onu başkaları için tehlikeli kılıyor. Bir ya da iki kez dışarı çıkardığı zavallı aktrisler sorun, onları Instagram'da üzgün resimler ve yalnızlık hakkında belirsiz alıntılar yayınlamak için geride bırakıyor. Bunların onunla ilgili olduğunu garanti edemem, ama kesinlikle peşinden bolca kendine acıma duygusu uyandıracak kadar güzel.

Benim için bir sorun olduğundan değil. Bu çok zor yıl boyunca edindiğim süper gücüm, güzel erkeklere karşı bağışıklığım olması. Kız kardeşim bağışıklık değil, *kırık* derdi ama on dört yaşından beri aynı adamla birlikte, o ne bilir ki?

"Ne yapıyor olabilirim ki?" Koltuğumda geriye yaslanarak soruyorum. Bu soru çoğunlukla formalite icabı soruluyor. Mali durumum göz önüne alındığında, şu anda pek bir şeye hayır diyebilecek durumda değilim. "Konuştuğumuz Hayes olduğuna göre, insan kaçakçılığı ya da eroinle ilgili olmalı."

Gülüyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor, aynı anda hem yorgun hem de eğleniyor. "O kadar da kötü bir şey değil. Jason ve ben Manila'dayken benim yerime geçmeni istiyorum."

Kahvemi bir gümbürtüyle yere bıraktım. Jonathan'ın geçici olarak yerine geçecek kişinin aranmasına aylar önce, Jason'la birlikte evlat edinmelerinin onaylandığı haberini alır almaz başlanmıştı. "Ne oldu?" diye sordum. "Birini bulduğunu sanıyordum."

Başını sallıyor. "İyi bir uyum değildi." Bunun *Hayes'in bir pislik olduğunu* ya da *Hayes'in röportaj sırasında onunla yattığını* gösteren bir kod olduğunu varsayıyorum. Gerçi Jonathan patronu hakkında hiç kötü bir şey söylemedi, *TMZ* sağ olsun

ve *DeuxMoi*, ben daha iyi biliyorum. Eski sevgilimi koro çocuğu gibi gösteriyor. "Her neyse," diye bitiriyor, "aklıma seni işe almam gerektiği geldi. Bir asistana ihtiyacı var. Senin de paraya ihtiyacın var. Mükemmel olur."

Jonathan taleplerle ilgilenir: Hayes'in yoğun programına bir an önce dahil edilmeyi bekleyen ünlüler ya da Hayes'in aranan rezervasyonlar ve egzotik yiyecekler talep etmesi. Bu iş incelik, diplomasi ve imkânsız gerçekleştirme becerisi gerektiriyor. Benim mükemmel bir seçim olduğumu söylemek, on altı yaşında bir erkekle doksan yaşında bir kadını bir araya getirmek ve ikisi de heteroseksüel olduğu için bunun mükemmel olduğunda ısrar etmek gibi bir şey.

"Yani çaresizsiniz ve işi kabul edecek başka birini bulamıyorsunuz."

Yumurta beyazı omletinden başını kaldırıyor, ağzı seğiriyor. "Hayır, Tali. Sağduyulusun ve bence birbirinize iyi gelirsiniz. Ayrıca haftada dört bin dolar ödüyorlar."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İyi iş çıkardığını biliyordum - Jimmy Buffett ve şapka olarak takılan bandana konusunda uzmanlaşmış bir bar olan Topside'da çalıştığımından kesinlikle daha iyiydi - ama bu *kadar* iyi değil. Gittiği altı haftanın dört bin katı sorunlarımı çözmeyecek ama çok daha küçük hale getirecek.

"Muhtemelen bununla başlamalıydın," diyorum ona ve en sevdiğim Jonathan gülümsemesine bürünüyor, tatlı ve şaşkın, beklenmedik bir iltifat almış bir çocuk gibi.

"Hayes hakkında hissettiklerine bakılırsa, bu beklediğimden daha kolay oldu," diyor gözlüklerini burnunun üstüne doğru iterek. "Ve bilmeni isterim ki... Hâlâ kitabı bitireceğini düşünüyorum. Ama avansı geri ödeme konusunda panik yapmayı bırakırsan, üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltabilirsin diye düşündüm."

Demek ki bana benden daha çok güveniyor. Aldığım yüklü avansı çoktan harcadığım kitabım, geçtiğimiz yıl boyunca sadece yarısını tamamlayabildi ve birkaç ay içinde teslim edilecek. Eğer kitabımı satarsam

Bu noktada ruhun şeytana teslim edilmesi bir seçenek olsaydı, muhtemelen kabul ederdim, bu yüzden sadece onun maaş bordrosunda olmayı geri çevirmeyeceğim.

Ama her şey çok kolaymış gibi geliyor. Ne de olsa *Hayes*'ten bahsediyoruz. "Yani bu kadar mı? Yani, görüşmem falan gerekmiyor mu?"

Yüzünden bir gölge geçiyor, küçük bir endişe kıvrımı. "Bir sözleşme ve gizlilik anlaşması imzalamanız gerekecek ama hepsi bu kadar. Hayes benim kararlarıma güvenir. Her şey yolunda gidecek."

Hayes'le aynı odada bulunduğumuz ilk ve tek zamanı hatırlayarak, bu konuda o kadar da emin olmadığımı düşünüyorum. Hala neden *Topside*'da olduğunu, pahalı takım elbisesi içinde neden göze battığını ya da neden -Uzun bir an boyunca beni ilgiyle izliyor gibiydi. Ama daha bara ulaşmamıştı ki yüzündeki o şey değişti, soğuk ve teslimiyetçi bir hal aldı ve bir daha kafamı kaldırdığımda gitmişti. Belki de bunun benimle bir ilgisi yoktu ama iş ilişkimiz için pek de hayırlı bir başlangıç gibi görünmüyordu.

"Sadece bir isteğim var..." Jonathan diyor ki. Öne doğru eğiliyor, takım elbisesinin kollarını masaya dayamış, elleri düz. "Onunla yatma. Lütfen. Eğer ayrıldığım gün onunla yatağa atlarsan, doğruca eve gelmek zorunda kalırım."

Komşu masaların bakışlarını üzerime çekecek kadar yüksek sesle gülüyorum. En eski arkadaşım Jonathan'ın bunu önermesi bile dehşet verici.

"Bana biraz kredi verin. Hayes gibi biriyle asla seks yapmam. Güvenilmez erkeklerle işim bitti."

Alnını kaşırken omuzları çöküyor. "Hayes hakkında tamamen saçma sapan dedikodular ve hayal gücünün yarattığı bir fikre sahip olmandan endişeleniyorum." Gözleri bana dikildi, şimdi sempati dolu. "Ve Matt hiçbir zaman güvenilir biri gibi görünmedi. İşler kötüye gittiğinde hepimiz senin kadar şaşırdık."

Göğsüm sıkışıyor. Jonathan'ın söylediklerinde güven verici hiçbir şey yok. Nerede yanlış yaptığımı duymayı tercih ederdim.

Matt'in beni bu şekilde yüzüstü bırakacağına dair işaretler vardı ama şu anda bile eski sevgilim hakkında söylenebilecek tek şey onun *harika bir adam olduğudur*.

Jonathan masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı. "Her şey daha iyi olacak, Tali. Doğru adam karşına çıktığında, duvarların yıkılacak."

Planım erkeklerden tamamen uzak durmak olduğu için bundan şüpheliyim.

Ama her halükarda Hayes Flynn duvarlarıma ya da başka bir şeye dokunmayacak.

Buradan alın!

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

Şeytan Serisi:

Şeytanla Anlaşma

Şeytan ve Mavi Deniz Tanıdığınız

Şeytan

Şeytan Hakkını Alır

Olivia'yı

Uyandırmak

Erin'i Boğmak

Paralel Seri

Düştüğümüz Yaz (4 Mayıs 2023)

O gece dairede olanlarla ilgili çok *baharatlı bir bölüm için [buradan](#)* e-posta listeme abone olun

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür ederim:

Sevgili geliştirme editörüm Sali Benbow-Powers, parlak önerileri ve bu konuda öfke nöbeti geçireceğimi bilmesine rağmen bir seks sahnesi eklemem gerektiğini söylemek için gece yarısı bana Vox yapmaya istekli olduğu için.

Düzeltilmeleri ve önerileri çok değerli olan harika Entirely Bonkerzz.

Beta okuyucularım: Michelle Chen, Katie Foster Meyer, Tawanna Williams ve Jen Wilson Owens. Her zaman olduğu gibi, bu kitabı siz olmadan olabileceğinden çok daha iyi hale getirdiniz.

Reklamcım, harika Nina Grinstead ve Valentine PR'daki tüm ekibe-Christine, Kelley, Kim, Sarah ve unuttuğum herkese.

Kelly Golland'a, bağlaçları anlamak zorunda olmadığım için ve Julie Deaton'a "emniyet kemeri" ve "tüylerim diken diken" kelimelerinin aralarında bir boşluk olması gerektiğini bildiği için.

Uzmanlıkları için doğum uzmanlarım Kathy Schofield ve English Michaels'a ve onları ızgara yapmama izin verdikleri için muhteşem dermatoloğuma ve asistanlarına (bir şeyleri karıştırma ihtimalime karşı isimlerini vermeyeceğim).

Deanna Heaven'a, bana hedge fon yöneticileri hakkında onlardan biri gibi davranmama yetecek kadar bilgi verdiği ve asla olmak istemeyeceğime beni ikna ettiği için.

Asistanım Christine Estevez'e bana yol gösterdiği için.

En iyi arkadaşlarım Deanna, Katie ve Sallye'ye. FKA The Capital Grill Club, FKA The Bad Ass Middle Aged Assassins. Şimdi adı The Cul-de-Sac

Mürettebat çünkü yaşlandığınızda hepinizin benimle Florida'ya taşınmasını sağlamaya kararlıyım.

Ve son olarak, *Bridgerton*'daki tüm iğneleyici yorumlar için kızım Lily'ye (Daphne'nin kardiyoya ihtiyacı olduğuna dair yorum ona ait). Lily, üniversiteye giderken lütfen *Love is Blind* ve *Love Island*'da hangi erkek yarışmacılardan nefret ettiğimi hatırla ve şunu bil: Eğer onları eve getirirsen uykularında öldürme konusunda ciddiymdim.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıp yazarı olarak çalışmıştır. Teksas Üniversitesi'nden iki lisans ve Notre Dame'dan bir yüksek lisans derecesine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşamaktadır. *The Devil Gets His Due* on ikinci kitabıdır. Facebook'taki kitap grubu [Elizabeth O'Roark Books](#)'a katılarak güncellemelerden, kitap sohbetlerinden ve çocuklarıyla ilgili şikâyetlerden haberdar olabilirsiniz.

